

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1884

ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

IN COMMISSION BEI CARL BECK IN ATHEN

1884

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται ἐπιτροπὴ τριμελὴς συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, πρῶτον γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, γραμματέως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ καὶ τοῦ ἐκδότου τῆς Ἐφημερίδος Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, ὑφηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται πᾶσα αἴτησις ἀναφερομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα εἴτε προφορικῆ εἴτε ἔγγραφος.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ἐκδίδονται ἄρθρα ἀρχαιολογικῆς ὕλης παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἐποχῆς, κατὰ προτίμησιν ὅμως Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα τῆς τέχνης ἀνέκδοτα μετὰ περιγραφῆς αὐτῶν καὶ ἐρμηνείας συντόμου καὶ εἰδήσεις ἀρχαιολογικαὶ φέρουσαι ὡς οἶόν τε ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Τοῖς γράφουσιν ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα χορηγεῖται ἀμοιβὴ ἑκατὸν δραχμῶν ἀντὶ ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου. Ἀνάλογος ἀμοιβὴ χορηγεῖται τῷ συγγραφεὶ καὶ ἀντὶ ἐκάστου πίνακος πανομοιότυπων ἐπιγραφῶν καὶ ἀπεικονίσεως τῶν μνημείων ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπονεμομένης τῷ τεχνίτῃ ἀμοιβῆς. Λογίζεται δὲ ὁ πίναξ ὡς ἓν τέταρτον τυπογραφικοῦ φύλλου τοῦ κειμένου.

Τῆς Ἐφημερίδος ἐκδίδεται κατὰ τριμηνίαν ἐν τεύχῳ σχήματος τετάρτου περιέχον περὶ τὰ τρία τυπογραφικὰ φύλλα καὶ τρεῖς πίνακας.

Συνδρομὴ Ἐτησίᾳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος δραχμαὶ δεκαεξί.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν καθαρῶς ἀρχαιολογικὸν περιοδικόν.

Διὰ τὰ τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα παροράματα εὐθύνεται ὁ ἐκάστοτε παρέχων τὸ εἰς ἐκδοσὶν ἄρθρον ὑφ' ὃ καὶ ὑπογράφεται.

ΥΠΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΩΡΩΠΙΟΥΣ.

(ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΚ ΤΟΥ ΑΜΦΙΑΡΑΕΙΟΥ).

Ἐξ ἐκτύπου ἀποσταλέντος ὑπὸ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐν τῷ Ἀμφιαραεῖῳ ἀποκαλυφθέντων ἀρχαίων κ. Λεονάρδου, παρ' οὗ ἐμάθομεν καὶ τὰδε περὶ τοῦ λίθου.

Εὑρέθη τῇ 20ῇ Ἰουλίου ἐ. ἔ. πρηνῆς ἐντὸς γωνίας σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ ἐγκαρσίου καὶ τοῦ μακροῦ τοίχου οὐ μακρὰν τοῦ μνημείου τοῦ Σόλλα. Ὑψος ἔχει 1,85, πλάτος 0,68, πάχος 0,16. Κόσμον οὐδένα φέρει ἢ κημάτιον. Εἶναι ἀπλοῦν ὀρθογώνιον παραλληλεπίπεδον, οὗ αἱ μὲν πλάγαι ἐπιφάνειαι εἰσι λείαι, ἡ ἄνω κατὰ τὰ κράσπεδα μᾶλλον

ἀπειργασμένη, ἡ δὲ κάτω πάνυ ὀλίγον· ἡ ὀπισθεν πελεκητὴ ἀδρῶς, μᾶλλον δὲ τι κατὰ τὰ πλάγια κράσπεδα· ἡ δ' ἔμπροσθεν ἡ φέρουσα τὰ γράμματα εἶναι ἀποκεκρουσμένη κατὰ τὰς ἄνω γωνίας καὶ ὀλίγον τι που κατὰ τὸ δεξιὸν χεῖλος. Εἶναι δὲ τοῦ αὐτοῦ καὶ οἱ ἄλλοι ἐνεπίγραφοι λίθοι λευκοῦ μαρμάρου. Κεῖται νῦν ἔνθα εὑρέθη, συντελεσθέντος δὲ τοῦ νῦν οἰκοδομουμένου Μουσείου τοῦ Ἀμφιαραίου εἰσκομισθήσεται εἰς αὐτό.

Σημειωτέον ἐν τέλει ὅτι τὸ Ο εἶναι μικρότερον τῶν ἄλλων γραμμάτων, ὧν τὸ ὕψος ἀκανόνιστον, κατὰ μέσον δ' ὄρον 0,010.

ΥΣΤΕΡΕΝΤΙΟΣΜΑΑΡΚΟΥΥΙΟΣΟΥΑΡΡΩΝΛΕΥΚΟΛΛΟΣΓΑΙΟΣΚΑΣΙΟΣΛΕΥΚΙ
ΙΙΝΟΣΥΠΑΤΟΙ ΩΡΩΠΙΩΝΑΡΧΟΥΣΙΝΒΟΥΛΗΔΗΜΩΙΧΑΙΡΕΙΝΕΙΕΡΡΩΣΘΕΕΥΑΝΕΧ
ΥΜΑΣΕΙΔΕΝΑΙΒΟΥΛΟΜΕΘΑΗΜΑΣΚΑΤΑΤΟΤΗΣΣΥΝΚΛΗΤΟΥΔΟΓΜΑΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝΕ
ΟΥΛΙΚΙΝΙΟΥΜΑΑΡΚΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥΥΠΑΤΩΝΕΠΕΓΝΩΚΕΝΑΙΠΕΡΙΑΝΤΙΛΟΓΙΩΝΤΩΝΑΝΑΝ
5 ΘΕΩΙΑΜΦΙΑΡΑΩΙΚΑΙΤΩΝΔΗΜΟΣΙΩΝΩΝΓΕΓΟΝΟΤΩΝΕΠΕΓΝΩΚΕΝΑΙ ΠΡΟΜΙΑΣΕΙ
ΟΚΤΩΜΒΡΙΩΝΕΜΒΑΣΙΛΙΚΗΠΟΡΚΙΑΕΝΣΥΝΒΟΥΛΙΩΙ ΠΑΡΗΣΑΝΜΑΑΡΚΟΣΚΛΑΥΔΙΟΣΜΑΑΡ
ΥΙΟΣΑΡΝΗΣΣΗΣΜΑΑΡΚΕΛΛΟΣ ΓΑΙΟΣΚΛΑΥΔΙΟΣΓΑΙΟΥΥΙΟΣΑΡΝΗΣΣΗΣΓΛΑΒΕΡ
ΜΑΑΡΚΟΣΚΑΣΙΟΣΜΑΑΡΚΟΥΥΙΟΣΠΩΜΕΝΤΙΝΑ ΓΑΙΟΣΛΙΚΙΝΙΟΣΓΑΙΟΥΥΙΟΣ
10 ΠΩΜΕΝΤΙΝΑ ΓΑΙΟΣΛΙΚΙΝΙΟΣΓΑΙΟΥΥΙΟΣΣΤΗΛΑΤΙΝΑΣΣΑΚΕΡΔΩΣ
ΛΕΥΚΙΟΣΟΥΟΛΥΣΚΙΟΣΛΕΥΚΙΟΥΥΙΟΣΑΡΝΗΣΣΗΣ ΛΕΥΚΙΟΣΛΑΡΤΙΟΣΛΕΥΚΙΟΥΥΙΟΣ
ΠΗΠΙΡΙΑ ΓΑΙΟΣΑΝΝΑΙΟΣΓΑΙΟΥΥΙΟΣΚΛΥΤΟΜΙΝΑ ΜΑΑΡΚΟΣΤΥΛΛΙΟΣΜΑΑΡΚΟΥΥΙΟΣ
ΚΟΡΝΗΛΙΑΚΙΚΕΡΩΝ ΚΟΙΝΤΟΣΑΞΙΟΣΜΑΑΡΚΟΥΥΙΟΣΚΥΡΙΝΑ ΚΟΙΝΤΟΣΠΟΜΠΗΙΟΣΚΟΙΝ
ΤΟΥΥΙΟΣΑΡΣΗΣΣΗΡΟΥΦΟΣΑΥΛΟΣΚΑΣΚΕΛΙΟΣΑΥΛΟΥΥΙΟΣΟΥ ΙΟΣΡΩΜΙΛΙΑ
15 ΚΟΙΝΤΟΣΜΥΝΥΚΙΟΣΚΟΙΝΤΟΥΥΙΟΣΤΗΡΗΝΤΙΝΑΘΕΡΜΟΣ ΜΑΑΡΚΟΣΠΟΠΛΙΚΙΟΣ
ΜΑΑΡΚΟΥΥΙΟΣΟΡΑΤΙΑΣΚΑΙΟΥΑΣ ΤΙΤΟΣΜΑΙΝΙΟΣΤΙΤΟΥΥΙΟΣ ΛΕΜΩΝΙΑ ΛΕΥΚΙΟΣ
ΚΑΑΥΔΙΟΣΛΕΥΚΙΟΥΥΙΟΣΛΕΜΩΝΙΑ ΠΕΡΙΩΝΕΡΜΟΔΩΡΟΣΟΛΥΝΠΙΧΟΥΥΙΟΣΙΕΡΕΥΣ
ΑΝΦΙΑΡΑΟΥΟΣΤΙΣΠΡΟΤΕΡΟΝΥΠΟΤΗΣΣΥΝΚΛΗΤΟΥΣΥΝΜΑΧΟΣΠΡΟΣΗΓΟΡΕΥΜΕ
ΝΟΣΕΣΤΙΝΚΑΙΑΛΕΞΙΔΗΜΟΣΘΕΟΔΩΡΟΥΥΙΟΣΔΗΜΑΙΝΕΤΟΣΘΕΟΤΕΛΟΥΥΙΟΣΠΡΕΣΒΕΥ
20 ΤΑΙΩΡΩΠΙΩΝΛΟΓΟΥΣΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟ ΕΠΙΕΝΤΩΤΗΣΜΙΣΘΩΣΕΩΣΝΟΜΩΙΑΥΤΑΙΑΙ
ΧΩΡΑΙΥΕΞΕΙΡΗΜΕΝΑΙΕΙΣΙΝΑΣΛΕΥΚΙΟΣΣΥΛΛΑΣΘΕΩΝΑΘΑΝΑΤΩΝΙΕΡΩΝΤΕΜΕΝΩΝ
ΦΥΛΑΚΗΣΕΝΕΚΕΝΣΥΝΕΧΩΡΗΣΕΝΥΠΕΞΕΙΡΗΜΕΝΑΙΕΙΣΙΝ ΤΑΥΤΑΣΤΕΤΑΣΠΡΟΣ
ΟΔΟΥΣΠΕΡΙΩΝΑΓΕΤΑΙΤΟΠΡΑΓΜΑΛΕΥΚΙΟΣΣΥΛΛΑΣΤΩΙΘΕΩΙΑΜΦΙΑΡΑΩΙΠΡΣΩΡΙ
ΣΕΝΟΠΩΣΥΠΕΡΤΟΥΤΩΝΤΩΝΧΩΡΩΝΠΡΟΣΟΔΟΝΤΩΙΔΗΜΟΣΙΩΝΗΜΗΤΕΛΩΣΙΝ
ΚΑΙΠΕΡΙΩΝΛΕΥΚΙΟΣΔΟΜΕΤΙΟΣΑΙΝΟΒΑΛΒΟΣ ΥΠΕΡΔΗΜΟΣΙΩΝΩΝΕΙΠΕΝ
25 ΕΠΕΙΕΝΤΩΙΤΗΣΜΙΣΘΩΣΕΩΣΝΟΜΩΙΑΥΤΑΙΑΙΧΩΡΑΙΥΠΕΞΕΙΡΗΜΕΝΑΙΕΙΣΙΝ
ΑΣΛΕΥΚΙΟΣΣΥΛΛΑΣΘΕΩΝΑΘΑΝΑΤΩΝΙΕΡΩΝΤΕΜΕΝΩΝΦΥΛΑΚΗΣΕΝΕΚΕΝ

ΣΥΝΕΧΩΡΗΣΕΝ ΟΥΤΕΟΑΜΦΙΑΡΑΟΣΩΙΑΥΤΑΙΑΙΧΩΡΑΙΣΥΝΚΕΧΩΡΗΜΕΝΑΙ
 ΛΕΓΟΝΤΑΙΘΕΟΣΕΣΤΙΝΟΠΩΣΤΑΥΤΑΣΤΑΣΧΩΡΑΣΚΑΡΠΙΣΖΕΣΘΑΙΕΞΗ
 ΤΟΥΣΔΗΜΟΣΙΩΝΑΣ ΑΠΟΣΥΝΒΟΥΛΙΟΥΓΝΩΜΗΣΓΝΩΜΗΝΑΠΕΦΗΝΑ
 30 ΜΕΘΑΘΕΠΕΓΝΩΜΕΝΤΗΣΥΝΚΛΗΤΩΠΡΟΣΑΝΟΙΣΟΜΕΝ ΤΟΥΤΟΟΚΑΙ
 ΕΙΣΤΗΝΤΩΝΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝΔΕΛΤΟΝΚΑΤΕΧΩΡΙΣΑΜΕΝ ΠΕΡΙΧΩΡΑΣ
 ΩΡΩΠΙΑΣΠΕΡΙΗΣΑΝΤΙΛΟΓΙΑΗΝΠΡΟΣΤΟΥΣΔΗΜΟΣΙΩΝΑΣΚΑΤΑΤΟΝΤΗΣ
 ΜΙΣΘΩΣΕΩΣΝΟΜΟΝΑΥΤΗΥΠΕΞΕΙΡΗΜΕΝΗΕΣΤΙΝΙΝΑΜΗΟΔΗΜΟΣΙΩ
 ΝΗΣΑΥΤΗΝΚΑΡΠΙΖΗΤΑΙΚΑΤΑΤΟΤΗΣΣΥΝΚΛΗΤΟΥΔΟΓΜΑΕΠΕΓΝΩΜΕΝ
 35 ΕΝΤΩΤΗΣΜΙΣΘΩΣΕΩΣΝΟΜΩΥΠΕΞΕΙΡΗΜΕΝΗΗΔΟΚΕΙΕΙΝΑΙΟΥΤΩΣ
 ΕΚΤΟΣΤΕΤΟΥΤΩΝΗΕΙΤΙΔΟΓΜΑΣΥΝΚΛΗΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣΤ
 ΗΜΕΤΕΡΟΙΚΑΤΑΛΟΓΗΣΘΕΩΝΑΘΑΝΑΤΩΝΙΕΡΩΝΤΕΜΕΝΩΝΤΕΦΥΛΑΚΗΣ
 ΚΑΡΠΙΖΕΣΘΑΙΕΔΩΚΑΝΚΑΤΕΛΙΠΟΝ ΕΚΤΟΣΤΕΤΟΥΤΩΝΑΛΕΥΚΙΟΣ
 ΚΟΡΝΗΛΙΟΣΣΥΛΛΑΣΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΑΠΟΣΥΝΒΟΥΛΙΟΥΓΝΩΜΗΣΘΕΩΝ
 40 ΑΘΑΝΑΤΩΝΙΕΡΩΝΤΕΜΕΝΩΝΤΕΦΥΛΑΚΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΡΠΙΖΕΣΘΑΙΕΔΩΚΕΝ
 ΟΤΟΑΥΤΟΗΣΥΝΚΛΗΤΟΣΕΠΕΚΥΡΩΣΕΝΟΥΤΕΜΕΤΑΤΑΥΤΑΔΟΓΜΑΤΙ
 ΣΥΝΚΛΗΤΟΥΑΚΥΡΟΝΕΓΕΝΗΘΗ ΛΕΥΚΙΟΣΚΟΡΝΗΛΙΟΣΣΥΛΛΑΣΑΠΟΣΥΝ
 ΒΟΥΛΙΟΥΓΝΩΜΗΣΓΝΩΜΗΝΕΙΡΗΚΕΝΑΙΔΟΚΕΙ ΤΗΣΕΥΧΗΣΑΠΟΔΟΣΕΩΣ
 ΕΝΕΚΕΝΤΩΙΙΕΡΩΑΜΦΙΑΡΑΟΥΧΩΡΑΝΠΡΟΣΤΙΘΗΜΙΠΑΝΤΗΠΑΝΤΟΘΕΝΠΟΔΑΣ
 45 ΧΙΛΙΟΥΣΙΝΑΚΑΙΑΥΤΗΗΧΩΡΑΥΠΑΡΧΗΑΣΥΛΟΣΩΣΑΥΤΩΣΤΩΙΘΕΩΑΜΦΙΑΡΑΩΙ
 ΚΑΘΙΕΡΩΚΕΝΑΙΤΗΣΠΟΛΕΩΣΚΑΙΤΗΣΧΩΡΑΣΛΙΜΕΝΩΝΤΕΤΩΝΩΡΩΠΙΩΝ
 ΤΑΣΠΡΟΣΟΔΟΥΣΑΠΑΣΑΣΕΡΙΟΣΤΟΥΣΑΓΩΝΑΣΚΑΙΤΑΣΘΥΣΙΑΣΑΣΩΡΩΠΙΟΙ
 ΣΥΝΤΕΛΟΥΣΙΝΘΕΩΑΜΦΙΑΡΑΩΙΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΑΣΑΝΜΕΤΑΤΑΥΤΑΥΠΕΡΤΗΣ
 ΝΙΚΗΣΚΑΙΤΗΣΗΓΕΜΟΝΙΑΣΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΡΩΜΑΙΩΝΣΥΝΤΕΛΕΣΟΥΣΙΝ
 50 ΕΚΤΟΣΑΓΡΩΝΤΩΝΕΡΜΟΔΩΡΟΥΟΛΥΝΠΙΧΟΥΥΙΟΥΙΕΡΕΩΣΑΜΦΙΑΡΑΟΥΤΟΥ
 ΔΙΑΤΕΛΟΥΣΕΝΤΗΦΙΛΙΑΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΡΩΜΑΙΩΝΜΕΜΕΝΗΚΟΤΟΣΠΕΡΙΤΟΥ
 ΤΟΥΤΟΥΠΡΑΓΜΑΤΟΣΔΟΓΜΑΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΕΠΙΛΕΥΚΙΟΥΣΥΛΛΑΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΥ
 ΚΟΙΝΤΟΥΜΕΤΕΛΛΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣΥΠΑΤΩΝ ΕΠΙΚΕΚΥΡΩΜΕΝΟΝΔΟΚΕΙΕΙΝΑΙ
 ΟΠΕΡΗΣΥΝΚΛΗΤΟΣΕΔΟΓΜΑΤΙΣΕΝΚΑΙΕΙΣΤΟΥΤΟΥΣΤΟΥΣΛΟΓΟΥΣΟΣΑΤΕΘΕΩΙ
 55 ΑΜΦΙΑΡΑΩΙΚΑΙΤΩΙΙΕΡΩΑΥΤΟΥ ΛΕΥΚΙΟΣΚΟΡΝΗΛΙΟΣΣΥΛΛΑΣΑΠΟΣΥΒΟΥΛΙΟΥ
 ΓΝΩΜΗΣΠΡΟΣΩΡΙΣΕΝΣΥΝΕΧΩΡΗΣΕΝΤΑΑΥΤΑΗΣΥΝΚΛΗΤΟΣΤΟΥΤΩΙΤΩΙΘΕΩΙ
 ΔΟΘΗΝΑΙΣΥΝΧΩΡΗΘΗΝΑΙΗΓΗΣΑΤΟΕΝΤΩΙΣΥΜΒΟΥΛΙΩΙΠΑΡΗΣΑΝ
 ΟΙΑΥΤΟΙΟΙΕΜΠΡΑΓΜΑΤΩΝΣΥΜΒΕΒΟΥΛΕΥΜΕΝΩΝΔΕΛΤΩΙΠΡΩΤΗΙ
 ΚΗΡΩΜΑΤΙΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΩΙΔΟΓΜΑΣΥΝΚΛΗΤΟΥΤΟΥΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
 60 ΕΣΤΙΝΠΡΟΗΜΕΡΩΝΔΕΚΑΕΠΤΑΚΑΛΑΝΔΩΝΝΟΕΝΒΡΙΩΝΕΝΚΟΜΕΤΙΩΙ
 ΓΡΑΦΟΜΕΝΟΥΠΑΡΗΣΑΝ ΤΙΤΟΣΜΑΙΝΙΟΣΤΙΤΟΥΥΙΟΣΛΕΜΩΝΙΑ
 ΚΟΙΝΤΟΣΡΑΓΚΙΟΣΚΟΙΝΤΟΥΥΙΟΣΚΛΑΥΔΙΑΓΑΙΟΣΟΥΣΕΛΛΙΟΣΓΑΙΟΥ
 ΥΙΟΣΚΥΡΙΝΑΟΥΑΡΡΩΝ ΠΕΡΙΩΝΜΑΑΡΚΟΣΛΕΥΚΟΛΛΟΣΓΑΙΟΣΚΑΣΙΟΣ
 65 ΥΠΑΤΟΙΕΠΙΓΝΟΝΤΕΣΑΠΗΝΓΕΙΛΑΝΠΕΡΙΩΡΩΠΙΑΣΧΩΡΑΣΚΑΙΤΩΝ
 ΔΗΜΟΣΙΩΝΩΝΕΑΥΤΟΥΣΕΠΕΓΝΩΚΕΝΑΙΩΣΑΥΤΩΣΤΗΝΩΡΩΠΙΩΝ
 ΧΩΡΑΝΥΠΕΞΕΙΡΗΜΕΝΗΗΔΟΚΕΙΕΙΝΑΙΚΑΤΑΤΟΝΤΗΣΜΙΣΘΩΣΕΩΣΝΟΜΟΝ
 ΜΗΔΟΚΕΙΝΤΟΥΣΔΗΜΟΣΙΩΝΑΣΤΑΥΤΑΚΑΡΠΙΖΕΣΘΑΙΟΥΤΩΣ
 ΚΑΘΩΣΑΝΑΥΤΟΙΣΕΚΤΩΝΔΗΜΟΣΙΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝΠΙΣΤΕΩΣΤΕΤΗΣ
 ΙΔΙΑΣΕΦΑΙΝΕΤΟΕΔΟΞΕΝ

A. (Μάαρκ)ος (1) Τερέντιος Μαάρκου υἱὸς Οὐάρρων Λεύκολλος, Γάιος Κάσιος Λευκ(ίου υἱὸς || Λογ)γῖνος ὑπατοὶ (2) Ὀρωπίων ἄρχουσιν βουλῆ((ι)) δῆμωι χαίρειν. Εἰ ἔρρωσθε εὖ ἂν ἔχ(οι). || Ὑμᾶς εἰδέναι βουλόμεθα ἡμᾶς κατὰ τὸ τῆς συνκλήτου δόγμα τὸ γενόμενον ἐπὶ Λευκί || ου Λικινίου, Μαάρκου Αὐρηλίου ὑπάτων (3) [ἐπεγνωκέναι] περὶ ἀντιλογιῶν τῶν ἀνα ; μ ; (; ἔσον ;) || θεῶι Ἀμφιαράωι καὶ τῶν δημοσιωνῶν γεγονότων ἐπεγνωκέναι.

B. Πρὸ μιᾶς εἰδῶν || Ὀκτωμβρίων ἐμ βασιλικῆ((ι)) Πορκία((ι)).

a. Ἐν συνβουλίωι παρῆσαν Μάαρκος Κλαύδιος Μαάρ(κου) || υἱὸς Ἀρνήσσης Μαάρκελλος, Γάιος Κλαύδιος Γαίου υἱὸς Ἀρνήσσης Γλάβερ, || Μάαρκος Κάσιος Μαάρκου υἱὸς Πωμεντίνα, Γάιος Λικίνιος Γαίου υἱὸς || Πωμεντίνα, Γάιος Λικίνιος Γαίου υἱὸς Στρηλατίνα[ς] Σακέρδω, || Λεύκιος Οὐολύσκιος Λευκίου υἱὸς Ἀρνήσσης, Λεύκιος Λάρτιος Λευκίου υἱὸς || Π((α))πιρία, Γάιος Ἀναίος Γαίου υἱὸς Κλυτομίνα, Μάαρκος Τύλλιος Μαάρκου υἱὸς || Κορνηλία Κικέρων, Κόιντος Ἄξιος Μαάρκου υἱὸς Κυρίνα, Κόιντος Πομπήιος Κοίν || του υἱὸς Ἀρ(νή)σσης Ροῦφος, Αὔλος Κασκέλιος Αὔλου υἱὸς [ου υἱος] Ρωμιλία, || Κόιντος Μυνύκιος Κοίντου υἱὸς Τηρη([ν])ντία Θέρμος, Μάαρκος Ποπλίκιος || Μαάρκου υἱὸς Ὀρατία Σκαίουας, Τίτος Μαίνιος Τίτου υἱὸς Λεμωνία, Λεύκιος || Κ((λ))αύδιος Λευκίου υἱὸς Λεμωνία.

b. Περὶ ὧν Ἑρμόδωρος Ὀλυμπίχου υἱὸς ἱερεὺς || Ἀμφιαράου, ὅστις πρότερον ὑπὸ τῆς συνκλήτου σύνμαχος προσηγορευμέ || νος ἐστίν, καὶ Ἀλεξίδημος Θεοδώρου υἱὸς ((καί)) Δημαίνετος Θεοτέλου υἱὸς πρεσβευ || ται Ὀρωπίων λόγους ἐποίησαντο· ἐπ((ε))ὶ ἐν τῶ((ι)) τῆς μισθώσεως νόμωι, αὐταὶ αἰ || χῶραι [ὑεξειρημέναι εἰσίν], ἃς Λεύκιος Σύλλας θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν || φυλακῆς ἔνεκεν συνεχώρησεν, ὑπεξειρημέναι εἰσίν, ταύτας τε τὰς προς || ὁδοὺς, περὶ ὧν ἄγεται τὸ πρᾶγμα, Λεύκιος Σύλλας τῶι θεῶι Ἀμφιαράωι προ((ο))σῶ[ι]ρι || σεν, ὅπως ὑπὲρ τούτων τῶν χωρῶν πρόσοδον τῶι δημοσιῶν((ι)) μὴ τελῶσιν, ||

καὶ περὶ ὧν Λεύκιος Δομέτιος Αἰνόβαλθος ὑπὲρ δημοσιωνῶν εἶπεν || ἐπεὶ ἐν τῶι τῆς μισθώσεως νόμωι αὐταὶ αἰ χῶραι ὑπεξειρημέναι εἰσίν, || ἃς Λεύκιος Σύλλας θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν φυλακῆς ἔνεκεν || συνε-

(1) Διὰ () μὲν διεκρίθησαν ὅσα ἐκ φθορᾶς τοῦ λίθου δὲν ἀναγινώσκονται νῦν ἐν αὐτῶ, διὰ (()) δὲ ὅσα ἀρχὴν δὲν ἦσαν κεχαραγμένα, διὰ [] δὲ ὅσα περιτεύουσιν.

A. M. Terentius M. f. Varro Lucullus, C. Cassius L. f. Longinus consules Oropiorum magistratibus, senatui, populo salutem. Si valetis, bene est. Vos scire volumus nos ex senatus consulto, quod factum est L. Licinio, M. Aurelio consulibus [cognovisse] de controversiis ?inter deum Amphiarum et publicanos ortis? cognovisse.

B. Pridie idus Octobres in basilica Porcia.

a. In consilio fuerunt:

M. Claudius M. f. Arniensi Marcellus,
C. Claudius C. f. Arniensi Glaber,
M. Cassius M. f. Pomptina,
C. Licinius C. f. Stellatina Sacerdos,
L. Voluscus L. f. Arniensi,
L. Lartius L. f. Papiria,
C. Annaeus C. f. Crustumina,
M. Tullius M. f. Cornelia Cicero,
Q. Axius M. f. Quirina,
Q. Pompeius Q. f. Arniensi Rufus,
A. Cascellius A. f. Romilia,
Q. Minucius Q. f. Terentina Thermus,
M. Publicius M. f. Horatia Scaeva,
T. Maenius T. f. Lemonia,
L. Claudius L. f. Lemonia,

b. Quod Hermodorus Olympichi filius sacerdos Amphiarai, qui antea a senatu socius appellatus est, et Alexidemus Theodori filius ((et)) Demaenetus Theoteli filius legati Oropiorum verba fecerunt: *quom in locationis lege ei agri [excepti sint], quos L. Sulla deorum immortalium aedium sacrarum templorum ((que)) tuendorum causa concesserit, excepti sint, eaque vectigalia, qua de re agitur, L. Sulla deo Amphiarao attribuerit, ut pro eis agris vectigal publicanis ne pendant,*

et quod L. Domitius Ahenobarbus pro publicanis dixit: *quom in locationis lege ei agri excepti sint, quos L. Sulla deorum immortalium aedium sacrarum templorum ((que)) tuendorum causa concesserit,*

(2) 73 π. X.

(3) 74 π. X.

χώρησεν, οὔτε ὁ Ἀμφιάραιος, ὧι αὐταὶ αἱ χῶραι συν-
κεχωρημένοι || λέγονται, θεός ἐστίν, ὅπως ταύτας τὰς
χώρας καρπί[σ]ζεσθαι ἐξῆ((ι)) || τοὺς δημοσιώνας,

ε. ἀπὸ συνβουλίου γνώμης γνώμην ἀπεφηνά || μεθα,
ὃ ἐπέγνωμεν τῆσι συνκλήτῳ προσανοίσομεν, τοῦτο ὁ καὶ ||
εἰς τὴν τῶν ὑπομνημάτων δέλτον κατεχωρίσαμεν·

περὶ χώρας || Ὠρωπίας, περὶ ἧς ἀντιλογία ἦν πρὸς
τοὺς δημοσιώνας, κατὰ τὸν τῆς || μισθώσεως νόμον αὕτη
ὑπεξερημένη ἐστὶν ἵνα μὴ ὁ δημοσιώ || νης αὐτὴν καρ-
πιζῆται. Κατὰ τὸ τῆς συνκλήτου δόγμα ἐπέγνωμεν(v). ||

1. Ἐν τῶ((ι)) τῆς μισθώσεως νόμῳ((ι)) ὑπεξερημέ-
νην δοκεῖ εἶναι οὕτως· ||

« ἐκτὸς τε τούτων ἢ εἴτι δόγμα συγκλήτου αὐτο-
κράτωρ αὐτοκράτορες ; τ(ε); || ἡμέτεροι καταλογῆς
θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν τε φυλακῆς || καρπίζεσθαι
ἔδωκαν, κατέλιπον, ἐκτὸς τε τούτων ἂ Λεύκιος || Κορ-
νήλιος Σύλλας αὐτοκράτωρ ἀπὸ συνβουλίου γνώμης
θεῶν || ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν τε φυλακῆς ἔνεκεν καρ-
πιζεσθαι ἔδωκεν, || ὃ τὸ αὐτὸ ἢ σύνκλητος ἐπεκύρωσεν,
οὔτε μετὰ ταῦτα δόγματι || συνκλήτου ἄκυρον ἐγενήθη. »

2. Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας ἀπὸ συν || βουλίου
γνώμης γνώμην εἰρηκέναι δοκεῖ·

« τῆς εὐχῆς ἀποδόσεως || ἔνεκεν τῶι ἱερῶ((ι)) Ἀμφια-
ράου χῶραν προστίθημι πάντη πάντοθεν πόδας || χι-
λίους, ἵνα καὶ αὕτη ἢ χῶρα ὑπάρχη((ι)) ἄσυλος· »

ὡσαύτως τῶι θεῶ((ι)) Ἀμφιαράῳ || καθιερωκέναι « τῆς
πόλεως καὶ τῆς χώρας λιμένων τε τῶν Ὠρωπίων || τὰς
προσόδους ἀπάσας εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσιάς, ἃς
Ὠρώπιοι || συντελοῦσιν θεῶ((ι)) Ἀμφιαράῳ, ὁμοίως δὲ
καὶ ἃς ἂν μετὰ ταῦτα ὑπὲρ τῆς || νίκης καὶ τῆς ἡγεμο-
νίας τοῦ δήμου τοῦ Ρωμαίων συντελέσουσιν || , ἐκτὸς
ἀγρῶν τῶν Ἐρμωδῶρου Ὀλυμπίχου υἱοῦ ἱερέως Ἀμ-
φιάρου τοῦ || διὰ τέλους ἐν τῆ((ι)) φιλία((ι)) τοῦ δήμου
τοῦ Ρωμαίων μεμενηκότος ».

περὶ τοῦ || του τοῦ πράγματος δόγμα συνκλήτου ἐπὶ
Λευκίου Σύλλα Ἐπαφροδίτου, || Κοίντου Μετέλλου εὐ-
σεβοῦς ὑπάτων (1) ἐπικεκρωμένον δοκεῖ εἶναι, || ὅπερ
ἢ σύνκλητος ἔδογματίσεν [καὶ] εἰς τούτους τοὺς λό-
γους·

« ὅσα τε θεῶι || Ἀμφιαράῳ καὶ τῶι ἱερῶ((ι)) αὐτοῦ
Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας ἀπὸ συνβουλίου || γνώμης
προσώρισεν συνεχώρησεν, τὰ αὐτὰ ἢ σύνκλητος τούτῳ
τῶι θεῶι || δοθῆναι συνεχωρηθῆναι ἡγήσατο· »

(1) 80 π. X.

rit, neque Amphiarau, cui ei agri concessi dicantur, deus sit, ut eis agris frui liceat publicanos,

c. de consilii sententia sententiam pronuntia-
vimus, quod cognovimus ad senatum referemus,
id quod et in commentariorum codicem rettu-
limus :

de agro Oropio, de quo controversia erat cum
publicanis, locationis lege is exceptus est ne pu-
blicanus eo fruatur. Ex S. C. cognovimus.

1. In locationis lege exceptum esse videtur hoc
modo :

*extraque ea quam si quid S. C((to)) imperator, im-
peratores ? que ? nostri ? religionis ? deorum immor-
taliu aedium sacrarum temporumque tuendorum
((causa)) fruendum dederunt, reliquerunt ; extraque
ea quae L. Cornelius Sulla imperator de consilii sen-
tentia deorum immortalium aedium sacrarum tem-
plorumque tuendorum causa fruenda dedit, quod
idem senatus confirmavit, neque postea S. C((to)) irri-
tum factum est.*

2. L. Cornelius Sulla de consilii sententia sen-
tentiam dixisse videtur :

*voti reddendi causa templo Amphiarai agrum
addo quoquo versus p. M. ut et is ager sit invioba-
bilis ;*

*item deo Amphiarao consecrasse urbis et agri
portuunquē Oropiorum vectigalia omnia in ludos
atque sacrificia, quae Oropii conficiunt deo Am-
phiarao, itemque ea, quae postea pro victoria atque
imperio populi Romani conficiunt, extra agros Her-
modori Olympichi filii sacerdotis Amphiarai, qui
perpetuo in amicitia populi Romani mansit.*

de ea re S. C((to)), L. Sulla Felice, Q. Metello
Pio consulibus, confirmatum esse videtur, quod
senatus decrevit [et] in haec verba :

*quaeque deo Amphiarao eiusque templo L. Cor-
nelius Sulla de consilii sententia attribuit, concessit,
eadem senatus ei deo dari, concedi censuit.*

ἐν τῷ συμβουλίῳ παρήσαν || οἱ αὐτοὶ οἱ ἐμ. πραγ-
μάτων συμβεβουλευμένων δέλτῳ πρώτῃ || κηρώματι
τεσσαρεςκαιδεκάτῳ.

C. Δόγμα συνκλήτου τοῦτο γενόμενόν || ἐστὶν πρὸ
ἡμερῶν δεκαεπτὰ καλανδῶν Νοεμβρίων ἐν κομετίῳ. ||
Γραφομένου παρήσαν Τίτος Μαίνιος Τίτου υἱὸς Λεμω-
νία, || Κόιντος Ράγκιος Κόιντου υἱὸς Κλαυδία, Γάιος
Οὐσέλλιος Γαίου || υἱὸς Κυρίνα Οὐάρρων.

Περὶ ὧν Μάκρος Λεύκολλος, Γάιος Κάσιος || ὕπατοι
ἐπιγνόντες ἀπήγγειλαν περὶ Ὠρωπίας χώρας καὶ τῶν ||
δημοσιωνῶν ἑαυτοὺς ἐπεγνωκέναι ὡσαύτως τὴν Ὠρω-
πίων || χώραν ὑπεξερημένην δοκεῖν εἶναι κατὰ τὸν τῆς
μισθώσεως νόμον, || μὴ δοκεῖν τοὺς δημοσιώνας ταῦτα
καρπίζεσθαι οὕτως || καθὼς ἂν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων
πραγμάτων πίστεώς τε τῆς || ἰδίας ἐφαίνετο. Ἐδοξεν.

A (1-6). Οἱ ὕπατοι ἀγγέλλουσι τοῖς Ὠρωπίοις
ὅτι ἔκριναν περὶ τῆς ἀμφισβητήσεως αὐτῶν πρὸς
τοὺς δημοσιώνας ἀπαιτοῦντας φόρον ὑπὲρ τῆς
Ὠρωπίας χώρας καίπερ καθιερωμένης ὑπὸ Σύλλα
τῷ Ἀμφιαράῳ.

B (6-59). Ἐκτίθεται ἡ κρίσις (γενομένη τῇ 6
Ὀκτωβρίου) καὶ δὴ

α) τὰ ὀνόματα τῶν παρακαθεζομένων τοῖς ὑπά-
τοις ἐν τῇ κρίσει ταύτῃ συμβούλων (6-16),

β) ἡ ἀντιλογία τῶν διαδίκων, ὧν οἱ μὲν πρέ-
σβεις τῶν Ὠρωπίων, ἐπειδὴ ἐν τῷ τῆς μισθώσεως
νόμῳ ἐξαιροῦνται αἱ καθιερωμένοι τοῖς θεοῖς ὑπὸ
τοῦ Σύλλα χῶραι, ἡ δὲ περὶ ἧς πρόκειται χώρα
καθιερώθη ὑπὸ τούτου τῷ Ἀμφιαράῳ, αἰτοῦνται
ὅπως (23) ἡ χώρα αὕτη μὴ τελῆ φόρον τοῖς
δημοσιώνας· ὁ δὲ συνήγορος τῶν δημοσιωνῶν,
ἐπειδὴ ἡ χώρα αὕτη, καὶ ἂν εἶναι καθιερωμένη τῷ
Ἀμφιαράῳ, δὲν ἀνήκει εἰς τὰς ἐξηρημένας, διότι ὁ
Ἀμφιαράος δὲν εἶναι θεός, αἰτεῖται ὅπως (28-29)
οἱ δημοσιῶνας εἰσπράττωσιν ἀπ' αὐτῆς φόρον.

γ) Ἡ ἀπόφασις τῶν ὑπάτων, καθ' ἣν ἡ Ὠρω-
πία χώρα δὲν ὀφείλει φόρον τοῖς δημοσιώνας
(30-34) διὰ τὰδε·

I) διότι ἐν τῷ τῆς μισθώσεως νόμῳ ἐξαιροῦνται
αὐταῖς λέξεσιν «ὅσαι χῶραι καθιερώθησαν τοῖς
θεοῖς ὑπὸ Ρωμαίων στρατηγῶν κατὰ δόγμα τῆς

in consilio fuerunt eidem qui sunt in rerum
consultarum codice primo, cera XIV.

C. Senatus consultum hoc factum est a. d. XVII
Kal. Novembres in comitio. Scribendo adfuerunt
T. Maenius T. f. Lemonia, Q. Rancius Q. f. Clau-
dia, C. Visellius C. f. Quirina Varro.

Quod M. Lucullus, C. Cassius consules re cognita
renuntiaverunt de Oropiorum agro et publicanis
se cognovisse item Oropiorum agrum exceptum
esse videri locationis lege, ((senatui)) non placere
publicanos eis frui ita ut eis e re publica fideque
sua videretur. Censuere.

συγκλήτου καὶ ὅσαι ὑπὸ τοῦ Σύλλα κατὰ γνώμην
συμβουλίου, ἐφ' ὅσον αἱ καθιερώσεις αὐταὶ τοῦ
Σύλλα ἐκυρώθησαν δόγματι τῆς Συγκλήτου μὴ
ἀκυρωθέντι ὕστερον (35-42) »·

II) διότι ὑπάρχει πρᾶξις τοῦ Σύλλα (42-52) κα-
θιερωτικῆ τῆς Ὠρωπίας χώρας κατὰ συμβουλίου
γνώμην γενομένη (57-59),

ὑπάρχει δὲ καὶ δόγμα συγκλητικὸν ἐπικυρωτικὸν
αὐτῆς (51-57).

Γ) (59-τέλους). Ἐκτίθεται τὸ δόγμα τῆς συγ-
κλήτου τὸ γενόμενον τῇ 16 Ὀκτωβρίου, δι' οὗ
ἀκολούθως τῇ ἐπιγνώσει τῶν ὑπάτων ἐγκρίνεται ἡ
αἴτησις τῶν Ὠρωπίων.

Μετὰ τὴν ἀνάλυσιν ταύτην ὀλίγα τινὰ ὑπολεί-
πεται νὰ προστεθῶσι πρὸς ἐντελῆ κατανόησιν τῶν
ἐν τῇ προκειμένη ἐπιστολῇ περιεχομένων.

Ὁ Λ. Σύλλας μετὰ τὰς νίκας, ἃς ἤρατο ἐν Χαι-
ρωνείᾳ καὶ Ὀρχομενῷ πρὸς τοὺς στρατηγούς τοῦ
Μιθριδάτου ἀγωνιζόμενος, ἀποδιδούς εὐχὴν ἣν τῷ
Ἀμφιαράῳ ἠῤῥατο, καθιέρωσεν αὐτῷ τῆς τε πόλεως
καὶ τῆς χώρας καὶ τῶν λιμένων τῶν Ὠρωπίων τὰς
προσόδους, ἵνα ἀπ' αὐτῶν τελῶσιν οἱ Ὠρώπιοι θυ-
σίας ὑπὲρ τῆς νίκης καὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ τῶν
Ρωμαίων δήμου. Τίνες δὲ αἱ πρόσοδοι αὐταὶ; Προ-

φανώς αἱ πρόσοδοι, ἃς οἱ Ρωμαῖοι ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης ἀπελάμβανον. Ἡ Ὠρωπία δηλαδή, καθάπερ καὶ ἡ ἄλλη Βοιωτία, εἰς ἣν ὑπήγετο (1), ἦν ager vectigalis. Τὸ δὲ vectigal τοῦτο ἐξεμισθοῦτο ὑπὸ τῶν τιμητῶν ἢ ἄλλων ἀρχόντων, οἷς μὴ ὄντων τιμητῶν ἤθελεν ἐπιτρέψῃ τοῦτο ἡ σύγκλητος, δημοσιώνας, οἵτινες συνερχόμενοι εἰς societates ἡγῶραζον παρὰ τοῦ δημοσίου τὸ δικαίωμα τοῦ νέμεσθαι ἐπὶ πενταετίαν τὰς δημοσίας προσόδους συνάπτοντες πρὸς τὸν ἐκμισθοῦντα ἄρχοντα συμβόλαιον, ὃ ἐκαλεῖτο lex censoria ἢ locationis, ἐν ᾧ διωρίζοντο τὰ τε δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις αὐτῶν. Τοιοῦτο συμβόλαιον ἦν συνημμένον καὶ πρὸς τοὺς ἐκμισθωτὰς τῶν ἀπὸ τῶν ἐν Βοιωτίᾳ ἀγρῶν προσόδων, ἐν ᾧ παρείχετο αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπράττειν τοὺς τεταγμένους φόρους ἀπὸ τῶν χωρῶν τούτων, πλὴν τῶν καθιερωμένων τοῖς θεοῖς ὑπὸ Ρωμαίων στρατηγῶν ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ Σύλλα. Κατὰ ταῦτα ἡ Ὠρωπία γῆ, ἥς αἱ πρόσοδοι ἦσαν ὑπὸ τοῦ Σύλλα καθιερωμέναι τῷ Ἀμφιαράῳ, οὐδὲν ὄφειλε τοῖς δημοσιώνας. Ἄλλ' οὗτοι κατασοφίζόμενοι τὸν νόμον διετεινοντο ὅτι ἡ χώρα αὕτη δὲν εἶναι ἐξηρημένη, διότι ὁ Ἀμφιαράος δὲν εἶναι θεός, μόναι δὲ αἱ τοῖς θεοῖς καθιερωμέναι χῶραι ἐξαιροῦνται ἐν τῷ συμβολαίῳ.

Τῆς ἀμφισβήτησεως δὲ ταύτης ἀνευχθείσης πρὸς τὴν σύγκλητον (2) αὕτη διὰ δόγματος ἐν ἔτει 74 π.Χ. ἐπὶ Λουκούλλου καὶ Κόττα ὑπατευόντων γενομένου ἐπέτρεψε τὴν περὶ τούτου κρίσιν, τὴν ἐπίγνωσιν (cognitionem), τοῖς ὑπάτοις, οἷς τότε ἀπέκειτο. Ἡ προκειμένη δὴλα δὴ ἀντιλογία ἦν κυρίως ἀμφισβήτησις ἰδιωτῶν πρὸς τὸ δημόσιον. Ἐν ταῖς τοιαύταις δὲ διαφοραῖς παρὰ Ρωμαίοις τὸ δημόσιον ἦν διάδικος ἅμα καὶ δικαστής. Ἡ περὶ

(1) Πρὸβλ. Κικέρωνος de natura deorum II § 49: an Amphiraus deus erit...? Nostri quidem publicani, cum essent agri in Bœotia deorum immortalium excepti lege censoria, negabant immortales esse ullos, qui aliquando homines fuissent. Τὸ χωρίον αἰνίττεται προφανῶς εἰς τὴν προκειμένην κρίσιν. Στράβ. 391, 3: πρὸς Ὠρωπὸν τῆς Βοιωτίας. Ὑστερον ὅμως φαίνεται ὅτι ἀπεδόθη τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Ὠρωπὸς ὑπὸ τινος τῶν Αὐτοκρατόρων, διότι ὁ Πausanias (I, 34) λέγει: ἔχουσιν ἐφ' ἡμῶν Ἀθηναῖοι.

(2) Ἴσως δὲ πρῶτον ἀννήχθη πρὸς τὸν τῆς Μακεδονίας ἀνθύπατον, ὃν τότε ἡ Ἑλλάς ὑπήγετο, οὗτος δὲ rem reiecit ad senatum, ὡς ἐπὶ παραπλησίῳ πράγματι ἐποίησεν ὁ Κόιντος Κικέρων (Cic. ad Att. II, 16, 4).

αὐτῶν ἄρα κρίσις δὲν ἀπέκειτο ἰδιώταις δικασταῖς (iudices ἢ recuperatores) διδομένοις ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πραιτωρός, ἀλλὰ τοῖς ἀρμοδίοις ἄρχουσι τοῖς παριστώσιν αὐτὸ τὸ δημόσιον (1). Ἀρμοδῖος δὲ ἐκάστοτε ἄρχων ἦν ὁ ἐπιτετραμμένος ἐκείνου τοῦ μέρους τῶν δημοσίων πραγμάτων τὴν διοίκησιν, εἰς ὃ ὑπήγετο τὸ περὶ οὗ ἡ ἀμφισβήτησις. Ἐν τῇ προκειμένῃ ἀντιλογίᾳ ἀρμοδῖοι κριταὶ ἦσαν οἱ τιμηταὶ οἱ κατὰ πενταετίαν ὀρίζοντες καὶ ἐκμισθοῦντες τὰς δημοσίας προσόδους. Ἄλλ' ἐπειδὴ τότε τιμηταὶ ἐν ἐνεργείᾳ δὲν ὑπῆρχον (2), ἡ περὶ τοῦ προκειμένου κρίσις εἰκότως ἀνετέθη τοῖς ὑπάτοις, οἵτινες καθολικὴν ἔχοντες ἐξουσίαν ἦσαν οἱ νόμιμοι ἀναπληρωταὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς (3). Ἐπειδὴ δὲ οἱ τοῦ 74^{ου} ἔτους ὑπατοὶ δὲν ἔφθασαν, φαίνεται (4), νὰ δικάσωσι τὴν δίκην ταύτην, ἐποίησαντο τὴν ἐπίγνωσιν οἱ διάδοχοι αὐτῶν Μ. Τερέντιος Οὐάρρων Λεύκολλος καὶ Γ. Κάσσιος Λογγίνος.

Ταύτης λοιπὸν τῆς κρίσεως καὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντος αὐτῇ συγκλητικοῦ δόγματος τὸ περιεχόμενον ἀνακοινοῦνται τοῖς Ὠρωπίοις οἱ ὑπατοὶ ἐν ἐπιστολῇ, ἥς μετάφρασιν παρέχει ἡ προκειμένη ἐπιγραφή, μετάφρασιν οὕτω πιστὴν ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν δουλικὴν, ὥστε ἐν πολλοῖς οὐ μόνον σόλοικος καὶ κακόζηλος, ἀλλὰ καὶ ἀκατάληπτος καθίσταται (5). Τούτου δ' ἕνεκα, ἵνα εὐχερεστέραν ποιήσωμεν τὴν κατάληψιν αὐτῆς, ἐπεχειρήσαμεν νὰ ἀποκαταστήσωμεν κατὰ τὸ δυνατόν τὸ Λατινικὸν πρωτότυπον καὶ παρεθήκαμεν αὐτὸ τῷ Ἑλληνικῷ κειμένῳ.

Στχ. 4. Περὶ ἀντιλογιῶν τῶν ἀναμ;... θεῶ Ἀμφιαράῳ καὶ τῶν δημοσιωνῶν γεγονότων. Τὸ

(1) Ἐκτὸς ἂν τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ἡ ἀντιλογία, ἦν ἐξ ἐκείνων, περὶ ὧν ὑπῆρχεν εἰδικὸς νόμος κανονίζων τὴν κρίσιν τῶν περὶ αὐτῶν ἀμφισβήτησεων (lex agr. 33 κ. ε. παρὰ Bruns p. 71.³).

(2) Ὅρα τὴν κατωτέρω σημ. εἰς στ. 4.

(3) Ἀκριβέστατα τὰ περὶ τούτου ἐκτίθενται ἐν τῇ περὶ δημοσίου τῶν Ρωμαίων δικαίου συγγραφῇ τοῦ Mommsen, ἥς ἐπέζηθι ἰδίᾳ τ. I, σ. 165-167² καὶ τ. II, σ. 454-461².

(4) Γνωστὸν ὅτι μεσοῦντος τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπῆλθον ἀμφοτέροι ἐξ Ἰταλίας ἐπὶ τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον.

(5) Πρὸβλ. ὅσα περὶ τῶν τοιούτων μεταφράσεων ὁ Mommsen διέλαβεν ἐν σελ. 283-284 τοῦ Α' τόμου τῆς Ἐπιγραφικῆς Ἐφημερίδος.

γεγονότων δὲν δύναται νὰ συναφθῆ τῷ δημοσιω-
νῶν ὥστε νὰ σημαίνῃ τάχα *qui fuerunt* = τῶν
πρώην δημοσιωνῶν τ. ἔ. τῶν τῆς παρελθούσης πε-
ριόδου (80-76 π.Χ.). Διότι πρῶτον εἶναι ἀπίθανον
ὅτι περὶ ἀμφισβήτησεως ἀρξαμένης τῷ 80 π.Χ.
μόλις ἐν ἔτει 74 διατάχθη ὑπὸ τῆς Συγκλήτου ἡ
ἐπίγνωσις. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ἡ τοῦ Σύλλα καθιέρω-
σις ἐπεκυρώθη ἐν ἔτει 80 π.Χ. (στχ. 52), ὅπερ ἦν
τὸ πρῶτον ἔτος νέας τιμητικῆς περιόδου τῆς ἀπὸ
80-76 π.Χ., εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι τὸ περὶ μι-
σθώσεως τῶν φόρων συμβόλαιον τῶν ὑπάτων (οἱ
κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀνεπλήρουν τοὺς τιμη-
τάς) (1) πρὸς τοὺς δημοσιῶνας ἦν ἤδη συντεταγ-
μένον πρὸ τοῦ συγκλητικῆς δόγματος τοῦ ἐπικυ-
ρώσαντος τὴν καθιέρωσιν, ἴσως δὲ καὶ ἡ μίσθωσις
τῶν Βοιωτικῶν φόρων ἦν ἤδη συντετελεσμένη.
Ὡστε ἡ καθιέρωσις ἐμελλε νὰ ἔχῃ κῦρος ἀπὸ τῆς
ἀρχῆς τῆς ἐφεξῆς περιόδου (75-71 π.Χ.) (2)· τέως
δὲ αἱ πρόσοδοι τοῖς Ὀρωπίας γῆς ἀνήκον τοῖς δη-
μοσιῶναις οὐδ' ἠδύνατο νὰ γεννηθῆ περὶ τούτου
ἀμφισβήτησις, ἂν δ' ἐγεννᾶτο, οἱ δημοσιῶναι θὰ εἶ-
χον κάλλιστον ἐπιχείρημα νὰ προβάλλωνται ὅτι ἐν
τῷ τῆς μισθώσεως νόμῳ, καθ' ὃν οὗτοι ἠγόρασαν
τάς δημοσίας προσόδους, ἦσαν ὑπεξηρημένοι αἱ τέως
καθιερωμένοι χῶραι, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ Ὀρωπία, ἥς ἡ
καθιέρωσις δὲν ἦτο τότε ἀκόμη ἐγκεκριμένη· τοιοῦ-
τον δ' ἔχοντες ἐπιχείρημα δὲν θὰ κατέφευγον εἰς ὃ
κατέφυγον σόφισμα, ὅτι δηλ. ὁ Ἀμφιάρακος δὲν εἶ-
ναι θεός. Ἐνστάσης δὲ τῆς νέας περιόδου (75-71
π.Χ.) καὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων τοῦ ἔτους 75
ἀρξαμένης συνέστη εὐθύς, ὡς εἰκός, καὶ ἡ ἔρις, ἥς
ἀνενεχθείσης τῆ συγκλήτῳ αὕτη ἐν καιρῷ (74 π.
Χ.) διέταξε τὴν κρίσιν. Ἐκ πάντων τούτων συνά-
γεται ὅτι ὁ λόγος ἐνταῦθα οὐχὶ περὶ γεγονότων
δημοσιωνῶν, ἀλλὰ περὶ τῶν τότε ὄντων (3). Τὸ
γεγονότων λοιπὸν συναπτέον κατ' ἀνάγκην τῷ ἀν-

(1) Περὶ τούτου καὶ περὶ τῶν ἐν τῇδε τῇ σημειώσει χρονολογιῶν ἰδὲ
Mommsen *Römisches Staatsrecht* II 325² σημ. 3).

(2) Πρβλ. *lex. agr.* στχ. 19 κ. ἔ. [Bruns p. 68³], ἐνθα οἱ κατὰ
τὸν νόμον τοῦτον ἐκ δημοσίων ἰδιωτικοὶ γενόμενοι ἄγροὶ ἀπαλλάσσονται
μὲν τοῦ τέως ἀποτινομένου τέλους, οὐχὶ δ' ὅμως εὐθύς, ἀλλὰ *post-
quam vectigalia constiterint, quae post hanc legem rogatam
primum constiterint*, τ. ἔ. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς νέας τιμητικῆς περιόδου.

(3) Ἄν τις ἀντιέπη ὅτι τὸ γεγονότων δύναται ἐνταῦθα νὰ ἐκληφθῆ =
οἱ γεγονόσαι καὶ νῦν ἔτι εἰσι δημοσιῶναι, παρατηροῦμεν ὅτι τότε ἡ

τιλογιῶν καὶ τότε ἢ ὁ μεταφραστῆς τῶν ὑπατικῶν
γραμματῶν δεινῶς σολοικίζει ἢ ἀναγνωστέον ἀντι-
λογίῶν (καὶ ἐν στχ. 32 ἀντιλόγια), καὶ τοι τῆς
λέξεως ἀντιλόγιον οὐδὲν ἔχω ἄλλοθεν νὰ παράσχῃ
μαρτύριον. Ὅτι δ' ὅμως τῆς γραμματικῆς ἀκρι-
βείας οὐ πάνυ τι ἐφρόντισεν ὁ μεταφραστῆς δηλοῦσιν
ἄλλα τε ἐν τῇ προκειμένη ἐπιγραφῇ παράχορδα καὶ
τάδε. Ἐν στχ. 36 κεῖται δόγμα ἀντὶ δόγματι (1) ἢ
κατὰ δόγμα (ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἔκειτο, φαίνεται,
S. C.), ἐν στχ. 49 συντελέσουσι ἀντὶ συντελῶσιν,
ἐν στχ. 68. 69 ὅπως ἀν ἐφαίνετο.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτου. Τὸ δὲ ἀναμ. . .
(διότι Μ εἶναι πάντως τὸ τελευταῖον γράμμα) οὐδὲν
ἄλλο δύναται νὰ εἶναι ἢ ἀναμέσον (εἴτε ἀνὰ μέσον)
inter. Καὶ ἐνταῦθα πάλιν προσκρούμεν συντακτικαῖς
ἀνωμαλίαις. Ὁ μεταφραστῆς δῆλα δὴ, ἐν ᾧ ἠδύνατο
ὅπωςδῆποτε νὰ γράψῃ τῶν ἀνὰ μέσον θεῶ Ἀμφια-
ράῳ καὶ τοῖς δημοσιῶναις γεγονότων ἢ τῶν ἀνὰ
μέσον θεοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῶν δημοσιωνῶν γε-
γονότων ἀνέμιξεν ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις. Παρα-
πλήσιον τι, ἀλλὰ πολλῶ ἀνεκτότερον ἀπαντᾷ ἐν
ἐπιγρ. ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουμανούδη ἐν τῇ
Ἐφημερίδι τῶν φιλομαθῶν (1865 Ἀρ. 570) ἐκδε-
δομένη στίχ. 41-42: ἐπαινέσαι τοὺς δεῖνα . . . ἐπὶ
πᾶσι τοῖς προγεγραμμένοις [=ταῖς προγεγραμμέναις
εὐεργεσίαις] εἷς τε τὰν πόλιν καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοῖς
ἐντετευχόσιν αὐτοῖς.

στχ. 6. Ἐν συμβουλίῳ παρήσαν in consilio
fuerunt. Πρβλ. τὸ τοῦ Ἀγρίππα διάταγμα στχ. 23
(Hermes II, 102 κ. ἔ., ἐνθα περὶ τῶν συμβου-
λίῶν τούτων λέγει τὰ προσήκοντα ὁ Mommsen ἐν
σελ. 114 καὶ 115. Πρβλ. τοῦ αὐτοῦ R. Staatsr. I,
293² κ. ἔ.)

Αὐτ. Μάαρκος (2) Κλαύδιος Μαάρκου υἱὸς
Ἀρηήσης Μαάρκελλος. Οὗτος τάττεται πρῶτος ἐν
τῷ καταλόγῳ τῶν ἐν τῷ συμβουλίῳ παραγενομένων
ἅτε πρωτεύων βεβαίως κατὰ τε τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν
ἡλικίαν. Ταῦτα δὲ καθ' ὃν χρόνον γίνεται ἡ ἐπί-
γνωσις οὐδενὶ ἄλλῳ τῶν μνημονευομένων Μ. Μαρ-

μετοχῇ θὰ κατήργει τὸν τόπον, διότι ἠδύνατο νὰ λεχθῆ ἀπλῶς τῶν
δημοσιωνῶν ἄνευ τοῦ γεγονότων, ὡς κατωτέρω 32, 65.

(1) Πρβλ. Ἰωδ. Ἀρχ. XIV, 10, 10.

(2) Περὶ τοῦ τύπου Μάαρκος (Μαάρκελλος) ἴδε Mommsen *Eph
Epigr.* I, 286-287.

κέλλων μάλλον προσήκουσιν ἢ τῷ νομομαθεῖ Μ. Μαρκέλλω, περὶ οὗ ὁ λόγος p. Quinctio § 54: Ego. . . . nunc hos *consulo*: . . . quæro abs te C. Aquili, L. Lucili, P. Quintili, M. Marcelle. Ὁ Μάρκελλος οὗτος ἴσως εἶναι ὁ αὐτὸς καὶ ὁ ἐν Verr. Acc. I, § 135 Μάρκος Μάρκελλος, ὃς ἐν ἔτει 74 π.Χ., τ. ε. ἐνὶ ἔτει πρότερον ἢ ἐγένετο ἢ προκειμένη ἐπίγνωσις, ἣν *vir primarius summo officio ac virtute præditus*: ἀποδίδεται δὲ αὐτῷ καὶ *auctoritas* μικρὸν κατωτέρω. Ταῦτα ἀναμιμνήσκουσι τινὰ καὶ ἄκοντα τῶν ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ (II § 8): *viris primariis, qui in consilio C. Sacerdoti fuerant*.

Στχ. 7. Γλάβερ. Παρ' Ἀππιανῷ (Ἐμφυλίων Α, 116) μνημονεύεται Οὐαρίνιος τις Γλάβρος πρῶτος ἐπὶ Σπάρτακον ἐκπεμφθείς. Γνωστότατον δ' εἶναι τὸ ἐκ τοῦ ἐπωνύμου τούτου παρηγημένον *Glabrio* ἐπώνυμον τῆς Ἀκυλίας γενεᾶς.

Στχ. 9. Στηλατίνα [ς]. Παρ' Ἰωσήφῳ (Ἰουδ. Α. XIV, 10, 10) Στηλλατίνα. Τὸ ὀρθὸν εἶναι Στηλλατίνα.

Αὐτ. Γ. Σακέρδωρ. Εἶναι πάντως ὁ διοικήσας τὴν Σικελίαν *pro prætore* ἐν ἔτει 74 π.Χ. *homo innocentissimus* (Cic. Verr. Acc. III § 119).

Στχ. 8 καὶ 9. Τοῦ τύπου *Πωμεντίνα* ἀντὶ *Pomptina* οὔτε ἐκ Ρωμαίου οὔτε ἐξ Ἑλλήνου συγγραφῆς ἔχω μαρτύριον, εἰ μὴ τοῦτο τὸ ὄνομα ὑπολανθάνει παρ' Ἰωσήφῳ Ἰουδ. Ἀρχαιολογίας τρισκαίδεκάτῃ 9, 2. (1). « Φάνιος Μάρκου υἱὸς στρατηγὸς βουλὴν συνήγαγε πρὸ ὀκτώ εἰδῶν Φεβρουαρίων ἐν κομιτίῳ, παρόντος (= γραφομένη παρῆσαν) (2) Λουκίου Μαννίου Λουκίου υἱοῦ *Mentina* καὶ Γαίου Σεμπρωνίου Πενγαίου υἱοῦ *Falerina* κ.τ.λ. » Ἀντὶ *Falerina* γραπτέον προφανῶς *Falerina* (*Falerina* tribu), ἀντὶ δὲ *Mentina* γρ. ἢ *Pompetina* ἢ *Tromentina*. Καὶ τὰ ἄλλα δὲ ὀνόματα κακῶς ἔχουσιν ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ. Οὕτως ἀντὶ *Marrion* γρ. *Marlion* ἢ *Malilion* καὶ ἀντὶ *Perraiou* γρ. *Graiou* καὶ ἐν ἀρχῇ γρ. *Φάνιος*.

Στχ. 10. Οὐολύσκιος. Ἄγνωστόν μοι ἄλλοθεν

(1) Κατὰ τὴν τοῦ Bekker ἔκδοσιν.

(2) Πρὸλ. XIV, 8, 5, 10, 10.

τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἄδηλον δὲ καὶ τοῦτο, πότερον *Voluseius* ἢ *Volseius* εἶναι ὁ Λατινικὸς τοῦ ὀνόματος τύπος.

Στχ. 11. *Κλυτομίνα* = *Crustumina*. Ἐν C. I. G. III, add. 4380a εὑρηται ΚΛ. . . . ΤΟΥΜΕΙΝΑΝ, ὅπερ ὁ ἐκδότης συνεπλήρωσεν εἰς ΚΛ(ουστ)ουμεινα. Τὸ ὄνομα φέρεται καὶ *Κροστομίνα* (οἶον Ἰωσ. Ἰουδ. Α. XIV, 10, 13. 19).

Στχ. 14. *Τηρη(;)ντίνα*. *Τηρητίνα* εὑρηται ἐν C. I. G. II, 2637. *Τηρηντίνα* δὲ παρ' Ἰωσήφῳ Ἰουδ. Α. XIV, 10, 10. 13.

Στχ. 12. *Κικέρων*. Εἶναι ὁ γνωστότατος ρήτωρ, ὃς ἤγε τότε τὸ 34 τῆς ἡλικίας ἔτος, ἣν *quaestorius*, διὰ δὲ τῶν ἰδιωτικῶν δικανικῶν αὐτοῦ λόγων, οἷοι οἱ *pro Quinctio, pro Roscio Comædo* κ. ἄ., ἱκανῶς εἶχε διατρανώσας τὴν νομικὴν αὐτοῦ παιδείαν. Τῆς δίκης ταύτης μνημονεύων καὶ ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις ἔγραψε τὸ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν [σ. 107(1)] παρατεθειμένον χωρίον de n. d. II, § 49.

Αὐτ. *Κόιντος Ἀξίος Μαάρκων υἱός*. Παρὰ Κικέρωνι ἐν ταῖς πρὸς Ἀττικὸν Ἐπιστολαῖς ἀπαντᾷ ἐνιαχοῦ τὸ ὄνομα *Axius*, οἶον I, 12, 1. IV, 15, 5. 11, 2. Ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ κεῖται *Q. Axius*, ὅστις ἴσως εἶναι ὁ ἐν τῇδε τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευόμενος. Οὐχὶ ἄλλος ἴσως καὶ ὁ παρὰ Πλιν. H. N. VIII, 43 (68). Ἐν Ρωμαϊκαῖς ἐπιγραφαῖς εὑρηται ὡσαύτως, ἀλλὰ σπανίως, τὸ ὄνομα, οἶον C. I. L. I, 724 (*Aescinus Axsi* κ.τ.λ.) καὶ 476 (ἐννομίσματι: *L. Axsius L. F. Naso*). Καὶ ἐν Ἑλληνικαῖς δὲ ἐπιγραφαῖς κεῖται, οἶον C. I. G. III, 6813.

Στχ. 13. *Ἀῖλος Κασκέλλ(λ)ιος*. Εἶναι κατὰ τὸ εἶκος ὁ πολλαχοῦ μνημονευόμενος (1) νομομαθής, *vir iuris civilis scientia clarus* κατ' Οὐαλέριον τὸν Μάξιμον. Ἡ τάξις, ἣν κατέχει ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν τοῦ συμβουλίου μετεσχηκότων ὑπεμφαίνει (2) ὅτι δὲν ἦτο πρεσβύτερος τοῦ Κικέρωνος. Πολὺ δ' ὅμως νεώτερος δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο καὶ ἴσως τότε ἦν ἤδη *quaestorius*, διότι δὲν πιστεύομεν ὅτι οἱ ὕπατοι παρέλαβον συμπαρέδρους ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ ἄν-

(1) Τὰ χωρία τῶν παλαιῶν, ἐν οἷς περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος, εὑρηται συνειλεγμένα παρὰ Teuffel R. *Literaturgeschichte* σ. 394⁴.

(2) Ἀσφαλὲς τεκμήριον τοῦτο βεβαίως δὲν εἶναι, διότι ἐν ταῖς τοιαύταις ἀναγραφαῖς δὲν ὠρίζε τὴν τάξιν μόνῃ ἡλικία, ἂν μάλιστα ἢ κατὰ ταύτην διαφορὰ ἦτο μικρά, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀξίωμα.

δρας οὕτω συγκλητικὸς ὄντας. Θὰ ἦν λοιπὸν ἤδη ὑπὲρ τὰ τριάκοντα καὶ ἐν ἔτη γεγονώς, ᾧ συμφωνεῖ καὶ ἡ παρὰ τῷ Μαξίμῳ (VI, 2, 12) φερομένη ρῆσις αὐτοῦ (*magnam sibi licentiam præbere . . . senectutem*), ἣτις ἐρρήθη ἐπὶ τῆς τριανδρίας ἢ ἐπὶ Αὐγούστου (διότι ἐκ τῶν λόγων τοῦ Μαξίμου οὐδέτερον ἀσφαλῶς συνάγεται). Δὲν συμφωνεῖ δ' ὅμως ἡ παρ' Ὁρατίῳ (A. P. 371) μνεῖα αὐτοῦ, ἂν, ὡς ἐν τῇ μικρᾷ Ὁρελλείῳ ἐκδόσει II p. 466^b εἰκάζεται, ἢ ἐπιστολὴ αὐτῆ ἐποιήθη κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου τοῦ ποιητοῦ ἔτη, κατελείφθη δ' ὑπ' αὐτοῦ ἀνέκδοτος καὶ ἀτελής. Διότι κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον, ἂν ἔζη ὁ Κασκέλλιος, θὰ ἦν ὑπερενενηκοντοῦτης, ὅπερ δυνατὸν μὲν, ἀλλ' οὐ πάνυ πιθανόν. Πολὺ ἄρα πιθανώτερον εἶναι, ἂν ἡ περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνδρὸς εἰκασία ἡμῶν ἔχη ὀρθῶς, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολὴ ἐγράφη ἱκανοῖς ἔτεσι πρότερον.

Στχ. 14. *Κούριος Μινύκιος, Κούριου υἱός, Τηρηντίνα, Θέρμος Q. Minucius Q. f. Terentina Thermus* εἶναι κατὰ τὸ πιθανὸν ὁ γνωστὸς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν μάλιστα τοῦ Κικέρωνος Θέρμος, περὶ οὗ ἰδὲ Pauly Realencycl. V, σ. 80. Ὁ ἀνὴρ ἦν πάντως νεώτερος τοῦ Κικέρωνος, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ ἡ τάξις, ἣν ἔχει ἐν τῇ ἀναγραφῇ (1), ἀλλ' οὐχὶ καὶ πολὺ νεώτερος βεβαίως, ὡς θὰ εἰκαζέ τις ἐκ τοῦ ὅτι ἐν ἔτει 703-704 ἦν ἀντιστράτηγος τῆς ἐπαρχίας Ἀσίας. Διότι δὲν ἦσαν συχνοὶ οἱ suo anno τὰς ἀρχὰς ἄρχοντες, ὡς ὁ Κικέρων, ὅστις δικαίως ἐπὶ τούτῳ ἐπαίρεται. Ὅτι δ' ἡ τῶν Μινυκίων γενεὰ περιεῖχεν ἀνδρας διακρινομένους ἐπὶ τῇ περὶ τὸ δίκαιον ἐμπειρίᾳ ἔστιν εἰκασίαι καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἐν C. I. L. I, n. 172 (Bruns p. 228^b). Περὶ δὲ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Μινυκίου ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Κικέρωνος (2) τοῦτο μόνον ἀσφαλῶς συνάγεται ὅτι ἦν ἀκέραιος καὶ φιλοδίκαιος κριτής.

Στχ. 20. *Υπεχειρημέναι*. Οὕτω πανταχοῦ, ἐνῶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν οὐκ ὀρθῶς γεγραμμένων (οἷον ἐπὶ [στχ. 19], *προσώρισεν* [22] *συβουλίου* [55]) εὐρηται ἀλλαγῶς τὸ ὀρθὸν (ἐπεὶ [25], *προσώρισεν* [56] *συμβουλίῳ* [57] ἢ *συνβουλίῳ-ου* [πολλάκις]). Τὸ σφάλμα ἄρα ἴσως δὲν εἶναι ἀπλῶς

(1) Πρβλ. περὶ τούτου τὰ εἰς στχ. 13 σεσημειωμένα.

(2) Πρβλ. ἰδίᾳ ad Fam. XIII, 55, 2.

γραφικόν, ἀλλ' ὁ τύπος ἐπλάσθη κατὰ τὸν ἀόριστον εἶλον, ὡς ἐν τῇ ὑπὸ Κουμανούδη ἐκδεδομένη ἐν Ἐφ. τ. Φιλομ. Αῤῥ 570 ἐπιγραφῇ κεῖται *εἴσχηκαν* (στχ. 30) καὶ *παρεισχημένοι* (31) κατὰ τὸν παρατατικὸν *παρεῖχον*. Πρβλ. καὶ *κατεισχησθαι* ἐν ἐπιγρ. τοῦ 6' π. X. αἰῶνος παρὰ Dittenberger (Sylloge κ.τ.λ. I, 240 στχ. 62, 66, 69) καὶ *παρείσχηται* παρὰ τῷ αὐτῷ I, 248 στχ. 5. (Περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐπιγρ. ἰδὲ τὰς σημ. τοῦ ἐκδότου). Ὁ αὐτὸς ἐν ἑτέρᾳ ἐπιγραφῇ (I, 228 ἐν τέλει) ἐξέδωκεν *εἰρέθησαν* πρεσβευταί.

Στχ. 22. *Περὶ ὧν ἄγεται τὸ πρᾶγμα* εἶναι ἀναντιρρήτως παρερμηνεῖα τῆς συνηθεστάτης ἐν τῷ δικανικῷ λόγῳ τῶν Ρωμαίων φράσεως *qua de re agitur*—περὶ οὗ πρόκειται.

Στχ. 24. *Λεύκιος Δομέτιος Αἰνόβαλβος*. Οὐδὲν κωλύει νὰ ὑπολάβωμεν ὅτι ὁ ἀνὴρ εἶναι ὁ γνωστὸς ἐκεῖνος ὕπαρχος τοῦ Πομπηίου ἐν τῷ πρὸς Καίσαρα πολέμῳ. Ὁ τύπος τοῦ ὀνόματος φέρεται παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ὀρθότερον Ἀηνόβαρβος (Πλούτ. καὶ Ἀππ.) (1). Καὶ τὸ μὲν λ ἀντὶ τοῦ ρ εἶναι προφανῶς παράκουσμα τοῦ μεταφραστοῦ παραχθέντος ἴσως καὶ ὑπὸ τοῦ μάλα συνήθους ὀνόματος Balbus. Περιεργότερον δ' ὅμως εἶναι ὅτι τὸ Ahe- ἀποδίδεται διὰ τῆς αι διφθόγγου, ἐξ οὗ ἔστιν εἰκασίαι ὅτι καὶ ἐν τῷ Λατινικῷ προτύπῳ ἔκειτο Ae-(=ae).

Στχ. 31. *Τοῦτο, ὃ καὶ εἰς τὴν τῶν ὑπομνημάτων ΔΕΛΤΟΝ κατεχωρίσαμεν* = *in codicem commentariorum. Δέλτος* κυρίως εἶναι ἡ *tabula*, ὅθεν καὶ ἡ *lex XII tabularum* δωδεκάδελτος ἐξελληνίζεται. (Πρβλ. καὶ Ἰωσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. XIV, 10, 10: ἐκ τῶν δέλτων τῶν δημοσίων τ. ἔ. *ex tabulis publicis*) (2). Ἐνταῦθα δ' ὅμως ἡ λέξις ἄλλως τε καὶ διὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξηρητημένην πληθ. γεν. *υπομνημάτων* οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σημαίνη ἢ *codicem* τ. ἔ. βιβλίον ὑπομνήματα περιέχον. Ὁμοίως δὲ *codice* θὰ ἔκειτο ἐν τῷ ἀρχετύπῳ καὶ ἐν στχ.

(1) Μόνον ἀπαξ ἔχουσι παρ' Ἀππιανῶ (Ἐμφ. Β. 17) τάντιγραφα *Αἰνόβαρβος*, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁ Mendelssohn ἀκολουθῶν τῇ σταθερᾷ τοῦ συγγραφέως συνηθείᾳ ἐξέδωκεν Ἀηνόβαρβος.

(2) Καὶ κατωτέρω: ἀνενεγκεῖν ταῦτα εἰς δέλτους = *referre in tabulas* καὶ Δ. Ἀλ. PA. 3,36: ἀνέγραψεν εἰς δέλτους καὶ προὔθηκεν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ὁ αὐτὸς ἀνωτέρω: δρυῖναις ἐχαράττοντο σανίσι.

58, διότι πρῶτον μὲν ἀπίθανον εἶναι ὅτι ἔκειτο ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις κατὰ διαφόρους σημασίας. Ἐπειτα, ἂν ἡ δέλτος ἐκληφθῆ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ tabula, τότε τὸ κήρωμα=cera θὰ σημαίνει κατ' ἀνάγκην σελίδιον (colonne, Spalte), ἢν σημασίαν οὐδαμοῦ ἔχει (1) ἢ λ., ἀλλ' ἀπανταχοῦ δύναται ὅ,τι καὶ ἡ tabula. Πρὸς βλ. ἐκ πολλῶν τὸ τετριμμένον ἐν ταῖς διαθήκαις hæ tabulæ ceræ-que (ἐνθα τὸ ceræ δὲν δύναται νὰ σημαίνει colonnes, ἀλλὰ συνωνυμεῖ τῷ tabulæ) καὶ ὅπερ ὁ Mommsen (Hermes II σ. 119) ἐκ τοῦ Ὑγίνου (p. 200) παρατίθεται χωρίον: et a prima cera primam tabulam appellaverunt. Τέλος δέκα καὶ τέσσαρα τοῦλάχιστον σελίδια ἐν ἐνὶ πίνακι εἶναι λίαν πολλὰ.

Κατὰ ταῦτα ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἡ δέλτος δύναται ὅ,τι καὶ ὁ codex. Αὕτη δὲ ἡ σημασία δὲν εἶναι ἀμαρτύρητος. Οἷον ἐν Λουκιανοῦ Τίμωνι (κ. 21) κεῖται: εἰς δέλτον (=in tabulas ἢ in codicem testamenti) ἐμβαλόντες με (τὸν Πλοῦτον) καὶ κατασημνημένοι ἐπιμελῶς· καὶ κατωτέρω(22): ἐπειδὴν... ἡ δέλτος ἀνοιχθῆ. Πρὸς βλ. tabulas (=codicem) testamenti aperire Auct. ad Herenn. I, 24 καὶ ἄλλοι πολλαχοῦ.

Στχ. 35. Ὑπεξευρημένην. Ἡ εἶναι τοῦτο γραφικὸν σφάλμα ἀντὶ ὑπεξευρημένον, ἢ τὸν μεταφραστικὴν παρήγγαγε τὸ ὅτι πολλαχοῦ τοῦ προκειμένου ἐγγράφου ἢ λ. ἀναφέρεται εἰς τὴν χώραν νὰ γράψῃ καὶ ἐνταῦθα ὑπεξευρημένην, τ. ἔ. τὴν χώραν, ἐνῶ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἔκειτο οὐδετέρως exceptum esse = exceptionem esse.

(1) Ἄν ἡδύνατο νὰ ἀποδειχθῆ τοιαύτη σημασία, θὰ ἦτο ἡμῖν ἀσπαστότατον τὸ πρᾶγμα. Διότι θὰ ἡδυνάμεθα τότε ἀσφαλῶς τὸ Ω ἐκεῖνο τὸ ἐν τῷ σωζομένῳ ἀντιγράφῳ τοῦ διατάγματος τοῦ Δ. Ἐλουίου Ἀγρίππα (Bruns 2313) στχ. 3 νὰ ἐρμηνεύσωμεν cera ἢ ceris, οὐχί, ὡς νῦν γίνεται, capitibus. Διότι ἡ ἐρμηνεία capitibus καὶ ἄλλας παρέχει δυσκολίας (πρὸς βλ. Mommsen Herm. II, σ. 119) καὶ τήνδε. Ἄν δὴλα δὴ ἕκαστος τοῦ κώδικος τῶν Ἀγριππείων διαταγμάτων πίναξ ἦτο εἰς κεφάλαια διηρημένος, φυσικὸν ἦτο ἕκαστον διάταγμα νὰ κατέχη ἀνὰ ἐν κεφάλαιον, ὡς δεικνύει τὸ Commentarium cotidianum municipi Cæritum (Or. 3787. Πρὸς βλ. Mommsen ἔ. ἄ. σελ. 118 στμ. 2), οὐχί δὲ πολλά. Ἄλλ', ὡς εἴρηται, οὐδὲν ἔχομεν τῆς σημασίας ταύτης ἀσφαλῆς μαρτύριον, διότι τὰ παρὰ Morcelli (de stilo Inscriptionum Latinarum Romæ 1780 σελ. 467a) ἐκ τοῦ Κοίντιλιανοῦ (Inst. Or. X, 3, 31 κ. ἔ.) καὶ τοῦ Σουητωνίου (Ner. 17, 2) ἢ οὐδὲν ἢ μᾶλλον τούναντίον ἀποδεικνύουσιν, ὅτι δηλ. ceræ=tabulæ.

Στχ. 35—42. Κατὰ τινὰ legem Papiriam (Cic. de domo § 127) ἀπείρητο iniussu plebis aedes terram, aram consecrare (πρὸς βλ. κατωτέρω § 128: consecrabantur agri non ita ut, sed ita ut imperator agros de hostibus captos consecraret). Ὡστε δὲν ἤρκει πρὸς τοῦτο δόγμα συγκλήτου. Ὁ νόμος οὗτος, ὡς δῆλον γίνεται ἐκ τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς, περιέπεσεν ὕστερον εἰς ἀχρηστίαν, εἰ μὴ ὅλως, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν ex voto καθιερώσεων, ὁποῖαι εἶναι αἱ ἐνταῦθα μνημονευόμεναι. Αὗται εἶχον κύρος, ἐὰν ὁ εὐξάμενος ἄρχων (ἐν πολέμῳ, ὅθεν αὐτοκράτωρ) ἦν ἐπιτετραμμένος νὰ ποιήσῃ τοῦτο ὑπὸ τῆς Συγκλήτου, κατ' ἐξαιρέσιν δ' ὡς πρὸς τὸν Σύλλαν καὶ ἄνευ τοιαύτης ἐντολῆς, ἂν ἐγένοντο ἀπὸ συμβουλίου γνώμης καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ τῆς Συγκλήτου ἔγκρισις.

Στχ. 36. Ἐκτός τε τούτων ἢ=extraque ea quam. Extra quam εἶναι σύνηθες ἐν τῇ νομικῇ γλώσσῃ, ἀλλ' extra ea quam οὐδαμοῦ εὔρηκα. Πλὴν ἀλλ' ὅμως τὸ ἐλληνικὸν κείμενον οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ εἶναι ἢ μετάφρασις τοῦ extra ea quam, ὡς ἐν τῷ περὶ τῶν Θισβέων ψηφίσματι στχ. 22 τὸ πρὸ τοῦ ἢ εἶναι μετάφρασις τοῦ antea quam. Ὅπως δὲ παρὰ τὸ antequam ἐλέγετο (σπανίως) anteaquam, παρὰ τὸ postquam τὸ posteaquam, παρὰ τὸ advorsum quam (Πλαυτ. Trinum. 176) τὸ advorsum ead quam (Sc. de Bac. 24) (1), οὕτω παρὰ τὸ extra quam ἡδύνατο νὰ λεχθῆ extra ea quam.

Αὐτ. δόγμα ἀντὶ δόγματι. Ἰδ. σημ. εἰς στχ. 4.

Στχ. 37. Κατάλογος θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τε μενῶν τε φυλακῆς (ἐνεκεν): religionis deorum immortalium ædium sacrarum templorumque tuendorum causa. Ἡ λέξις κατάλογος πλὴν τοῦ προκειμένου χωρίου εὔρηται καὶ ἐν τῷ περὶ Ἀσκληπιάδου κ.τ.λ. δόγματι (C. I. L. I, 110 n. 203) στχ. 9 «ὅπως ὑπὲρ τῶν καλῶς πεπραγμένων ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀνδραγα(θη)μάτων εἰς τὰ δημόσια πράγματα τὰ ἡμέτερα κατάλογος αὐτῶν γένηται», ὅπερ μεταφράζεται «ut in rem publicam nostram adlectio eorum fieret» ἐνθα, ἵνα σημαίνει τι τὸ adlectio συναπτέον τῷ in rem publicam nostram καὶ τὸ ὄλον ἐρμηνευτέον «ut in civitatem

(1) Κατωτέρω δ' ὅμως (28) κεῖται extrad quam si quid.

Romanam adseiscantur». 'Αλλ', ἵνα παρασιωπήσωμεν τὸ πρωτοφανές τῆς φράσεως adlectio in rem publicam nostram ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας καὶ ὅτι ἐν τῷ δόγματι οὐδεὶς περὶ τούτου λόγος, λίαν ἐλευθέριοι θὰ ἦσαν οἱ Ρωμαῖοι καὶ παρὰ τὴν ἑαυτῶν συνήθειαν θὰ ἐποίουν, ἂν τοσαύτας καὶ τηλικαύτας ἀπένεμον τῷ Ἀσκληπιᾷ καὶ τοῖς ἄλλοις τιμᾶς ὑπὲρ τῶν καλῶς πεπραγμένων ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀνδραγαθημάτων ἀπλῶς, ἀλλὰ μὴ ὑπὲρ τῶν ἀνδραγαθημάτων εἰς τὰ δημόσια πράγματα αὐτῶν τῶν Ρωμαίων. Ἡ φράσις ἄρα εἰς τὰ . . . ἡμέτερα συναπτέα τοῖς ἡγουμένοις, τότε δὲ τὸ καταλογὴ μεταφραστέον ἄλλως. Πρὸς τούτοις ἀπαντᾷ ἡ λ. καὶ ἐν ἐκλογ. ἐκ Πολυβίου 23, 12, 10 «καταλογὴν ποιεῖσθαι τὴν ἀρμόζουσαν, καθάπερ καὶ Ρωμαῖοι ποιοῦνται τῶν παραγινομένων πρὸς αὐτοὺς πρεσβευτῶν», ἔνθα ἄνευ λόγου ἴσως γράφει ὁ Ernesti καταδοχῆν. Καὶ γλῶσσα δὲ ὑπάρχει «καταλογὴ respectus». Ἀλλὰ πάντων χρησιμώτατα πρὸς τὴν ἐρμηνείαν τῆς λέξεως ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ εἰσὶ τὰ τοῦ Φρυνίχου (p. 440) «Καταλογὴν οἱ σύρφακες λέγουσι τὴν πρὸς τινα αἰδῶ». Τὶ δ' ἄλλο εἶναι ἢ πρὸς τοὺς θεοὺς αἰδῶς, ἢ reverentia adversus deos, ἢ ἡ religio, ἢ τῶν θεῶν θεραπεία; Ταύτην λοιπὸν τὴν λέξιν ἀνέγνω, νομίζω, ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ὁ μεταφραστής, καὶ ταύτην ἐξηλλήγησε πιστῶς καταλογὴν, τουτέστιν αἰδῶ πρὸς τοὺς θεοὺς, εἰς ὧν αὐτὸς οὐχὶ τῶν λογιωπιάτων, οἷος ὁ Φρύνιχος, ἀλλὰ τῶν πολλῶν ἐκείνων, οὗς σύρφακας ἀποκαλεῖ ὁ ἀκράχολος γραμματικὸς. Προσεξυπακουστὸν δὲ (καίτοι δὲν εἶναι πᾶσ' ἀνάγκη, ἂν ὀρθῶς προσέθηκα τὸ causa) tuendae ἐκ τοῦ tuendorum, ὡς καὶ παρὰ Ψευδοκικέρωνι (de Har. resp. 27) κεῖται: curulis aedilitas, quae maxime hanc religionem tueri solet. Τὸ δὲ ἐνεκεν νομίζω ὅτι κατὰ παραδρομὴν παρελείφθη, διότι κεῖται ἐν στχ. 21, 26 καὶ 40, ἔνθα ἡ αὐτὴ φράσις. Πάλιν δ' ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις νομίζω ὅτι ἐξ ἀμελείας παρελείφθη τὸ καταλογῆς, διότι δύναται μὲν καὶ ἄλλως νὰ εὐοδήσῃ ἢ σύνταξις τῶν προκειμένων χωρίων ἐξαρτωμένης δηλ. τῆς γενικῆς θεῶν ἀθανάτων ἐκ τῶν ἱερῶν τεμενῶν τε ἢ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ φυλακῆς, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέτερον τού-

των ἀσπάζομαι, τὸ μὲν διότι ἡ πλοκὴ τοῦ λόγου θὰ ἦτο τραχεῖα, τὸ δὲ διότι οὐδὲν γινώσκω παράδειγμα τοῦ tueri deos ἀντὶ colere deos κ.τ.τ.

Στχ. 41. Ὁ τὸ αὐτὸ μετάφρασις τοῦ quod idem, εἰ μὴ ἔχομεν ἐνταῦθα παρερμηνείαν ἢ παρανάγνωσμα τοῦ μεταφραστοῦ καὶ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἔκειτο quod quidem, ὅπερ ἐνταῦθα προσφύεσται.

Στχ. 45. Ἰρα ΚΑΙ αὕτη ἡ χώρα ἄσυλος ὑπάρχει. Ὁ καὶ ἐρμηνευτέος: ὡς καὶ τὸ ἱερόν. Πρβλ. Τάκιτ. Annal. III, 62: et memorabantur Perpernae, Isaurici multaue alia imperatorum nomina, qui non modo templo, sed duobus millibus passum eandem sanctitatem [τ.ἔ. τὴν ἀσυλίαν] tribuerant. Ὁμοίον τι ἐχαρίσατο τοῖς Μάγνησιν ὁ Σύλλας, ὡς ὁ αὐτὸς Τάκιτος μνημονεῦει μικρὸν ἀνωτέρω: quorum ille [L. Scipio] Antiocho, hic [Sulla] Mithridate pulsus fidem atque virtutem Magnetum decoravere, uti Dianae Leucophrynae per fugium inviolabile foret.

Στχ. 47. Εἰς τοὺς ἀγῶνας. Ἀντὶ τοῦ εἰς ἦτο κεχαραγμένον πρότερον πρὸς τ.ἔ. πάλιν ἡ ἀρχὴ τοῦ προσόδου ἀπάσας.

Στχ. 50. Ἐκτὸς ἀγῶν κ.τ.λ. Οἱ ἀγροὶ τοῦ Ἐρμοδώρου ἦσαν καὶ πρὸ τῆς καθιερώσεως τῆς Ὀρωπίας γῆς immunes κατ' ἐξαίρεσιν.

Στχ. 52. Δόγμα Συνκλήτου. Ἰδ. εἰς 36.

Αὐτ. Ἐπὶ Λευκίου Σύλλα Ἐπαφροδίτου L. Cornelio Sulla Felice. Μέχρι τοῦδε ἦν τὸ ὄνομα Ἐπαφρόδιτος ὡς παρωνύμιον τοῦ Σύλλα, ὅσον ἐμὲ εἰδέναι, μόνον ἐκ συγγραφέων γνωστόν. Οὕτως ὁ Διόδωρος (Ἀποσπ. ἐν τομ. 5 σελ. 174 ἐκδ. Dindorf.): «δικτάτωρ γεγονῶς Ἐπαφρόδιτόν τε ὀνομάσας ἑαυτὸν οὐκ ἐψεύσατο τῆς ἀλαζονείας». Πλούταρχος Σύλλα 34: «(ὁ Σύλλας) ἀπολογισμὸν ἐν ἐκκλησίᾳ τῶν πράξεων ποιούμενος οὐκ ἐλάσσει σπουδῇ τὰς εὐτυχίας ἢ τὰς ἀνδραγαθίας κατηριθμεῖτο, καὶ πέρασ ἐκέλευσεν ἑαυτὸν ἐπὶ τούτοις Εὐτυχῆ προσαγορεύεσθαι· τοῦτο γὰρ ὁ Φήλιξ μάλιστα βούλεται δηλοῦν· αὐτὸς δὲ τοῖς Ἑλλησι γράφων καὶ χρηματίζων ἑαυτὸν Ἐπαφρόδιτον ἀνηγόρευε καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς τροπαίοις οὕτως ἀναγέγραπται· ΛΕΥΚΙΟΣ

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΥΛΛΑΣ ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ». Ἀππιανὸς Ἐμφυλίων πρώτη 97: « πάντα ὅσα διώκησεν ὁ Σύλλας ὑπατεῶν τε καὶ ἀνθυπατεῶν βέβαια καὶ ἀνεύθυνα ἐψηφίζοντο εἶναι, εἰκόνα τε αὐτοῦ ἐπίχρυσον ἐπὶ ἵππου πρὸ τῶν ἐμβόλων ἀνέθεσαν καὶ ὑπέγραψαν Κορνηλίου Σύλλα ἡγεμόνος εὐτυχοῦς. Ἡδὴ δὲ πού γραφῆ περιέτυχον ἡγουμένη τὸν Σύλλαν ἐπαφρόδιτον ἐν τῷδε τῷ ψηφίσματι ἀναγραφῆναι ». Ὁ γράψας τὴν γραφὴν, ἣ περιέτυχεν ὁ Ἀππιανὸς οὐδὲν ἄλλο ἐποίησεν ἢ μεθηρμήνευσε κατὰ τὸ κεκρατηκὸς παρ' Ἑλλήσιν ἔθος τὸ Felix Ἐπαφρόδιτος. Πόθεν δὲ προήλθεν ἡ παράδοξος αὕτη μετάφρασις τοῦ Felix δεικνύει αὐτὸς ὁ Ἀππιανὸς, ἐν οἷς μικρὸν ὑποβάς λέγει: « ἔστι δ' ὅπου καὶ χρῆσιμος αὐτῷ δοθεὶς ἐβεβαίου τάδε. . . .

πειθεό μοι Ρωμαῖε κράτος μέγα Κύπρις ἔδωκεν
Αἰνείου γενεῆ μεμελημένη κ.τ.έ. »

Διὰ τῶν ἐπῶν τούτων κελεύεται ὁ Σύλλας πρὸς τοὺς ἄλλοις νὰ πέμψῃ στέφανον καὶ πέλεκυν τῇ Ἀφροδίτῃ εἰς Ἀφροδισιάδα τῆς Καρίας, ὅπερ καὶ ἐποίησεν ἐπιγράψας κατὰ τὸν προειρημένον συγγραφεὶα τὰδε:

τόνδε σοι αὐτοκράτωρ Σύλλας ἀνεθηκ', Ἀφροδίτη,
ὡς εἶδον κατ' ὄνειρον ἀνὰ στρατιὴν διέπουσιν
τεύχεσι τοῖς Ἄρεος μαρναμένην ἔνοπλον.

Πρβλ. καὶ Πλούταρχον Σύλλα 19: « Διὸ καὶ τοῖς τροπαίοις ἐπέγραψεν Ἄρη καὶ Νίκην καὶ Ἀφροδίτην ὡς οὐχ ἦττον εὐτυχία κατορθώσας ἢ δεινότητι καὶ δυνάμει τὸν πόλεμον ». Λοιπὸν ἀνέφερε τὴν ἑαυτοῦ εὐτυχίαν ὁ Σύλλας εἰς τὴν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης εὐνοίαν καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἐπώνυμον Ἐπαφρόδιτος περὶ αὐτοῦ λεγόμενον ἦν αὐτῷ τε καὶ τοῖς κολακεύουσιν αὐτὸν (1) συνώνυμον τῷ Felix. Τέλος προσθετέον καὶ τοῦτο ὅτι ἡ ὑπὸ Σύλλα στρατιωτικὴ ἀποικία γενομένη πόλις Pompeii ἔκα-

Ἀθήνησι, τῆ 1ῃ Νοεμβρίου 1884.

λεῖτο ἀπὸ τούτου Colonia Veneria Cornelia Pompeiana.

Στχ. 57. Ἐν τῷ συμβουλίῳ τοῦ Σύλλα βεβαίως. Ὅθεν ταῦτα ἔδει νὰ τεθῶσι πρὸ τοῦ περὶ τούτου τοῦ πράγματος κ.τ.έ.

Στχ. 58. Ἐμ πραγμάτων συμβεβουλευμένων δέλτῳ. Πράγματα συμβεβουλευμένα res consultæ εἶναι τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος μετὰ συμβουλίου, res cum consilio actæ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ διατάγματα τὰ ὑπ' αὐτοῦ αὐτοβούλως ἐκδιδόμενα τ.έ. τὰ decreta. Πρβλ. Sall. Jug. XI, 5: Jugurtha inter alias res iacit oportere quinquenni consulta et decreta omnia rescindi; nam per ea tempora confectum annis Micipsam parum animo valuisse. Ἴδὲ καὶ σημ. εἰς 31.

Στχ. 62. Κοῖντος Ράγκιος Κοῖντου υἱὸς Κλαυδία. Q. Rancius Q. f. Claudia. Σπανιώτατον τὸ ὄνομα, οὗ ἐγὼ τοῦλάχιστον ἐν μόνον γινώσκω ἀσφαλὲς παράδειγμα τὸ ἐν τῷ ἐπιγράμματι τῷ ἐμμέτρῳ C. I. L. I n. 1008 Q. Rancius Q. libertus. Ἑλληνιστὶ δ' εὔρηται παρὰ Δίῳ τῷ Κασσίῳ (75, 16) Λ. Ράκιος Κώνστας, ἔνθα ἴσως ἀναγνωστέον Ράγκιος.

Αὐτ. Γ. Οὐσέλλιος Γάτον υἱὸς Κυρίνα Οὐάρρων C. Visellius C. f. Quirina Varro Ciceronis consobrinus. Ἴδὲ περὶ αὐτοῦ ἰδίᾳ Κικ. Brut. § 264 καὶ de provinc. consular. c. XVII § 40 (C. Varro). Ἦν υἱὸς τοῦ C. Aculeonis (quocum erat nostra matertera Cic. de orat II § 2). Ὁ τύπος Οὐσέλλιος ἀντὶ Οὐσέλλιος δεικνύει ὅτι καὶ ἡ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς (V, 69) γραφὴ Οὐσκε(λ)λίνοσ=Viscellinus ἔχει ὀρθῶς, οὐδ' ἦν ἀνάγκη νὰ μετατυπωθῇ εἰς Οὐσκελλίνοσ. Ὁ Διονύσιος ἐγίνωσκε τὸν τύπον Viscellinus. Ἄν δὲ οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος καὶ γνήσιος τύπος τοῦ ὀνόματος τούτου ἄλλος οὗτος λόγος (1).

Σ. ΒΑΣΗΣ.

(1) Ἄξιον σημειώσεως ὅτι μόνον ἐν τῇ μνείᾳ τοῦ συγκλητικοῦ δόγματος τοῦ ἐπὶ τῆς ὑπατείας αὐτοῦ τοῦ Σύλλα γενομένου ἀποδίδεται αὐτῷ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ τὸ τοῦ Ἐπαφρόδιτου ἐπώνυμον.

(1) Περὶ τοῦ τύπου τοῦ ὀνόματος τούτου διελάσθην ὁ Mommsen ἐν Rh. Museum XVIII σελ. 698 κ. ἐ. Röm. Forschungen I σελ. 108, καὶ II σελ. 153, καὶ ὁ Hertz ἐν Hermes V σελ. 474.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΤΟΥ ΑΜΦΙΑΡΑΟΥ.

Ἴνα τάχιον εἰς τοὺς φιλαρχαίους γνωσθῶσιν αἱ
πολλαὶ ἐπιγραφαί, ἃς ἀπὸ τῶν μέσων Ἰουνίου 1884
καὶ ἐξῆς ἀνέδειξεν ἡ δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς
Ἐταιρίας ἐν τῇ θέσει Μαυροδήλεσι γινομένη ἀνα-
σκαφή, ἐκτυποῦνται ὧδε μικροῖς γράμμασι. Ἀντε-
γράφησαν ἀπὸ τῶν λίθων ὑπὸ τοῦ ἐπιστατήσαντος
εἰς τὸ ἔργον καθηγητοῦ Σπυρ. Φιντικλέους, ἔχον-
τος καὶ βοηθὸν τὸν Βασ. Λεονάρδον. Ἐκομίσθη-
σαν δὲ εἰς Ἀθήνας πρὸς τοῖς ἀντιγράφοις καὶ χάρ-
τινα ἀποτυπώματα, ἐξ ὧν λαμβάνοντες δίδομεν
ὑφ' ἐκάστη τῶν ἐπιγραφῶν τὸ σχῆμα τῶν χαρα-
κτηριστικωτέρων αὐτῆς κεφαλαίων γραμμάτων.

1.

-
Φιλοκράτ(ης Θεοφάντου Θηβαῖος;
κωμωδ(ίας καινῆς ποιητής;
Διεύχης Μρασιτέλο(υ
ὑποκριτής
- 5 Εὐαρχος Ἡροδότου Κορων(εύς;
ἐν τῷ γυμνικῷ
παῖδας δόλιχον
Παρμενίσκος Φιλίσκου Κορκυρα(ῖος·
ἄνδρας δόλιχον
- 10 Ἀσκληπιάδης Φανείου Ἡρακ(λεώτης·
παῖδας στάδιον
Κάλλων Ξενοφίλου Ὀπούν(τιος·
ἀγενεῖους στάδιον
Κράτων Πραξίου Ἰέττιος·
ἄνδρας στάδιον
- 15 Νικοκλῆς Νικάτα Λακεδαιμόνιος·
παῖδας δίαυλον
Παρμενίσκος Φιλίσκου Κορ(κυραῖος·
ἄνδρας δίαυλον
- 20 Νικοκλῆς Νικάτα Λακεδαιμό(νιος·
παῖδας ἵππιον
Ἀσώπιχος Ἀμύντου Θηβα(ῖος·
ἄνδρας ἵππιον

- Δεξίας Ἐχελαιίδα Ἐπιδάμ(νιος·
25 παῖδας πένταθ(λον
Ξένων Με.ιλλου Θηβαῖ(ος·
ἀγενεῖους πέντ(αθλον
Διογένης Δημητρίου Αλ
ἄνδρας πένταθ(λον
- 30 Ἀρτεμίδωρος Μενεκράτο(υ
παῖδας πάλην
Ἀθρίας Ἀντιβίου Λακεδαιμ(όνιος·
ἀγενεῖους πάλ(ην
Στράτων Διονυσίου Ζμυρναῖος·
35 ἄνδρας πάλην
Λευκῖνος Δάμωνος Θ(η)βα(ῖος·
παῖδας πυγμῆ(ν
Εὐκράτης Ἀριστοδάμου
ἀγενεῖους πυγμ(ῆν·
- 40 Γλαυκίας Νικάνορος Τυ
ἄνδ(ρ)ας πυγμ(ῆν
Ἀττίνας Ἡρακλείδου Κ(υμαῖος;
παῖδας παγκρ(άτιον
Εὐχαρίδας Σωκράτου ΣΟ
45 ἀγενεῖους πα(γκράτιον
Λευκῖνος Δάμωνος Θ(η)βαῖος·
ἄνδρας παγκρ(άτιον
Ἀτίνας Ἡρακλείδου ΚυΜ;(αῖος·
ὀπλίτην
- 50 Νικοκλῆς Νικάτα Λακεδαι(μόνιος·
ἐν τῷ ἵππικῷ
ἄρματι τελει(ῶι
Πραξίας Ἡρογείτονος Λ
ἄρματι πω[πω]λι(κῶι
- 55 Δισταμενός Διονυσοφάν(ου
συνωρίδι πωλικῆ(ι
Πλουτάδῃ Σεραπίωνος
κέλητι πωλικῶι
- Ἀπολλώνιος Διονυσίου τοῦ Γ.
60 συνωρίδι τελει(αι
Ἀθρί(ς Καίκου Κυμαῖα·
κέλητι τελή(ωι
Ἀμύντας Μηνοφίλου Αἰολ(εύς

- ζεύγι διακυλον
 65 Εὐκλείδης Διονυσοδώρο(υ
 τὴν ἀπόθασιν
 Εὐφάνης Ζωίλου Ὠρώπιος·
 εὐαγγέλια τῆς Ῥω(μαίων νίκης;
 Εὐφάνης Ζωίλου Ὠρώπιος.

Ὑψος τοῦ λίθου, (ὄντος κολοβοῦ ἄνω καὶ δεξιὰ τῶ ὀρώντι,) 1,15, πλάτος 0,25, πάχος 0,13. Μετὰ τὸν τελευταῖον 69^{ον} στίχον ὑπάρχει κενὴ γραμμάτων ἐπιφάνεια ὕψους 0,13, ὥστε οὐδὲν κάτω ἔλειψε.

Σχήματα γραμμάτων ἀποδοτέα κρίνομεν τάδε·

Α Δ Ε Η Θ Π Σ Ω

καὶ εἶναι μὲν πως ταῦτα ἀρχαιοπρεπέστερα τῶν τῆς ἐφεξῆς ἀναγραφῆς, ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς λίαν πλησιόχρονοι αἱ δύο ἀναγραφαί, καθὼς καὶ ἡ πρὸ ἐτῶν δημοσιευθεῖσα παρὰ τῶ Α. Ῥαγκαβῆ ἐν Ant. hellén. τ. β'. σ. 691 ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ ὡσαύτως ἀγωνιστικῆ· διότι πρῶτον μὲν ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ταύτῃ τελευταῖος δις ἀναγεγραμμένος Εὐφάνης Ζωίλου Ὠρώπιος εὐρηται καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ παρὰ Ῥαγκαβῆ (στίχῳ 36^ῳ) στήλῃς β^α) ὡς νικήσας ἄνδρας παγκράτιον, ἔπειτα δὲ ὁ ἐν τῇ ἐφεξῆς ἀναγραφῇ δις ὡς ὑποκριτῆς ἀναγεγραμμένος Φιλοκράτης Θεοφάντου Θηβαῖος πιθανὸν μοι ἐφάνη εἶναι ἀνεγράφη ποτὲ καὶ ἐν τῶ α^ῳ νῦν κολοβῶ στίχῳ ταύτης τῆς πρώτης, ὡσαύτως ὡς ὑποκριτῆς, καὶ οὕτω ἐτόλμησα τὴν συμπλήρωσιν, καθὰ βλέπει ὁ ἀναγνώστης, Οἱ δὲ χρόνοι καὶ τῶν τριῶν τούτων ἀγωνιστικῶν ἀναγραφῶν θὰ εἶναι, ὡς τὸ περιεχόμενόν των ὑποσημαίνει, οἱ τοῦ β^{ου} πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος καὶ πιθανῶς οἱ ὀλίγον πρὸ τῆς ἀλώσεως Κορίνθου. Μίαν δὲ μόνον ὄχι ἀσήμαντον διαφορὰν παρατηρῶ μεταξὺ τῆς παρὰ τῶ Ῥαγκαβῆ καὶ τῶν δύο σήμερον ἐκδιδομένων, ὅτι ἐν ἐκείνῃ μὲν πλείονες Ἀθηναῖοι μνημονεύονται ἀγωνισθέντες ἐν τῶ μουσικῶ ἀγῶνι, ἐνταῦθα δὲ οὐδὲ εἷς οὔτε μουσικῶς οὔτε ἄλλως, καὶ περ ἐν γειτόνων οἰκοῦντες. Ὁ λόγος τοῦ φαινομένου τούτου δυνατὸν ἴσως

νὰ ἐξευρεθῆ μετ' ἐξέτασιν ὅσον ἔνεστι ἀκριβῆ τῆς κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου πολιτικῆς ἱστορίας τοῦ Ὠρωποῦ, εἰς ὃ ἔργον ὁμοίως ἐγὼ ἐξ ὑπογυίου δὲν ἀποδύομαι.

Εἰκαστικῶς λέγω, ὅτι ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐφεξῆς ἀναγραφῆς ἄρχων Φιλιστίδης ἴσως εἶναι ὄχι τοῦ κοινοῦ Βοιωτῶν, ἀλλὰ τῆς πόλεως Ὠρωποῦ. Εἰκαστίας τοιαύτης χρεῖα δὲν ἦτο εἰς τὰ δύο προξενικά ψηφίσματα τῶν Ὠρωπίων τὰ παρὰ τῶ Ῥαγκαβῆ ὑπ' ἀρ. 679 καὶ 685, διότι ἐκεῖνα ἀρχὴν ἔχουσι σαφεστάτην τήνδε· « ἄρχοντος ἐν κοινῶ Βοιωτῶν τοῦ δεῖνα, ἐπὶ δὲ πόλεως τοῦ δεῖνα, ἱερέως δὲ τοῦ Ἀμφιαράου τοῦ δεῖνα », ἐν δὲ τῶ ἀξιολόγῳ ψηφίσματι τῶ ἐν C. I. Gr. ὑπ' ἀρ. 1570 μόνον ὁ τοῦ κοινοῦ Βοιωτῶν ἄρχων καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀμφιαράου ἀνεγράφησαν ἐν ἀρχῇ. Τόσον ταῦτα ποικίλλουσι κατὰ τοὺς διαφόρους χρόνους ἐν τοῖς ἐγγράφοις τῆς Ὠρωπίας, ἥτις, ὡς αἱ μυθευόμεναι Συμπληγάδες πέτραι, πάντοτε μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἐκινεῖτο.

2.

- Ἀρχοντος Φιλιστίδου, ἱερέως δὲ τοῦ Ἀμφιαράου Ἑρμαιώνδου, ἀγωνοθετοῦντος τὰ Ἀμφι(ά-
 ρα καὶ Ῥώμια Εὐβιότου τοῦ Δημογένου
 οἶδε ἐνίκων
 5 σαλπικτῆς
 Νικάνωρ Διονυσίου Ταρσεύς·
 κήρυξ
 Ὠρος Ὠρου Χαλκιδεύς·
 ἐγκώμιον καταλογάδην
 10 Δημογένης Εὐβιότου Ὠρώπιος·
 ἐγκώμιον ἐπικόν
 Κράτερος Ἀντιπάτρου Ἀμφιπολίτης·
 ῥαψωδός
 Θεοφάνης Σωκράτου Θηβαῖος·
 15 ποιητῆς ἐπῶν
 Ἀπολλώνιος Ἀγυάρχου τοῦ Βοιήθου Μαλλώτης·
 αὐλητῆς
 Διονύσιος Ἐπικλέους Θηβαῖος·
 κιθαριστῆς
 20 Ζεῦξις Δημητρίου Τραλλιανός·
 κιθαρωιδός
 Ἡρακλείδης Ἀντιπάτρου Ταρ(σ)εύς·

- ποιητῆς σατύρων
 Φιλοξενίδης Φιλίππου Ὠρωπίος·
 25 τραγωιδίας παλαιᾶς ὑποκριτῆς
 Φιλοκράτης Θεοφάντου Θηβαῖος·
 κωμωιδίας παλαιᾶς ὑποκριτῆς
 Ζωῖλος Ζωῖλου Συρακόσιος·
 τραγωιδίας καινῆς ποιητῆς
 30 Πρώταρχος Ἀντιμένους Θηβαῖος·
 ὑποκριτῆς
 Φιλοκράτης Θεοφάντου Θηβαῖος·
 κωμωιδίας καινῆς ποιητῆς
 Χιόντης Διογετιῶνδου Θηβαῖος·
 35 ὑποκριτῆς
 Πολύξενος Ἀνδρότα Ὀπούντιος·
 παῖδας δόλιχον
 Μητρόδωρος Ἀρτεμιδώρου Ζυμυρναῖος·
 ἄνδρας δόλιχον
 40 Οὐλιάδης Μυωνίδου Χρυσασορέως ἀπὸ Ἀλίνδων·
 παῖδας στάδιον
 Ἀρέτιππος Λυσίππου Λακεδαιμονίος·
 ἄγενεῖους στάδιον
 Ἀύσας Διονυσίου Αἰολεύς ἀπὸ Μυρίνης·
 45 ἄνδρας στάδιον
 Ἐμμενίδας Βεβαίου Σικελὸς ἀπὸ Κεντορίπων·
 παῖδας πένταθλον
 Κ; Ἀύρινας Πολεμοκράτους Θετταλὸς ἀπὸ Λαρίσης·
 ἄγενεῖους πένταθλον
 50 Μητρόδωρος Ἀπολλωνίου τοῦ Διοφάντου Ζυμυρναῖος·
 ἄνδρας πένταθλον
 Πολυκράτης Ἀγεμάχου Ἀργεῖος·
 παῖδας δίαυλον
 Ἀρέτιππος Λυσίππου Λακεδαιμόνιος·
 55 ἄνδρας δίαυλον
 Ἐμμενίδας Βεβαίου Σικελὸς ἀπὸ Κεντορίπων·
 παῖδας ἵππιον
 Παρθένιος Παρθενίου Ζυμυρναῖος·
 ἄνδρας ἵππιον
 60 Πραξίων Εὐδήμου Θηβ(αῖος)
 ὀπλίτην
 Ἐμμενίδας Βεβαίου (Σικελὸς ἀπὸ Κεντορίπων)

 Πατρέας Δινν ,
 65 Φιλοστ ,

 Εὐ
 ;

Ἵψος τῆς στήλης, ἐχούσης καὶ ἀέτωμα μετ' ἀσπιδίου ἐν τῷ ἐμβαδῷ ἀναγλύπτου, 0,90, πλάτος 0,50, πάχος 0,20. Κάτω θὰ ἐξέλιπε καμμία εἰκοσὰς στίχων, ὡς εἰκάζομεν ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς προηγουμένης στήλης.

Σχήματα γραμμάτων καὶ ἐκ ταύτης τῆς στήλης ἔστωσαν ἀποδεδομένα τάδε·

ΑΒΕΔΟΗΠΣΩ

Τὰ καινοφανῆ κύρια ὀνόματα τὰ ἐν ἀμφοτέραις ταύταις ταῖς στήλαις ἐδηλώσαμεν κατὰ τὴν ἀνάκαθεν ἡμῶν συνήθειαν διὰ κεκλιμένων γραμμάτων, μόνον δὲ περὶ τοῦ ἐν τῇ προτέρᾳ σαφῶς ἀναγινωσκομένου Δισταμενοῦ λέγομεν, ὅτι τὸ θεωροῦμεν βεβραχυσμένον κατὰ ἐν ἰῶτα ἀπὸ τῆς μετοχῆς διίσταμενος, καὶ τονιστέον κατὰ τὰ Ἀκουσαμενός, Δεξαμενός, Διαδουμενός, Ἐπιλυσαμενός, Κτησαμενός (1), Τεισαμενός κτλ. Τοιοῦτο ἴσως εἶναι καὶ τὸ ἐν στίχῳ 44^ο ταύτης τῆς στήλης Ἀύσας, ἐκ μετοχῆς δηλ. ἀορίστου α^ο ἐνεργητικῆς διαθέσεως, ὅποιον κύριον ὄνομα ὁ Pape πρὸ ἐτῶν (γράφων τὸν πρόλογον τοῦ λεξικοῦ τοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων τῆς Ἑλληνικῆς) ὡς μόνον ἴσως ὑπάρχον ἐθεώρει τὸ παρὰ Δημοσθένει Ἀρκέσας, αἰτος.

3.

Ἄρχοντας ἐν Ὠρωπῷ Λυσιμένου
 τοῦ Φιλίππου, ἱερέως δὲ τοῦ
 Ἀμφιαράου Εὐκράτου τοῦ
 Φίλωνος, ἀγωνοθετοῦντος

5 τῶν Ἀμφιαράων καὶ Ῥωμαίων
 Εὐφάνου τοῦ Ζωῖλου οἶδε ἐνίκων·
 σαλπιστῆς
 Θεόφραστος Ἀσκληπιάδου Αἰγινήτης·
 κήρυξ

(1) Τοῦτο τὸ Κτησαμενός κεῖται καθ' ἡμᾶς ἐν ἐπιγραφῇ ἐπιταφίῳ τοῦ Παντικαπαίου, ἐχούση οὕτω· « Ἀνθεστήριος Ἡγησίππου ὁ καὶ Κτησαμενός » καὶ ἐκδόθειση ἐν Compte rendu de la Commission impér. archéol. de Pétersbourg, pour les an. 1879—80 σελ. 6· ἀλλ' ἐξελήφθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου ὡς κοινὴ μετοχὴ κησαμενος, ὑπακουομένης δὴθεν αἰτιατικῆς τὸν τάφον, ὃ ἡμεῖς νομίζομεν πάντῃ ἀπρόσδεκτον.

- 10 Γλαυκίας Σωσάνδρου Θηβαῖος·
ἐγκωμίω λογικῶ
Μόσχος Ἀναξίππου Προυσιεύς·
ἐγκωμίω ἐπικῶ
Ἀμινίας Δημοκλέους Θηβαῖος·
15 ἐπῶν ποιητᾶς
Ἀμινίας Δημοκλέους Θηβαῖος·
ῥαψῶδός
Εἰέρων Ἀριστοβούλου Θηβαῖος·
αὐλητᾶς
20 Νίκων Εὐωνυμοδώρου Θηβαῖος·
κιθαριστῆς
Μητρόδωρος Διονυσίου Νικομηθεύς·
κιθαρωδός
Δημήτριος Δημητρίου Καλχηδόνιος·
25 σατύρων ποιητῆς
Κάλλιππος Κάλλωνος Θηβαῖος·
ποιητῆ[τη]ς τραγωδιῶν
Λυσίστρατος Μνασίου Χαλκιδεύς·
ὑποκριτῆς
30 Γλαυκίας Σωσάνδρου Θηβαῖος·
ποιητῆς κωμωδιῶν
Ἀρίστων Χιόνου Θηβαῖος·
ὑποκριτῆς
Καλλίστρατος Ἐξακίστου Θηβαῖος·
35 κ. ν παλαιὰν
. ος·
.

4.

-
(κῆρυξ)
Γλαυκίας Σωσάνδρου Θηβαῖος·
ἐγκωμίων καταλογάδην
Ἀριστόνικος Μενάνδρου Ὠρώπιος·
5 ἐπικόν
Μήστωρ Μήστορος Φωκαϊεύς·
ῥαψῶιδός
Κράτων Κλέωνος Θηβαῖος·
ἐπῶν ποιητῆς
10 Μήστωρ Μήστορος Φωκαϊεύς·
αὐλητῆς
Διονύσιχος (Ἐπικ)λέους Θηβαῖος·
.
Ἀγέλοχος
.

Τὰ δύο ἀνωτέρω δοθέντα τεμάχια ἐκδίδομεν ἀντιγράφαντες ἐκ χαρτίνων ἀποτυπωμάτων, ἃ ἐκόμισεν ὁ Β. Λεονάρδος τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας· καὶ οἱ λίθοι νεωστὶ εὐρέθησαν. Τὰ γράμματα ὁμοιάζουσι πολὺ τὰ τῶν προτέρων δύο λίθων. Καὶ ἄλλως δὲ βλέπομεν ἐκ τῶν ἐνταῦθα δύο ὀνομάτων τοῦ Εὐφάνου καὶ τοῦ Γλαυκίου, ὅτι πᾶσαι αὗται αἱ τέσσαρες ἀναγραφαὶ εἶναι πλησιόχρονοι.

Πολὺ δὲ ἀρχαιότερα καὶ δὴ τοῦ δ' πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος εἶναι ἡ ἐξῆς, ἣν ὁ Λεονάρδος εὗρεν ἐσχάτως ὄχι ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ἱεροῦ, ἐνθα γίνονται αἱ ἀνασκαφαί, αὐτοῦ ἐπιστατοῦντος, ἀλλὰ 10-15 λεπτά τῆς ὥρας μακρὰν πρὸς ἄρκτον ἐν τινὶ ἐρημοκκλησίῳ Σεμιχίλ καλουμένῳ Ἀλθανιστὶ (= ἁγ. Μιχαήλ) καὶ μετεκόμισε τὸν λίθον εἰς τὸν τόπον τῶν ἀνασκαφῶν. Τρόπος γραφῆς ἐν αὐτῷ ὁ στοιχηδόν, καθ' ὃν ἕκαστος στίχος ἔχει ἀνά 33 γράμματα, πλὴν τοῦ ὀγδόου στίχου, ἐν ᾧ ἀφέθη κενὸς τόπος γραμμάτων ἐπτά πρὸς τὸ τέλος, καὶ τοῦ ἐβδόμου, καὶ τοῦ ἐνάτου, ἐν οἷς ἐνὸς γράμματος. Ἐπι ὁ στίχος εἰκοστὸς τρίτος ἔχει μίαν γράμματος θέσιν κενὴν μεταξὺ τοῦ ἀγενείων καὶ τοῦ πανκράτιον. Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ στίχῳ τὸ προσγραφόμενον ἰῶτα τοῦ αὐλωιδὸς συνεσφίγγθη μεταξὺ τοῦ ω καὶ τοῦ δ, καὶ ἐγένετο ὁ στίχος γραμμάτων 34.

5.

. . ΩΜΕΤΑΛ ; .

- Πάμφιλος Ἀθηναῖος·
. Λ Λύσανδρος Θηβαῖος ῥαψ·-
ωιδός (.)στρατος Σικυώνι· ἀνήρ κι-
5 θαριστῆς (.)ς Θετταλός· ἀνὴρ αὐλωιδός Χ-
αρίας Ἀθηναῖος· αὐλητῆς Κλείταρχος Ἀθη-
ναῖος· κιθαρωιδός Κλεόνικος Ἀθηναῖος·
σοφι(στ)ῆς (Π;)αυσίμα(χ)ος Ἀθηναῖος·
παῖδας δόλιχ(ον) Μνησαρχίδης Ἀθηναῖος·
10 ἄνδρας δόλιχ(ον) Μάλακος Μακεδόν· παῖδας
στάδιον ἐξ ἀπάντων Θεόπομπος Κυρηναῖο·
ἀγενεῖους στάδιον Ἀκαρνάν Ἀθηναῖος· ἄν-
δρας στάδιον Ἀνθίππος Ἀργεῖος· παῖδας δ-
15 ἰαυλον ἐξ ἀπάντων Ἐπικράτης Λαρισαῖος·
πένταθλον ἀγενεῖους ὦν Ἀργεῖος· διά-
υλον ἄνδρας Θρασυάνωρ (Κολ)οφώνιος· ἵππιον
παῖδας Μνη(σαρχ)ίδης Ἀθηναῖος· ἵππιον

ἄνδρας Θρασυ(άν)ωρ Κολοφώνιος· παῖδας πάλην ἐξ ἀπάντων Ἀρίσταιχος Ἄνδρι· ἀγενε-
 20 ίους πάλην Φιλόνικος Ἀργεῖος· παῖς παγκράτιον Ἀντιφάνης Ἀθηναῖος· ἀνὴρ πάλην Εὐτελλῶν Φλεάσιος· ἀνὴρ πυγμὴν Σάτυρος Ἡλείος· ἀγενεῖων πανκράτιον Ἀντικράτης (Θηβ;)αῖτο(ς)· ἀγενεῖους πυγμὴν Ἐστιαῖος Σινω)πεύς· ἄνδρας πανκράτιον Σάτυρος Ἡλείος· παῖδας πένταθλο(ν) Στρατοκλῆς Ἀθηναῖος· παῖδας πυγμὴν Πausias Ἀθηναῖος· ἀνδρ-
 25 α)ς πέν(τ)αθλον Μελάνιππος Φαρσάλιος· ὀπλίτης (Ἄν)θιππος Ἀργεῖος· παῖδας στάδιον ἀπὸ γ(υμν)ασίων Ἀντίθιος Ἀθηναῖος· παῖδας π)ά(λην ἀ)πὸ γυμνασίων Χαρίσανδρος Ἀθηνα-
 30 π)ύκτ(η)ς παῖς ἀπὸ γυμνασίων Νικόδημος Ἀθ-

η)ναῖος· παῖς πανκράτιον (ἀπὸ) γυμνασίων . -
 . . α)ς Ἀθηναῖος· ἠνίοχος
 35 . . . Ἀθηναῖ· ζευγ

Δυστυχῶς λείπει ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναγραφῆς. Ἄνω κατὰ τὸ μεσαίτατον μέρος τοῦ τεμαχίου φαίνεται πως ὅσον ἐνὸς στίχου τόπος κενός, διακρίνονται δὲ ὡς πρώτου στίχου γράμματά τινα ὀλίγα, ἀλλὰ πυκνότερά πως τῶν κατωτέρω καὶ λίαν δυσανάγνωστα, ἃ διὰ τοῦτο ἐκδίδω κεφαλαῖα, χωρὶς ὅμως νὰ τὰ ἐγγυῶμαι.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1884.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΔΥΟ ΑΤΤΙΚΑ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

Κατὰ τὴν ἀπὸ τινος χρόνου γινομένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀνακάθαρσιν τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηναίων διὰ καθαιρέσεως τῶν ἐτι ὑπολειπομένων βαρβαρικῶν τειχισμάτων, εὑρέθησαν βορείως τῶν

Προπυλαίων ἄλλα τε γλυπτὰ καὶ ἐνεπίγραφα ἀρχαῖα τεμάχια καὶ τὰ ἐξῆς ἐκδιδόμενα δύο κολοβά ἀλλ' ὄχι ἀνάξια λόγου ψηφίσματα.

1.

	. .	Λ	Α	Ι	Δ	Η	Ξ	Κ	Α	Λ	Α	Ι	Δ	Ο	Υ	Ξ	Υ	Π	Ε	Τ	Α	Ι	. .				
	. .	Ρ	Ο	Τ	Ο	Ν	Η	Ο	Ε	Ν	Τ	Ε	Ξ	Δ	Ι	Κ	Α	Ξ	Τ	Α	Ι	Υ	Π	Ο	. .		
	. .	Ω	Ν	Ε	Π	Ι	Τ	Α	Ξ	Δ	Ι	Κ	Α	Ξ	Τ	Α	Ξ	Ε	Ι	Λ	Η	Γ	Μ	Ε	Ν	Α	. .
	. .	Β	Ο	Ι	Ω	Τ	Ο	Ι	Ξ	Κ	Α	Ι	Α	Θ	Η	Ν	Α	Ι	Ο	Ι	Ξ	Τ	Α	Ξ	Μ	. .	
5	. .	Ρ	Ι	Ν	Α	Ν	Δ	Ι	Κ	Α	Ι	Ω	Ξ	Α	Γ	Α	Ο	Ε	Ι	Τ	Υ	Χ	Ε	Ι	. .		
	. .	Ι	Τ	Ο	Υ	Ξ	Λ	Α	Χ	Ο	Ν	Τ	Α	Ξ	Π	Ρ	Ο	Ε	Δ	Ρ	Ο	Υ	Ξ	Ε	Ι	. .	
	. .	Η	Ξ	Ι	Α	Ν	Χ	Ρ	Η	Μ	Α	Τ	Ι	Ξ	Α	Ι	Π	Ε	Ρ	Ι	Τ	Ο	Υ	. .			
	. .	Λ	Ε	Ξ	Ο	Α	Ι	Τ	Η	Ξ	Β	Ο	Υ	Λ	Η	Ξ	Ε	Ι	Ξ	Τ	Ο	Ν	Δ	. .			
	. .	Λ	Ε	Ι	Ε	Π	Α	Ι	Ν	Ε	Ξ	Α	Ι	Τ	Ο	Υ	Ξ	Δ	Ι	Κ	Α	. .					
10		Κ	Α	Κ	Α	Ι	Ξ	Τ	Ε	Φ	Α	Ν	Ω	Ξ	Α	Ι	Ε	Κ	Α	Ξ	Τ	Ο	. .				
		Π	Α	Τ	Ρ	Ω	Ν	Α	Κ	Υ	Λ	Ο	Υ	Ο	Ο	Υ	Α	Ρ	Ι	. .							
	. .	Λ	Ε	Ι	Ξ	Ο	Ε	Ν	Η	Ν	Φ	Ι	Λ	. Π	Π	Ο	Υ	. . .									
	. .	Ο	Δ	Α	Μ	Ο	. . .																				

Ἰμήτιος ὁ λίθος, σῶζων ἄνω μέρος τοῦ γείσου. Ὑψος αὐτοῦ 0,22, πλάτος 0,28, πάχος 0,08. Γράμματα εἶχεν ἕκαστος στίχος ἀνὰ 40, πλὴν τι-

νῶν, ἔνθα ἀφέθη ἐνὸς γράμματος κενὸς τόπος, ἀντὶ στίξεως. Οὕτως ἐν τοῖς στίχοις α'. ε'. θ'. καὶ ια'. Μεταγράφομεν δὲ καὶ συμπληροῦμεν ὡς ἐξῆς.

Κα)λαίδης Καλαΐδου Ευπεται(ών είπεν· έπειδὴ οί χ-
ειροτονηθέντες δικασταί υπό (τῆς πόλεως τῆς Λαμι-
είων) επί τὰς δίκας τὰς εἰληγμένας(ς)

- . . Βοιωτοῖς καὶ Ἀθηναίοις τὰς μ.
- 5 ἔκριναν δικαίως· ἀγαθεῖ τύχει· (δεδοχθαι τει βου-
λεῖ), τοὺς λαχόντας προέδρους εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκ-
κλησίαν χρηματίσαι περὶ τού(των, γνώμην δὲ ξυμβά-
λλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆ(μον, ὅτι δοκεῖ τῆ βου-
υλεῖ· ἐπαίνεσαι τοὺς δικαστὰς δικαιοσύνης ἐνε-
- 10 κα καὶ στεφανῶσαι ἕκαστο(ν αὐτῶν χρυσῶι στεφάνω-
ι) Πάτρωνα Κυλούθου. Ἄρι
· λεισθένην Φιλ(ι)ππου
· . οδαμο
·

Τὸ ψήφισμα τοῦτο, ἂν καὶ δὲν ἔχει ἄρχοντα ἐφ’
οὗ ἐβρήθη, δύναται ὅμως νὰ ἀναχθῆ εἰς τὸν ἐπὶ
Θερσίλοχου ἄρχοντος ἐνιαυτόν, διότι ὁ εἰπὼν αὐτὸ
Καλαΐδης Καλαΐδου Ευπεταιῶν εὐρηται ἤδη ὡς
εἰπὼν καὶ ἄλλο ψήφισμα περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέ-
σεως, τὸ παρὰ τῷ Ἀ. Ραγκαβῆ ἐν Antiq. hellén.

ὕπ’ ἀρ. 451 δημοσιευθὲν (=C. I. A. II, 308) ὅπερ
ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Θερσίλοχον ἄρχοντα. Τίθεται
δὲ οὗτος εἰς τοὺς χρόνους Δημητρίου τοῦ πολιορ-
κητοῦ περὶ τὸ 289 ἔτος πρὸ Χρ. Κρίμα, ὅτι καὶ
ἐκεῖνο τὸ ψήφισμα καὶ τοῦτο δὲν μᾶς πληροφοροῦ-
σιν, ὡς κολοβά, τίς ἦτο ἡ διαφορὰ τῶν Βοιωτῶν
καὶ Ἀθηναίων, ἣν ἔκρινεν ὡς ἔκκλητος ἡ Λαμιέων
πόλις, ἦτοι δικασταί ὑπ’ αὐτῆς χειροτονηθέντες.
Ἐν ἐκείνῳ τῷ ψηφίσματι σώζονται μετὰ τὰ συ-
νήθη προεισαγωγικὰ μόνον τὰ ἐξῆς οὐσιώδη·
« Ἐπειδὴ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τοῦ κοινοῦ
τοῦ Βοιωτῶν σύμβολον ποιησαμένων πρὸς ἀλλή-
λους καὶ ἐλομένων ἔκκλητον τὴν Λαμιέων πόλιν,
ἀνεδέξατο καθιεῖν τὸ δικαστήριον, καὶ νῦν οἱ ἀπο-
σταλέντες ὑπὸ τῶν Λαμιέων ἀποφαίνουσι . . » —
Τὸ ἐν στίχῳ ια'. κύριον ὄνομα Κύλουθος μᾶς ἐνθυ-
μίζει τὸ τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ Κολούθου, οὗ εὐρη-
ται καὶ γραφὴ Κόλλουθος. Καὶ ἄλλα δὲ κύρια ὀνό-
ματα ἐπλάσθησαν ἐκ τοῦ θέματος τοῦ ἐπιθέτου κυλ-
λός (= κουλλός, παρ’ ἡμῖν.) Ἴδε λεξικ. Pape.

2.

.
. Ο . . . Λ Ι . . .
. Ξ Χ Ε Ι Ο Τ Ω Ι Δ Η . . .
. Υ Τ Ο Ι Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Α Μ Ε Τ . . .
. Ι Ε Ξ Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Κ Α Ι Ο Ι Γ Γ . . .
5 Λ Ε Ι Δ Ο Υ Τ Ο Υ Ξ Τ Ρ Α Τ Η . . . Υ . . .
. Ο Υ Κ Α Ι Τ Α Υ Τ Α Π Ρ Ο Τ Ε Ρ Ο . . . Ε Π Ι . . .
. Η Ξ Π Ε Ρ Ι Ψ Ψ Ψ Ε Λ Ι Ψ Ψ Ψ Τ Η Ι Β Ο . . Η Ι Κ Α Ι Τ . . .
. Γ Α Ρ Ω Ν Α Υ Τ Ο Ξ Α Π Ο Φ Α Ι Ν Ε Ι Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω . . .
. Ο Ι Ξ Ε Τ Ι Π Ρ Ο Ξ Ε Π Ε Δ Ω Κ Ε Ν Ε Χ Ι Τ Ξ Ο Ω Ι Λ Ο . . .
10 Ι Ξ Τ Ο Ν Π Ο Λ Ε Μ Ο Ν Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω Ι Ε . . .
. Ν Φ Ι Λ Ο Τ Ι Μ Ι Α Ξ Ε Ν Ε Κ Α Κ Α Ι Ε Υ Ν Ο . . .
Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Τ Ο Ν Α Θ Η Ν Α Ι Ω Ν Κ Α Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ξ . . .
Ξ Ω Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ι Α Π Ο : Χ : Δ Ρ Α Χ Μ Ω Ν Ε . Ν Α Ι Δ Ε / . . .
Η Ν Α Ι Ο Ν Κ Α Ι Φ Υ Λ Η Ξ Κ Α Ι Δ Η Μ Ο Υ Κ Α Ι Φ Ρ Α Τ . . .
15 . Υ Τ Ω Ι Α Δ Ο Υ Ξ Ι Λ Ξ Α Ξ Θ Α Ι Η Ξ Α Ν Β Ο Υ Λ Η Τ . . .
Γ Ε Ρ Ι Α Υ Τ Ο Υ Τ Η Ν Ψ Η Φ Ο Ν Τ Ο Υ Ξ Π . Υ Τ Α Ν Ε . . .
. Ξ Ι Π Ρ Υ Τ Α Ν Ε Υ Ο Ν Τ Ε Ξ Μ Ε Τ . Ψ Ι Ο Ι Ν Η . . .
. Α Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Ο Π Ω Ξ Α Ν Κ Α Ι Ο Ι Α Λ Λ Ο Ι Π . . .
. Ι Λ Ι Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Τ Ο Ν . . . Ν
20 . Ν ; Τ . Ξ Α Υ Τ . . Ξ . . .
.

Πεντελήσιος ὁ λίθος, ὕψους 0,23, πλάτους 0,32, πάχους 0,13. Σχήμα γραμμάτων τὸ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων. Στίχοι τινὲς (πέντε) ἀσφαλῶς συμπληρούμενοι ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἀνά 39 γράμματα εἶχεν ἕκαστος αὐτῶν. Δυστροπεῖ ὁμοίως ὁ ἰζ^{ος} ἀποδεικνύων 37. Ἔτι καὶ ὁ ἰδ^{ος} ἀδηλον εἶναι, ἀν εἶχε ποτε 38 ἢ 40. Ὅπωςδὴποτε, ἡμεῖς τὴν ἐξῆς ἠδυνήθημεν μεταγραφὴν μετὰ συμπληρώσεων νὰ δώσωμεν.

... Ο ... Λ Ι ...

... παρ)έσχε(τ)ο τῶι δῆ(μ)ωι ...

... υτοῖ Ἐλευσίνα μετ ...

... ες καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἡ;γε;(μόνες ...

5 ... λείδου τοῦ στρατη(γο)ῦ ...

... ου καὶ ταῦτα πρότερό(ν τε) ... ἐπι ...

... ηςπερι ... τῆι βο(υ)λῆι καὶ τ(ῶι δῆ)μωι καὶ ν(υ)παρῶν αὐτὸς ἀποφαίνει τῶι δῆ(μ)ωι ...

... οἰς ἔτι προσεπέδωκεν (... ε-

10 ἰς τὸν πόλεμον, δεδόχθαι τῶι δῆ(μ)ωι ἐ(παι)νέσαι

... ν φιλοτιμίας ἕνεκα καὶ εὐνο(ί)ας τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ:Χ:δραχμῶν εἶναι δὲ α(ὐ)τὸν καὶ Ἀθηναῖον καὶ φυλῆς καὶ δῆ(μ)ου καὶ φρατ(ρί)ας εἶναι;

15 α)ὐτῶι ἀδουσιάσασθαι ἢς ἀν βούλητα(ι καὶ δοῦναι) περὶ αὐτοῦ τὴν ψῆφον τοὺς π(ρ)υτάνε(ις οἱ ἀν τυγχάνω)σι πρυτανεύοντες μετὰ τ(ῆν) Οἴνη(ἰ)δα φυλῆν κατὰ τὸν νόμον· ὅπως ἀν καὶ οἱ ἄλλοι π(άν)τες φιλοτιμῶν)ται πρὸς τὸν δῆμον τὸν (Ἀθη)ν(αίων) ...

20 ... ν;τ.ς αὐτ ...

... ..

Τίς ὁ τιμώμενος καὶ πολιτογραφούμενος, ἀδελον ἐμοί. Τὸ ἐν στίχῳ ε^ο κολοβὸν ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ ἀν εἶναι συμπληρούμενον Ἡρακλείδου, ἴσως

τότε νοητέος ὁ ὑπὸ Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ ταχθεὶς φύλαξ τῶν Ἀθηναίων Ἡρακλείδης, καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς ἐγκατοίκους εἰς δεινὴν σύγκρουσιν, ὡς ὁ Πολύαινος ἱστορεῖ (Στρατηγ. Ε, ἰζ.) Ἀλλὰ πάνυ ἀδηλον τοῦτο. Ἡ δὲ ἐν στίχῳ γ^ο μνεία τῆς Ἐλευσίνος παρέχει ἴσως λόγον νὰ συσχετισθῆ πως ἡ ὑπόθεσις τοῦ ψηφίσματος πρὸς τὰ παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Δημητρίου κεφ. 33 ἱστορούμενα, ἔνθα ὡσαύτως τῆς Ἐλευσίνος γίνεται μνεία. Τὸ περιεργότερον τοῦ ψηφίσματος εἶναι τὸ παράξενον ῥῆμα ἀδουσιάσασθαι ἐν στίχῳ ιε', πρώτην φορὰν προφανὲν ἐν ἐπιγραφῇ καὶ οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν ὄν ἡμῖν γνωστὸν εἰμὴ ἐκ τοῦ Ἡσυχίου, ὅστις ἔχει: «ἀδουσίον· ἐραστόν, σύμφωνον» ἔτι δέ: «ἀδουσιασάμενοι· διελοόμενοι, ὁμολογούμενοι.» Ἐνταῦθα δὲ φαίνεται κείμενον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐλέσθαι ἢ στέρξαι ἢ συμφωνίᾳ λαβεῖν. Ἀπορῶ δὲ μεγάλως, πῶς ἐνῶ τόσα καὶ τόσα πολιτογραφῆσεων ψηφίσματα Ἀττικὰ περιεσώθησαν, δὲν ἔτυχεν ἕως τώρα ν' ἀναγνώσωμεν τοῦτο τὸ ῥῆμα. Ὅθεν τολμῶ νὰ εἰκάσω, ὅτι ἴσως ἐν τισὶ κολοβοῖς ψηφίσμασι ἀνεπληρώθη ἐσφαλμένως ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν εἰς (γράφ)ασθαι, ἢ λέξις αὕτη ἢ ἀήθης, λ. χ. ἐν τῷ ἐν C. I. A. 455, ἔνθα ὁ ἰβ^{ος} στίχος ἔχει οὐ μάλα καλῶς. Οὕτω καὶ τὸ εἶαν καὶ αἰ εἰς ὄσθω προστακτικαὶ πρῶτον ἐν τῇ τελευταίᾳ δεκαετηρίδι ἐγνώσθησαν ὡς Ἀττικὰ ἐξ ἐπιγραφῶν οὐχὶ μιᾶς ἢ δύο ἀλλὰ πλειόνων, καὶ ὑποψία ὑπάρχει, ὅτι οἱ πρότεροι ἐκδῶται δὲν ἐπίστευον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των ὅτε τὰ τοιαῦτα ἀπῆντων ἐπὶ λίθων.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 13 Ὀκτωβρίου 1884.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

(Συνέχεια) (1).

22 (170)

A

.....ε.....[ο;].....
ασκευά[σαι;] κ[α]ί αδ.....
ς έστεφάνωσεν χρυσῶι στεφάνωι.....
διατελεῖ ἀκόλουθα [πράττων;.....
 5ς τῶν φρουρίων, ὅπως.....
ἐπαι]νῶνται καὶ στεφανῶντ[αι.....
φ;]ρουριαὶ παρεσκευάσθητο δὲ.....
ἔξ ἐτοίμου κατὰ μῆνα μνηθεὶς ἐλαττωνται τῶν λο.....
ἔθου δ]ὲ καὶ τοῖς ἀλώοις τῆι τε Δήμητρι καὶ τῆι Κόρει καὶ τοῖς [ἄλ-
 10 λοῖς θεοῖς, οἷς] πάτριον] ἦν, ὑπὲρ τε τοῦ Δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τοῦ βασιλέως [Δη-
 μητρίου κ]αὶ τῆς βασιλίσσης..... καὶ τὸν ἐγγόνων αὐτῶν.—παρεκάλεσεν δὲ
 καὶ τοὺς πολίτας ἅπαν[τα]ς ἐπὶ τὴν θυσίαν, οἴομενος δεῖν τῶν ἀγαθῶν τῶν γεγ[ο-
 νό]των ἐν τοῖς ἱεροῖς [μ]ετασχεῖν, ἀναλώσας ἐκ τῶν ἰδίων, ἀποδεικνύμενος κ[αὶ ἐ-
 ν τούτοις τὴν εὐνοίαν, ἣν ἔχων διατελεῖ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας.—ἐπαγγ[έλ-
 15 λεται δὲ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ, εἰς ἃ [ἄ]ν αὐτὸν ὁ Δῆμος καθιστῆι ἢ οἱ τεταγμένοι τ[ῶν
 πολιτῶν ἐν τοῖς φρουρίοις παρακαλῶσιν, ἄξιον ἑαυτὸν παρέξειν τῆς τε τοῦ Δή-
 μου χειροτονίας καὶ τῶν ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις πεπραγμένων.—Ἴνα οὖν [φαι-
 ν]ωνται καὶ οἱ τεταγμένοι τῶν πολιτῶν ἐν τοῖς φρουρίοις χάριτας ἀξίας [ἀπο-
 δι]δόντες τοῖς εἰς ἑαυτοὺς φιλοτιμουμένοις καὶ τὸν Δῆμον τὸν Ἀθηναίων.—
 20 Ἀγ]αθὴ τύχει, δεδόχθαι τοῖς τεταγμένοις τῶν πολιτῶν Ἐλευσίνι καὶ ἐμ [Πανάκ-
 τω]ι καὶ ἐπὶ Φυλῆι καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς παρὰ τῆι πόλει στρατευομ[ένοις κ-
 αὶ;] τεταγμένοις Ἐλευσίνι, τὰ μὲν ἀγαθὰ δέχεσθαι, ἃ φησὶν γεγονέναι ἐν τοῖς ἱερ-
 οῖς, οἷς ἔθουεν τῆι τε Δήμητρι καὶ τῆι Κόρει καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς, οἷς πάτριον
 ἦν], ἐπαινεῖσαι δὲ τὸν στρατηγὸν Ἀριστοφάνην Ἀριστομένου Λευκονοέα καὶ σ[τε-
 25 φα]νῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι κατὰ τὸν νόμον.—Ὅπως ἂν δὲ εἰδῶσιν ἅπαντες
 τοῖς φιλοτιμουμένοις εἰς τοὺς τεταγμένους τῶν πολιτῶν ἐν τοῖς φρουρίοις ὅ-
 τι] χάριτας ἀξίας ἀποδιδόσασιν τῶν εὐεργεσιῶν.—ποιήσασθαι αὐτοῦ εἰκόνα χ[αλ-
 κῆ]ν καὶ στῆσαι ἐν Ἐλευσίνι ἐν τῆι αὐλῆι τοῦ ἱεροῦ.—ἀνειπεῖν δὲ τὸν στέφανον
 κα]ὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνης ἀλώωντε τῶι πατρίωι ἀγῶνι καὶ ἐμ Πανάκτω[ι.....
 30ρίων τῆι θυσίαι καὶ ἐπὶ Φυλῆι, ὅταν γίνηται ἡ θυσία τῆι Ἀρτέμιδι τῆι.....
καὶ Διονυσίων τῶν ἐν Ἄστει τραγωιδῶν τῶι καινῶι ἀγῶνι, ὅταν πρώτο[ν] ὁ Δῆμος
 συν]τελεῖ τὰ Διονύσια, ποιήσασθαι δὲ τὴν ἀναγόρευσιν τήνδε.—Οἱ τεταγ[μένοι] (τῶν) πο-
 λι]τῶν ὑπὸ τοῦ Δήμου ἐν Ἐλευσίνι καὶ ἐμ Πανάκτωι καὶ ἐπὶ Φυλῆι στεφανοῦσιν τὸν
 σ]τρατηγὸν Ἀριστοφάνην Ἀριστομένου Λευκονοέα χρυσῶι στεφάνωι κατ[ὰ] τὸν νό-

(1) Ὁρα Ἐφημ. Ἀρχ. 1883 σελ. 134.

- 35 μων] και εικόνη χαλκῆ ἀρετῆς ἕνεκα και εὐνοίας, ἣν ἔχων διατελεῖ εἰς[τε τὸν Δῆ-
 μων] τὸν Ἀθηναίων και τὸν βασιλέα Δημήτριον και τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ [και
 . .]νης τῆς εἰς ἑαυτούς.—Ἴνα δὲ και συντελεσθῆι τὰ δεδογμένα τὴν ταχί[στην ἐλέσ-
 θαι] πέντε μὲν ἄνδρας τοὺς Ἐλευσίνοι τεταγμένους, πέντε τοὺς ἐμ Πανά[κτωι και ἕνα ;
 τ]ῶν ἐπὶ Φυλῆι.—τοὺς δὲ αἰρεθέντας ποιῆσθαι τὴν ἔγδοσιν τῆς εἰκόνο[ς τὴν ταχίς-
 40 τη]ν.—εἰς δὲ τὸ γενόμενον ἀνάλωμα παραγγελέτοσαν οἱ αἰρεθέντες το[ῖς Ἐλευσ-
 ῖνοι] τεταγμένοις τῶν πολιτῶν και τοῖς ἐμ Πανάκτωι και ἐπὶ Φυλῆι και το[ῖς ξένοις
 τοῖς μετὰ Γνωσίου τεταγμένοις εἰσφέρειν ὅ,τι ἂν αὐτοῖς ἐγλογιζόμενοι[γράψων ;
 ται] ὅπως ἂν δὲ εἰδῶσιν οἱ παραγινομένοι εἰς Ἐλευσίνα τὴν τε τοῦ στρα[τηγοῦ
 Ἀριστοφάνου] εὐνοίαν και τὴν τῶν ἀνατεθηκότων εὐχαριστίαν.—ἀναγρ[άψαι] τόδε
 45 τὸ ψήφισμα ἐν στήλει λιθίνει και στήσαι παρὰ τὴν εἰκόνα, τῆ[ς] δὲ ἀναγρ[αφῆς και
 τῆς ποιήσεως τῆς στήλης και τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου—ἐπιμε[ληθῆναι]
 τοὺς αἰρεθέντας ἐπὶ τὴν ποιῆσιν τῆς εἰκόνας.—Εἶναι δὲ αὐτοῖς ἐΓι[μεληθεῖσι]
 και οἰκονομ[ή]σ[α]σιν ὀρθῶς και δικαίως ἅπαντα — και ἀποδοῦσ[ι]
 ἐπαινεθῆναι και στεφανωθῆναι κοινῆι τε ὑπὸ ἀπάντων και ἰδί[αι] ὑπὸ των τεταγ-
 50 μένων.

B

- Θεόδοτος Δημ[οκράτου] Ἐλευσίνιος εἶπεν.—Ἐπειδὴ Ἀριστοφάνης [και ἐν τῷ πρό-
 σθεν χρόνῳ] πολλὰς και μεγάλας χρείας παρέσχηται τῷ Δήμῳ [τῷ Ἐλευσινίων]
 Γυμνασιάρχῳ τε χειροτονηθείς, ὅτε τὸ πρῶτον ὁ Δῆμος συνετέ[λεσε] τὰ
 α, προέστη τε τοῦ [γυ]μνασίου καλῶς και εὐσχημόνως πάντα πράττ[ων], πειθόμενος το-
 5 ῖς τε νόμοις και [τ]οῖς[ς] τοῦ Δήμου ψηφίσμασιν.—Φύλαρχῳ τε χειρ[ο]τονηθείς και ἐν
 ταῦται τῆι ἐ[πι]μελείαι ἀπεδείξατο τὴν ἑαυτοῦ φιλοτιμίαν.—[Τὸν δὲ ἐνιαυτὸν ἐ-
 πὶ Λυσίου ἄρχον[τος], ἐν ᾧ ἐνιαυτῷ ὁ πόλεμος ἐνέστη, διετέλε[σε]
 δίων ἐπιμελείαι ο[ὔ]τ[ε] τ[ὴν] [τ]οῦ ἑαυτοῦ σώματος ἀσφάλειαν οὐτ' ἀ[.] προσ-
 θεν τιθέμενος τοῦ τῆι πατρίδι συμφέροντος.—Κατασταθεί[ς] δὲ στρατηγὸς ἐπ' Ἐλ-
 10 ε[ρ]σίνος εἰς τὸν ἐπὶ Κίμωνος ἐνιαυτὸν ἐπεμελήθη τῆς τε τῶν
 και τῶν ἄλλων, ὧν αὐτῷ προσέταττον οἷ τε νόμοι και τὰ ψηφίσ[ματα] τὰ τοῦ Δήμου.
 Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐπέειπε και ἐστεφάνωκεν αὐτὸν ὁ Δῆμος [ὁ Ἀθηναίων ἕνεκα
 σπουδῆς πρὸς τὴν πόλιν.—ἐπήνεκε δὲ και ὁ Δῆμος ὁ Ἐλευσιν[ίων] εὐνοίας ἕνεκα.
 Χειροτονηθείς δὲ τὸ δεύτερον στρατηγὸς ἐπ' Ἐλευσίνος εἰς τὸν ἐπὶ ἐ-
 15 νιαυτὸν.—ἐπεμελήθη τῆς τε τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς και τῆς
 Ἐλευσίνος και Πανάκτου και Φυλῆς.—ἐπεμελήθη δὲ και ὅπω[ς]
 τοι μετ' ἀσφαλείας εἰσνεχθῶσιν.—Διατελεῖ δὲ και ἰδίαι [πολλὰς και μεγάλας
 χρείας παρεχόμενος, εἰς ἃς ἂν αὐτὸν παρακαλῆι.—πολλοῖς[δὲ] τῶν Ἐλευσινίων
 ἐν τῷ πολέμῳ] γέγονεν αἴτιος τῆς σωτηρίας ὅπως ἂν οὖν π[άν]τες οἱ αἰρούμενοι
 20 ἐπ' Ἐλευσίνος στρατηγοὶ φιλοτιμῶνται πάντα τὰ συμφέροντ[α] ποιῆν και ἀποδεί-
 κ[ν]υσθαι τὴν ἑαυτῶν σπουδῆν και νῦν και εἰς τὸ λοιπὸν εἰδ[ό]τες ὅτι οὐ μόνον ὑπὸ
 τ[οῦ] Δήμου τοῦ Ἀθηναίων τιμηθήσονται, ἀλλὰ και παρὰ τοῦ Δ[ή]μου τοῦ Ἐλευσινίων
 κ[ο]μοιοῦνται χάριτας, ὧν προσήκει τυγχάνειν τοὺς [ἀ]γαθο[ὺς] πολίτας.—Ἀγαθῆι τύ-
 χ[η]ι, δεδόχθαι Ἐλευσινίοις ἐπαινεῖσαι Ἀριστοφ[άνη]ν Ἀρι[στο]μένου Λευκονοέα

- 25 και στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι κατὰ τὸν νόμον εὐνοίας ἕνεκα και φιλο-
τιμίας τῆς εἰς τὸν Δῆμον τὸν Ἀθηναίων και τὸν Δῆμον τ[ὸν Ἐλευσινίων και ἀνει-
πεῖ]ν τὸν στέφανον τοῦτον [άλώων τῶι πα]τρῶι ἀγῶ[νι και ἀναγράψαι τόδε τὸ ψήφι-
σμα] ἐν στήλει λιθίνει κ[αὶ στήσαι ἐν τῆι α]ύλῃ[ι] τοῦ ἱεροῦ, τῆς δὲ ἀναγορεύσεως
30 τοῦ στεφάνου και [τῆς ποιήσεως και στ]άσεως τῆς στή[λης ἐπιμεληθῆναι τὸν Δῆμ-
αρχον και τοὺς Ἱ[ερομνήμο]νας.

Γ

	Οἷδε εἰρέθησαν ἐπὶ τὴν ἀνάθεσιν τ[ῆς εἰκόνοσ	
	Ἑφαιστόδωρος Λευκονοεὺς,	Ἄνδρ
	Ἀρχίας Ἀνακαιοὺς,	Πασ.
	Διογένης Κόπρειος,	Νικ
5	Ἐενοφῶν Κικυννεὺς,	Ἡρα.
	Μυννίσκος Περγασῆθεν,	Μοσ.
	Ἀριστίων Φυλάσιος,	Ἡρ.
	Χαιριῶν Ὑβιάδης,	Ἀρχ.
	Ἀντιφάνης Εὐωνυμεὺς,	Ἐργ.
10	Ἱερώνυμος Πόριος,	Μεν.
	Πυθόδωρος Τειθράσιος,	Ναυ.
	Κηφισόδοτος Ἀραφήνιος,	Λ;]α.
	Καὶ οἷδε τῶν ξένων συνανέθηκαν.	Με
	Ἡγεμῶν	Ἐρ.
15	Γνωσίας Φωκεὺς,	Δι.
	Ἐχέτιμος Φωκεὺς,	Κτ
	Γέλων Μακεδῶν,	Νικ
	Ἀγησίπολις Κρής,	Νικ
	Πολύξενος Κρής,	Θε[ό.
20	Καλλίγειτος Μεγαρεὺς,	Ἀρ.
	Ζώϊλος Θετταλὸς,	Σο.
	Ἀγάθων Λύκιος,	Κ.
	Ἐενόφιλος Μακεδῶν,	Α.
	Ἀριστόδαμος Μεγαλοπολίτης,	Φ.
25	Νικοκλῆς Φωκεὺς,	Δ.
	Μενεκλῆς Ἀργεῖος,
	Νικάνωρ Μακεδῶν,
	Ἀριστόδαμος Κρής,
	Νικασίων Κρής,
30	Πυραιμένης Ἀργεῖος,
	Ἀγασίας Θετταλὸς,
	Ἀπολλώνιος Αἰτωλὸς,
	Καλλίδαμος Φωκεὺς,
	Ἀλέξων Ὀπούντιος,

35 Ἀπολλόδωρος Πλαταιεύς,
 Λύσων Φωκεύς,
 Θεόδωρος Ἀχαιὸς,

.....

Τὰ ἀνωτέρω ἔχει στήλη λίθου πεντελικοῦ ὑπογλαυκίζοντος, τὰ ἄνω καὶ τὰ δεξιὰ τετραυσιμένη καὶ ἐκ δύο ἀποτελουμένη τεμαχίων ἀμφοτέρων ἐν ταῖς τοῦ προπαρελθόντος ἔτους ἀνασκαφαῖς κατὰ τὴν βορείαν Πύλην (Ω') τοῦ Σηκοῦ εὐρεθέντων (1) καὶ προσαρμοζόντων, ὅχι ὁμοῦς ἀνευ μικρᾶς τινοῦ βλάβης τῆς ἐνεπιγράφου ἐπιφανείας κατὰ τὸ μέρος τῆς προσαρμογῆς, ἤτοι τὸν 29^{ον} στίχον τοῦ ψηφίσματος Β. Τὸ πᾶχος τῆς στήλης εἶναι 0,15 Γ. Μ. περίπου, τὸ δὲ πλάτος, ὅπου ὀλόκληρον σώζεται, 0,52 καὶ τὸ μέγιστον σωζόμενον ὕψος ἀμφοτέρων τῶν τεμαχίων 1,40. Ἰκανὸν μέρος πρὸς τὰ κάτω εἶναι ἄγραφον (0,15), τοῦ δὲ ἀγράφου τούτου χώρου χωρίζεται πάλιν διὰ ταινίας τὸ μέρος (0,12), ὅπερ ἐνεπήγνυτό που ἴσως χάριν τῆς στάσεως τῆς στήλης.

Ἡ ἐνεπιγραφὸς τοῦ λίθου ἐπιφάνεια ἔπαθεν ἰκανὴν ἀποτριβὴν καὶ κατὰ τὸ περισωθὲν ἡμῖν μέρος, ὥστε οὐχὶ ἀνευ κόπου ἀναγινώσκειται· ἐλάχιστα ὁμοῦς εἶναι τὰ ὅλως ἀποτετριμμένα καὶ μὴ ἀναγινωσκόμενα, ἅτινα πάλιν εὐκόλως εἰκάζονται καὶ συμπληροῦνται. Σχῆμα γραμμάτων ἔχει ὁ λίθος ἕνεκα τῆς σκληρότητός του ὅχι πᾶν ὁμαλὸν καὶ κανονικὸν καὶ πῶς ὅμοιον τῷ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 ἐν τούτῳ τῷ περιοδικῷ δημοσιευθείσης ἐπιγραφῆς (2), γραφὴν δὲ τὴν στοιχηδόν, ἀλλὰ καὶ ταύτην, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης καὶ ἐν τῷ Πίνακι, οὐχὶ κανονικὴν καὶ ἀνωμαλιῶν ἀπηλλαγμένην. Τούτου ἕνεκα καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι ἐν ἅπασιν τοῖς στίχοις ὁ αὐτός, ἀλλ' ἐν ἄλλοις μὲν μείζων, ἐν ἄλλοις δ' ἐλάσσων (60-64), ὡς αἰ βέβαιαι ἐν πολλοῖς αὐτῶν συμπληρώσεις δῆλον ποιοῦσι (3).

(1) Παράβ. καὶ Πρακτ. Ἀρχ. Ἐτ. τοῦ 1883 σελ. 55, σημ.

(2) Ὡς ἐν ἐκείνῃ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιγραφῇ τὸ Θ δὲν διακρίνεται πολλαχοῦ τοῦ Ο· μετέλλαξε δὲ τὴν θέσιν τούτων τῶν γραμμάτων ὁ χαρακτὴς ἐκ παραδρομῆς ἐν τῇ πρώτῃ λέξει τοῦ ψηφίσματος Β γράφας ΟΕΘ ἀντὶ τῶν ΘΕΟ. Καὶ τὸ Τ δὲ πολλαχοῦ μὴ ἔχων τὴν ὀριζοντίαν κεραίαν ὅλως μίαν καὶ εὐθείαν προσλαμβάνει τι τοῦ σχήματος τοῦ Υ.

(3) Ὁ στίχος 19^{ος} τοῦ ψηφίσματος Α ἔχει κυρίως 59 γράμματα· ἀλλ' ἐν τούτῳ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις στίχοις, ὑπολογίζω ἐγὼ ὡς γράμμα τὸν μείναντα κενὸν γράμματος τόπον χάριν στίξεως. ὁ στίχος

Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. Περὶ δὲ τῶν καθ' ἕκαστον τῶν στίχων καὶ τῶν συμπληρώσεών μου ἔχω νὰ σημειώσω τὰ ἑξῆς.

Α.

Στίχ. 7. Φ;]ρουριαί· ἀσαφῆ μοι ταῦτα· νὰ πλεονάζῃ ἄρα γε τὸ ἕτερον τῶν δύο Ι κατὰ παραδρομὴν τοῦ χαρακτοῦ; Ἀμαρτήσας ὁ αὐτός, ὡς νομίζω, ἔγραψε καὶ κατωτέρω παρασκευάστω ἀντὶ τοῦ παρασκευάσατο.

Στίχ. 9. Τῆι Κόρει· κατωτέρω (στίχ. 21) τῆι πόλει· ὡσαύτως Β. στίχ. 12 ἐπέινεκε, στίχ. 13 ἐπήννεκε καὶ ἀλλαχοῦ· γραφὴ δηλ. τοῦ η σφόδρα ταλαντευομένη.

Στίχ. 11. Τοῦ ὀνόματος τῆς βασιλείσεως πέντε ὄντα ποτὲ τὰ γράμματα φαίνονται οἷονεὶ ἐξεπίτηδες ἐξαλειφθέντα, ὥστε οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἠδυνήθη νὰ διακρίνω αὐτῶν ἔχνος· ἤρμοζε δὲ μόνον ἐνταῦθα τὸ ὄνομα τῆς Φίλας, τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης καὶ πιστῆς τοῦ Δημητρίου συζύγου.

Στίχ. 30. Ἐλατρεύετο ἡ Ἀρτεμις ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς εἰς τὰ ὀρεινὰ μάλιστα μέρη ὡς Πετραία, Φωσφόρος, Ἀγροτέρα κτλ.· ὑπὸ ποῖον τῶν ἐπιθέτων τούτων ἐλατρεύετο ἐν Φυλῆ μοι εἶναι ἄγνωστον.

Στίχ. 42. Το[ῖς ξένοις. Τῶν μισθοφόρων τούτων ξένων τῶν τεταγμένων ὑπὸ ἡγεμόνα τὸν Γνωσίαν πολλοὶ ὄντως συνεισήνεγκον εἰς τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνας (Γ. στίχ. 13 καὶ ἑξῆς).

Στίχ. 47. ἐΓι[μεληθεῖσι· ἀμάρτημα βεβαίως

44^{ος} τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος, οὗ ἡ συμπλήρωσις φαίνεται μοι βεβαία, ἔχει 64 γράμματα καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τῶν γραμμάτων εὐρηγται ἔχοντες κατὰ τὰς ὑπ' ἐμοῦ γενομένας συμπληρώσεις καὶ ἄλλοι πολλοὶ στίχοι. Δυσσοικονόμητοι εἶναι οἱ στίχοι 38^{ος}, 39^{ος} καὶ 41^{ος} ἔχοντες ὡς μετεγράφησαν ἀνὰ 65 γράμματα ἕκαστος· καὶ ὁμοῦς διάφορος αὐτῶν μετεγραφή φαίνεται μοι μὴ συμφωνοῦσα πρὸς τὸν λίθον, τοῦ δὲ 40^{ου}-41^{ου} ἡ συμπλήρωσις φαίνεται μοι βεβαία.

τοῦ χαρακτοῦ, ἂν ὄντως Γ, ὡς ἐγὼ ἀνέγνωσα, καὶ ὄχι Π φέρηται ἐν τῷ λίθῳ γεγραμμένον.

Στίχ. 48. Μετὰ τὸ ἅπαντα ἄγραφος τόπος πέντε γραμμάτων.

B.

Στίχ. 3. Ὅτε τὸ πρῶτον ὁ Δῆμος συνετέ[λεσε τὰ]α. Ἡ ἐν τῷ στίχῳ 31^ο τοῦ ψηφίσματος Α φράσις ὅταν πρῶτον ὁ Δῆμος συνετέ[λη τὰ Διονύσια ἐννοητέα βεβαίως κατὰ τὰς ἀναλόγους αὐτῆ ὅταν πρῶτον δικαστήρια ἀναπληρωῶσι κτλ. (C. I. A. II. ἀριθ. 300) (1) = εὐθὺς ἅμα· ἀλλ' ἐδῶ ὅτε τὸ πρῶτον οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σημαίη ἢ ὅτι ὁ Δῆμος συνετέλεσε τινὰ ἑορτὴν πρῶτην φορὰν τότε· καὶ ἀναφέρει μὲν ὁ Πλούταρχος (B. Δημ. § 11 - 12) μεταξὺ ἄλλων ὅτι καὶ τὰ Διονύσια, τὰ ἐν Ἄστει βέβαια, χαμερπῶς κολακεύοντες τὸν Δημήτριον οἱ Ἀθηναῖοι μετωνόμασαν Δημήτρια, ἀλλὰ ὡς ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένων περὶ τῶν ἀποδοθεισῶν τότε τιμῶν τῷ Δημητρίῳ καὶ Ἀντιγόνῳ ἐλέγχουσι τὸν ἀγαθὸν Χαιρωνέα οἱ μέχρι τοῦδε ἀνευρεθέντες λίθοι (Hermes II. σελ. 161 καὶ ἐξ. C. I. A. II. ἀριθ. 302, σημ.) μὴ τ' ἀκριβῆ ἀφηγούμενον, οὕτω καὶ ἐν τούτῳ αὐτὸς ὁ ἡμέτερος λίθος φαίνεται μὴ συμφωνῶν αὐτῷ Διονύσια (Α, στίχ. 31) ἀναφέρων. Καὶ ὅμως ἐνυπολαμβάνει ἴσως καί τι μῦθον ἀληθείας ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου λεγομένοις καὶ καθὼς ὡς βέβαιον μὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι θείων ἀληθῶς ἔτυχον τιμῶν οἱ δύο ἐκεῖνοι βασιλεῖς, Ἀντίγονος καὶ Δημήτριος (Hermes II. ἐνθα ἀνωτ.), ἀληθέστατον δὲ εἶναι ὅτι εἰς τὰς προὔπαρχούσας δέκα φυλάς αὐτῶν χάριν προσετέθησαν δύο ἔτι, ἡ Ἀντιγονίς καὶ ἡ Δημητριάς, οὕτω πιθανὸν νὰ ἐψηφίσθησαν καὶ αἱ ἄλλαι ἐκεῖναι τιμαί, νὰ μὴ κατίσχυσαν ὅμως ἐν τῇ πράξει καὶ τῇ συνηθείᾳ καὶ δι' ἄλλους λόγους καὶ διότι οἱ Ἀθηναῖοι μεθ' ὅσης ἀπένειμαν μετὰ τοσαύτης καὶ ἀφῆρουν προθυμίας τὰς ἀποδιδόμενας τιμὰς κατὰ τὰς περιστάσεις μεταλλάσσοντες γνώμην, τὰ δὲ τοῦ Δημητρίου πράγματα, ὡς γνωστόν, καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς εἰς τὰ ἑλληνικὰ πράγματα

(1) Ἴσως καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ φράσις εὐρηταί που καὶ διέλαθε τὴν προσηχὴν μου.

ἀναμίξεώς του οὐδαμῶς ἦσαν σταθερὰ ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην μεταπίπτοντα τύχην· ὅπως ποτ' ἂν ἦ, συνετέλεσε τινὰ νέον ἀγῶνα ἢ ἑορτὴν νέαν τότε τὸ πρῶτον ὁ Δῆμος, πιθανώτατα τιμῆς χάριν καὶ κολακείας αὐτοῦ τοῦ Πολιορκητοῦ. Παράδοξον τάχα νὰ ἐψήφισαν καὶ ἑορτὴν νέαν εἰς τιμὴν των, ἀφοῦ Σωτῆρας ἀπεκάλεσαν καὶ μάλιστα Θεοὺς Σωτῆρας τοὺς δύο βασιλεῖς; Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἑορτὴν Γυμνασί-αρχος χειροτονηθεὶς ὁ ἡμέτερος Ἀριστοφάνης καλῶς καὶ εὐσηχμόνως προέστη τοῦ Γυμνασίου. Δὲν ἀγνοῶ ὅτι καὶ τὰ Πύθια ἐώρτασέ ποτε (Ὀλυμ. 122, 6') ἐν τῷ Ἄστει ὁ Δῆμος ὁ Ἀθηναίων τοῦ Δημητρίου κελεύοντος (Πλουτ. § 40, Droysen Gesch. d. Hell. II. σελ. 281), ἀλλ' οὔτε εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν οὔτε εἰς τὸν ἐπίθετον ἀγῶνα, ἐν πρῶτος ἔθηκε τῇ Δημητρίῳ καὶ τῇ Κόρῃ Φιλιππίδης ὁ ποιητῆς (C. I. A. II. ἀριθ. 314) δύναται ν' ἀναφέρονται τὰ ἐν τῷ ἡμέτερω ψηφίσματι, δι' οὗς κατωτέρω θὰ ὑποδείξω λόγους. Ἰκανὸν ἐνταῦθα νὰ σημειώσω ὅτι ἡ λέξις Πύθια οὐδὲ συμπληροῖ τὸ χάσμα τοῦ λίθου ὑπάρχοντος ἐκεῖ τόπου δι' ἑπτὰ ἢ καὶ δι' ὀκτὼ ἀκόμη γράμματα.

Στίχ. 4. Πάντα πράτ[των, πειθόμενος κτλ. οὕτω συμπληρούμενος ὁ στίχος ἔχει 64 γράμματα, ἂν ἦτο γεγραμμένον καὶ ὑπακούων θὰ εἶχε 65. Ἴσως ὅμως παρελείφθη ἐξ ἀβλεψίας τοῦ χαρακτοῦ ὁ καί.

Στίχ. 6. Τὸν δὲ ἐνιαυτὸν· χάριν πάλιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων· διὰ τὸν αὐτὸν λόγον κατωτέρω δύναται νὰ συμπληρωθῆ μόνον διετέλε[σεν ἀναλώσας ἐξ ἰ]δίῳ, ἂν ὄντως τοιοῦτόν τι ἐνταῦθα ὑποκρύπτεται νόημα.

Στίχ. 8. Ἐπιμελείαι· ἀσαφής, ἐμοὶ τουλάχιστον, ὁ νοῦς.

Στίχ. 9. Στρατηγὸς ἐπ' Ἐλευσῖνος. Παράβ. Bull. d. C. Hell. 1878 σελ. 511 καὶ 1879 σελ. 121.

Στίχ. 20. Ποιεῖν καὶ ὄχι πράττειν ἔγραψα χάριν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων· ὀφείλω ὅμως νὰ σημειώσω ὅτι μετὰ τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ σωζόμενον τελευταῖον γράμμα Τ, ὅπερ εὐρηταί ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ Π τοῦ προηγουμένου στίχου γεγραμμένον, ἠδύναντο νὰ χωρήσωσι 17 (ὅσα εἶναι καὶ τὰ τῆς συμπληρώσεώς μου μετὰ τὸ Π ἐν τῷ 19^ο στίχῳ) κα.

ταστενοχωρούμενα καὶ 18 ἀκόμη γράμματα· ἀλλὰ τότε ὁ στίχος θὰ εἶχε 66 γράμματα, ἐνῶ ὁ πρὸ αὐτοῦ ἔχει μόνον 63.

Γ.

Στίχ. 2-12. Ἐνδεκα ἀναγράφονται οἱ αἰρεθέντες ἐπὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνας. Πέντε ἐξελέξαντο οἱ ἐν Ἐλευσίνι τεταγμένοι, πέντε οἱ ἐν Πανάκτῳ, καὶ ἓνα, ὡς φαίνεται, οἱ ἐπὶ Φυλῆ (παράβ. Α, στίχ. 38).

Στίχ. 14-15. Ἡγεμῶν, Γρωσίας Φωκεὺς (παράβ. Α, στίχ. 41-42). Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα.

Ἀλλὰ πότε ἐρρήθησαν καὶ πότε ἐπὶ τοῦ λίθου ἐχαράχθησαν τὰ δύο ταῦτα ψηφίσματα; (1) Ὅτι ἀμφότερα ἐγράφησαν ἐπὶ τοῦ λίθου ταυτοχρόνως οὐδεμία, νομίζω, δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία· τὸ ὕψος τῆς στήλης ὑπελογίσθη ἐκ τῶν προτέρων διὰ ταῦτά τε καὶ διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν αἰρεθέντων ἐπὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνας καὶ τῶν συνανατεθηκότων ξένων, περὶ ὧν τὸ ψήφισμα Α ἐν στίχ. 38^ο καὶ 41^ο - 42^ο λόγον ποιεῖται. Ἀμφότερα λοιπὸν ἐχαράχθησαν ἐπὶ τοῦ λίθου ὅταν ἀκόμη ἦτον ἐν τιμῇ ὁ Δημήτριος ἐν Ἑλλάδι, ἀφοῦ εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Δήμου θυσίας συμπεριέλαβε καὶ τοῦτον ὁ ἡμέτερος Ἀριστοφάνης, ἐπαινεῖται δὲ καὶ διὰ τὴν πρὸς τοῦτον (τὸν Δημήτριον) καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ εὐνοίαν. Δὲν δύνανται λοιπὸν νὰ ᾧσι οὔτε παλαιότερα τῆς 118, ἢ Ὀλυμ. (307/6), ἤτοι τῆς ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ ἀπελευθερώσεως τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ Κασσάνδρου καὶ τοῦ ἐπιτρόπου τούτου Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, οὔτε νεώτερα τῆς 123, ἢ Ὀλυμ. (287/86), ἤτοι τῆς φυγῆς τοῦ Δημητρίου ἐξ Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐὰν δὲ ταῦτα οὕτως ἔχωσιν, ὁ ἐπώνυμος ἄρχων Κίμων (Β, στίχ. 10) ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τοῦ ὁποίου ἐξελέγη τὸ πρῶτον στρατηγὸς ἐπὶ Ἐλευσίνος ὁ τιμώμενος Ἀριστοφάνης οὔτε μετὰ τὸ α^{ον} ἔτος τῆς 127^{ης} (272 π.Χ.) ἤρξεν, (C. I. A. ἀριθ. 331 σημ.) οὔτε τὸ

(1) Λυπηρὸν τῷ ὄντι ὅτι ἡ στήλη δὲν περιήλθεν εἰς ἡμᾶς ὁλόκληρος. Ἐκ τῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ ψηφίσματος Α πολλά τινα θὰ ἐδιδασκόμεθα καὶ θὰ ἠκολούνητο ἴσως ἡμῖν καὶ ἡ χρονολογικὴ τῶν ψηφισμάτων κατάταξις.

6^{ον} τῆς 124^{ης} Ὀλυμ. (283/2 Dumont Chronol. d. Ar. Athen. σελ. 50-51) οὔτε τὸ δ^{ον} τῆς 124^{ης} Ὀλυμ. (Hermes II. σελ. 304), ἀλλὰ πολὺ πρότερον. Πρὸ δὲ τούτου ἕτερός τις Ἀνασίας, νῦν τὸ πρῶτον ἡμῖν, ὅσον ἐγὼ οἶδα, γνωριζόμενος, ἤρξε τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν καὶ ἐπὶ τούτου ὁ πόλεμος ἐνέστη (Β, στίχ. 7), ἐν ᾧ πολέμῳ, ἂν καλῶς ἐννοῶ τ' ἀναγνωσκόμενα, πολλοῖς τῶν Ἐλευσινίων ἐγένετο αἷτιος τῆς σωτηρίας (Β, στίχ. 18-19) ὁ τιμώμενος Ἀριστοφάνης. Τὰ ἡμέτερα λοιπὸν ψηφίσματα θὰ παράσχωσιν τινὰ συμβολὴν εἰς τὸν συγγραψοντά ποτε καὶ αὔθις μετὰ τὸν Droysen τὴν ἱστορίαν τῶν διαδόχων. Ἐγὼ ἐξετάσας κατὰ τὸ δυνατόν τὰ κατὰ τὸν Δημήτριον καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὁμολογῶ ὅτι εἰς ὅχι μικρὰν περιήλθον ἀμηχανίαν περὶ τοῦ τίνα ἄρα γε νὰ ἐννοῆ ἔνταῦθα τὸ ἡμέτερον ψήφισμα πόλεμον, καθ' ὃν τοσοῦτον ἀπέβη τοῖς Ἐλευσινίοις ὠφέλιμος ὁ στρατηγὸς Ἀριστοφάνης, καίπερ ἀπλοῦς ὢν τότε, ὡς φαίνεται, ἰδιώτης. Καθ' ὅλον τὸ εἰκασαετὲς περίπου χρονικὸν διάστημα (307-287) δύο μνημονεύονται πόλεμοι, καθ' οὓς οἱ Ἐλευσίνιοι τὰ μάλιστα ἐνεργὸν μέρος ἠναγκάσθησαν νὰ λάβωσι, ἀφοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν καὶ περὶ ταύτης ἐγένετο ὁ ἀγών. Καὶ κατὰ μὲν τὸν συμβάντα κατὰ τὸ 288^{ον} ἔτος π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι καὶ μετ' αὐτῶν καὶ οἱ Ἐλευσίνιοι ὑπὸ τὸν Ὀλυμπιόδωρον ἐνίκησαν τοὺς ἐπιδραμόντας εἰς Ἐλευσίνα Μακεδόνας, ὁ δὲ Δημήτριος, καίπερ δυνάμενος νὰ κυριεύσῃ καὶ πάλιν τὰς Ἀθήνας, ἠναγκάσθη, δι' οὓς ὀρθῶς εἰκάζει λόγους ὁ Droysen, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἑλλάδα φεύγων εἰς τὴν Ἀσίαν (Παυσ. 1,26,3, Droysen G. d. Hell. II. σελ. 300 καὶ ἐξῆς). Εἰς τοῦτον τὸν πόλεμον δὲν δύνανται ν' ἀναφέρονται, ὡς δῆλον, τὰ τοῦ ἡμετέρου ψηφίσματος. Ἀλλὰ καὶ δέκα περίπου ἔτη πρότερον εἶχον ἀγωνισθῆ οἱ Ἀθηναῖοι ἐν Ἐλευσίνι κατὰ τῶν περὶ τὸν Δημήτριον. Μετὰ τὴν ἐν Ἴψῳ μεγάλην μάχην (301 π. Χ.) ὁ Δημήτριος ἐπανήλθεν εἰς Ἑλλάδα καὶ μὴ γενόμενος δεκτὸς παρὰ τῶν Ἀθηναίων ἤρξατο προπαρασκευαζόμενος εἰς πόλεμον κατ' αὐτῶν καὶ ἐν τῷ μεταξύ θαλασσοκρατήσας ἐπολιόρκησεν ἀπὸ θαλάσσης τὴν πόλιν, ἐκυρίευσεν δὲ τὴν τε Αἴγιναν καὶ τὴν Σαλαμίνα.

Τότε ὡς φαίνεται ἐπετέθη καὶ κατὰ τῆς Ἐλευσίνος καὶ ἐγένετο καὶ ταύτης κύριος, ἡττηθέντων τῶν σπευσάντων εἰς βοήθειαν αὐτῆς Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Δημοχάρην (Πλουτάρ. § 33-34, Droysen σελ. 250 καὶ ἐξῆς). Ταῦτα συνέβησαν πιθανῶς κατὰ Droysen περὶ τὸ δ' ἔτος τῆς 120^{ης} Ὀλυμπιάδος (297/6 π.Χ.), καθ' ὃ φέρεται ἀναγεγραμμένος ἐν τῷ παρὰ Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ καταλόγῳ τῶν ἀρχόντων διὰ τὰ ἀπ' Ὀλυμπ. 119, δ'—Ὀλυμπ. 122, α' δέκα ἔτη ὡς ἐπώνυμος ἄρχων ὁ Ἀντιφάτης. Ἄλλ' ἐν τῷ εἰρημένῳ καταλόγῳ ὑπάρχει χάσμα, ἀφοῦ διὰ τὰ δέκα ἔτη ἐννέα μόνον ἀναγράφονται ἄρχοντες, τοῦτο δὲ τὸ χάσμα πρέπει πιθανώτατα κατὰ Droysen (σελ. 274 σημ. 2) νὰ καταλογισθῇ εἰς τοὺς μετ' Εὐκτῆμονα ἄρχοντας (1). Θὰ ἡδυνάμεθα λοιπὸν κάλλιστα συμπληροῦντες μάλιστα καὶ τὸ τοῦ παρὰ Διονυσίῳ καταλόγου χάσμα νὰ θέσωμεν τὸν ἡμέτερον Λυσίαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀντιφάτους, ἂν μὴ πάλιν κατὰ τὰς ἐρεῦνας τοῦ αὐτοῦ Droysen (σελ. 388 καὶ ἐξῆς) ὁ μετὰ τὸν Ἀντιφάτην παρὰ Διονυσίῳ σημειούμενος ἄρχων Νικίας ἦν αὐτὸς οὗτος ὁ τῶν ψηφισμάτων Νικίας ὕστερον (C. I. A. II ἀριθ. 299) ἄρξας κατὰ τὸ 296/5 ἦτοι τὸ α' ἔτος τῆς 121^{ης} Ὀλυμπιάδος. Πλὴν λοιπὸν τοῦ ὑπάρχοντος χάσματος νὰ υποθέσωμεν ὅτι καὶ ἡ τάξις τῆς ἀναγραφῆς τῶν ἀρχόντων δὲν ἔχει ὀρθῶς παρὰ Διονυσίῳ ἢ ὁ Λυσίας ἐγένετο ἄρχων μετὰ τὸν Εὐκτῆμονα, κατὰ τὸ 298/7 (Ὀλυμπ. 120 γ') ἐπὶ τούτου δ' ἀληθῶς ἤρξατο ὁ λεγόμενος τετραετής πόλεμος (Droysen σελ. 178 σημείωσις 4 καὶ σελὶς 246 καὶ ἐξῆς) καὶ τοῦτον ἐννοεῖ καὶ τὸ ἡμέτερον ψήφισμα; ἢ καὶ συνῆρξάν ποτε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος δύο τῶν ἀρχόν-

των τούτων ὁ ἕτερος αὐτῶν ὡς ἐπιλαχῶν (C. I. A. II Ad. 299^a); Πότε δ' ἐγένετο ἄρχων ἐπώνυμος ὁ Κίμων, ὅστις ἤρξε βεβαίως μετὰ τὸν Λυσίαν καὶ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τοῦ ὁποίου περιέστησαν τῇ πόλει καιροὶ δύσκολοι, ὥστε νὰ ἐπαινῆται ὁ τότε στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὄπλα Φαῖδρος, ὅτι διεφύλαξεν τὴν εἰρήνην τῇ χώρῃ καὶ ἐγένετο αἷτιος εἰσκομισθῆναι τὸν οἶτον ἐκ τῆς χώρας καὶ τοὺς ἄλλους καρποὺς (1) (C. I. A. II ἀριθ. 231 στίχ. 30-35); Ἄρά γε κατὰ τὴν δευτέραν τῶν Ἀθηναίων κατὰ τοῦ Δημητρίου ἐπανάστασιν (293/2, Droysen σελ. 272 καὶ ἐξῆς), ἢ μᾶλλον τοὺς ἀμέσως μετ' αὐτὴν χρόνους (292-290); Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν, ἐν Ἐλευσίνι μάλιστα γράφων, νὰ λύω τοιαῦτα προβλήματα, οὐδὲ λησμονῶ τὰ τοῦ Köhler λόγια ὅτι «ad liquidum perducere has questiones is demum poterit, qui post Droysenum novis inscriptionum subsidiis adiutus res Graecas post mortem Alexandri magni enarrandas suscipiet»: ἀναγκαῖον ὅμως ἴσως νὰ παρατηρήσω ὅτι ν' ἀναγάγωμεν τὸν λίθον εἰς χρόνους μεταγενεστέρους ἀναφέροντες τὰ ἐν αὐτῷ εἰς τὸν ἔγγονον τοῦ Πολιορκητοῦ Δημητρίου (239-229 π.Χ.), πολλοὶ εἰσι, κατὰ τὴν γνώμην μου, οἱ κωλύοντες λόγοι.

Εἰς τίνος ἄρχοντος ἐνιαυτὸν ἐγένετο τὸ δεύτερον στρατηγὸς ἐπ' Ἐλευσίνος ὁ Ἀριστοφάνης ὁ λίθος δυστυχῶς δὲν μᾶς λέγει· σύμφωνα ὅμως τοῖς ἀνωτέρω καὶ ἡ δευτέρα αὕτη στρατηγία αὐτοῦ πρέπει νὰ τεθῇ πρὸ τοῦ 288^{ου} ἔτους π. Χ., ἴσως δὲ καὶ κατὰ ταύτην ἐρρήθησαν τὰ ἡμέτερα ψήφισματα.

¹ Ἐν Ἐλευσίνι τῇ 17^ῃ Νοεμβρίου 1884.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΑΕΤΩΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

(Ὅρα πλρ. 7.)

Αἱ νέαι ἀνακαλύψεις αἱ γινόμεναι κατὰ τὰ τελευ-

(1) Εὐκολίας χάριν σημειῶ ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχόντων τὰ ἀναγεγραμμένα παρὰ Διονυσίῳ διὰ τὰ εἰρημένα δέκα ἔτη (119 δ—122 α' Ὀλυμπ.) Κλέαρχος (Hermes II σελ. 164) Ἡγέμαχος, Εὐκτῆμων, Μνησιδημος, Ἀντιφάτης, Νικίας, Νικόστρατος, Ὀλυμπιόδωρος, Φίλιππος.

ταῖα ἔτη ἠῤῥησαν σπουδαίως τὰς περὶ τῶν ἀετωμάτων τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν γνώσεις μας. Τὰ πλεῖστα τῶν ἀετωμάτων τούτων ἀνήκουσιν ἢ εἰς

(1) Νὰ ὑποκομπηταί τι παρόμοιον νόημα καὶ ἐν τοῖς στίχοις 16-17 τοῦ ἡμετέρου Β ψηφίσματος;

τούς χρόνους τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης ἢ εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας ταύτῃ αἰῶνας. Ἀετώματα τοιαῦτα εἶνε τὰ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διός, τὰ λείψανα τῶν ἔργων τοῦ Σκόπα ἐκ τοῦ ἐν Τεγέα ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, τὰ ἐν Σαμοθράκῃ καὶ ἐν Δήλῳ ἀνακαλυφθέντα καὶ τὰ ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἱεροῦ, τὰ ὅποια ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ προλαβόντι πρωτοδευτέρῳ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης. Ἡ ἀρχαϊκὴ τέχνη, ἣτις ἀντεπροσωπεύετο τέως μόνον ὑπὸ τῶν περιφήμων γλυπτῶν τῶν αἰτωμάτων τοῦ ἐν Αἰγίνῃ ναοῦ, ἐπλουτίσθη διὰ παρομοίου τινὸς ἔργου, τοῦ αἰτώματος δηλαδὴ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ θησαυροῦ τῶν Μεγαρέων μετὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Πausανίου μνημονευομένης παραστάσεως τοῦ πολέμου τῶν Γιγάντων καὶ τῶν θεῶν. Τὸ ἀρχαϊκώτατον τοῦτο ἔργον κατέστησε γνωστὸν εἰς ἡμᾶς κατὰ πρῶτον νέον τρόπον διακοσμήσεως τῶν αἰτωμάτων, ὅστις προηγήθη τῆς διὰ μαρμαρίνων ὀλογλύφων μορφῶν διακοσμήσεως αὐτῶν, δηλαδὴ τὴν πλήρωσιν τοῦ τυμπάνου διὰ λιθίνων ἀναγλύφων.

Εἰς τὰς ἐρεῦνας ἡμῶν περὶ τῶν ἀρχῶν (Anfänge) καὶ τῆς βαθμιαίας ἀναπτύξεως τοῦ αἰτώματος διανοίγεται οὕτω νέον ὅλως στάδιον. Δυστυχῶς ὅμως τὸ σπουδαῖον τοῦτο μνημεῖον περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς οὕτω συντετριμμένον καὶ οὕτω κατεστραμμένον, ὥστε δύσκολον ἀπέβαινεν ἐκ τῶν διασωθέντων συντριμμάτων νὰ λάβωμεν ἀκριβῆ τινὰ ἔννοιαν καὶ τοῦ σχήματος μόνον τῆς ὀλικῆς αὐτοῦ συνθέσεως. Πλὴν τούτου δέ, ἂν καὶ ἦγε βέβαιον, ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν Μεγαρέων, ἢ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης θέσις του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὀρισθῇ ἀσφαλῶς. Ὁ ἐπιχώριος τῆς Ὀλυμπίας λίθος, ἐξ οὗ τὸ μνημεῖον εἶνε κατεσκευασμένον, δεικνύει ἀναμφιβόλως ὅτι αὐτόθι καὶ ἐποιήθη. Ὁ τεχνίτης ὅμως καὶ τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ εἶνε ἄγνωστα, ὡς καὶ τῶν πλείστων ἔργων τῶν ἐνταῦθα εὑρεθέντων· διότι ἢ Ὀλυμπία οὐδέποτε ἐμόρφωσεν ἴδιον ἐργαστήριον τεχνιτῶν, ἀλλ' ὑπῆρξε πάντοτε τόπος, ἐν ᾧ συνεκεντροῦντο ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος τὰ προϊόντα τῶν διαφόρων ἐργαστηρίων. Διὰ τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ εὐτύχημα, ὅτι ἐκτὸς τοῦ ἔργου τούτου, τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος μέχρι τοῦδε τὸν ἀρχαϊκώτατον ἐκεῖνον τρόπον τῆς διακοσμήσεως τῶν

αἰτωμάτων, ἔχομεν καὶ ἄλλο δεύτερον, τὸ ὅποιον, ἂν δὲν ἦγε ἀρχαιότερον, εἶνε τοῦλάχιστον σύγχρονον τοῦ πρώτου, πολὺ καλλίτερον ὅμως διατετηρημένον, καὶ τὸ ὅποιον ἔνεκα τῆς προελεύσεώς του, ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, καταλαμβάνει ὀρισμένην θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης, ἣτοι τὴν πρώτην χρονολογικῶς μετὰ τῶν μέχρι τοῦδε εὑρημένων ἀττικῶν ἔργων.

Τὸ ἐν τῷ 7^ῳ πίνακι ἀπεικονιζόμενον αἰτώμα σύγκριται ἐκ πολλῶν τεμαχίων, εὑρεθέντων ἐν ταῖς τῆς Ἀκροπόλεως ἀνασκαφαῖς τοῦ 1882, περὶ τῶν εὑρημάτων τῶν ὁποίων ὁ καθηγητῆς κ. Μυλωνᾶς ἐπανειλημμένως ἔγραψεν ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (1883 σ. 33 ἐξ. σ. 53 ἐξ. καὶ σ. 181 ἐξ.). Κατ' αὐτὸν εὑρέθησαν ταῦτα ὁμοῦ μετ' ἄλλων μαρμαρίνων ἀγαλμάτων καὶ ἀρχιτεκτονικῶν τεμαχίων, περὶ ὧν θὰ γείνη λόγος κατωτέρω, ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ ὑπὸ τὴν νοτιοανατολικὴν γωνίαν τοῦ Παρθενῶνος, πρὸς βορρᾶν δὲ τοῦ Μουσείου, ἐν ἐπιχώσει λίθων καὶ διαφόρων συντριμμάτων συγκομισθέντων ἐκεῖ προφανῶς πρὸς ἰσοπέδωσιν τοῦ κατωφεροῦς ἐδάφους. Ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ εὑρεθέντων ἀντικειμένων φαίνεται, ὅτι ἢ ἐπιχώσις εἶνε λίαν ἀρχαία, καὶ πιθανῶς σύγχρονος τῇ οἰκοδομήσει τοῦ νέου Παρθενῶνος.

Ἐν τῇ περιγραφῇ τῶν εὑρημάτων τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης, ἣν ὀφείλομεν εἰς τὸν κ. Μυλωνᾶν, συγκαταριθμοῦνται καὶ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος τεμάχια « ἀρχαῖκὰ ἐκ πώρου λίθου » (Ἐφημ. Ἀρχ. 1833 σ. 38-40, ἀριθ. 1-5). Καὶ τινὰ μὲν τούτων ἀπεικονίζονται· ἀλλ' ἐντελέστερα καὶ ἐγχρώματα ἀπεικονίσματα αὐτῶν ἐγένοντο τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας διὰ μέλλουσαν πληρεστέραν ἔκδοσιν ἀπάντων τῶν εὑρημάτων (Ἰδ. Μυλωνᾶν ἐν Ἐφημ. Ἀρχ. 1883, σ. 33, σημ. 1 καὶ σ. 184. 2). Τὰ σχεδιάσματα ὅμως ἐκεῖνα καθὼς καὶ ἢ περιγραφῆ ἐγένοντο πρὸ τῆς παραθέσεως καὶ συναρμογῆς τῶν διαφόρων τεμαχίων, δι' ἣς καὶ μόνης ἀπεδείχθη, ὅτι ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸ αὐτὸ μνημεῖον, καὶ ἐγένοντο γνωστὰ ἢ παράστασις καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ (1).

(1) Ὅτε ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ ἡ σύντομος ἐκείνη καὶ ἄνευ ἀξιώσεως περιγραφὴ περὶ τῶν εὑρημάτων τῆς ἐν Ἀκροπόλει ἀνασκαφῆς, δὲν εἶχον εὑρεθῆ ἀκόμη καὶ τὰ λοιπὰ τεμάχια τοῦ περὶ

Ἄφοῦ ὁ μὲν γενικὸς ἔφορος κ. Σταματάκης μετὰ πλείστης ὄσης ἐλευθεριότητος ἐπέτρεψέ μοι κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους τούτου νὰ ἐξετάσω καὶ μελετήσω τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μνημεῖον, ὃ δὲ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος ταύτης κ. Μυλωνᾶς, εἰς ὄφελος ἀνεκίνωσα μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν μου, ἐδείχθη προθυμότατος νὰ συντελέσῃ τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὸν σκοπὸν μου, κατωρθώθη ἢ ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ δημοσίευσίς τοῦ ἀρχαϊκωτάτου τούτου μνημείου κατὰ σχεδίασμα τοῦ κ. Gillieron ἀποδίδοντος κάλλιστα τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ.

Παλινόρθωσις τοῦ μνημείου.

Τὸ ὑλικὸν τῶν γλυπτῶν τούτων συνίσταται ἐκ κιτρίνου πωρίνου λίθου, ἔχοντος ἀραιὰν σύστασιν καὶ μικρὰς κόγχας ἐγκατεσπαρμένας πανταχοῦ, τανῶν δὲ λίαν εὐθράστου, ὥστε τὰ ἐξέχοντα μέρη εὐκόλως ἀποτρίβονται εἰς πολλὰ τεμάχια, ἐκάστη δ' ἐπίψαυσις αὐτοῦ πρέπει νὰ γίνεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Ἐπίσης ἡ συναρμογὴ τῶν τεμαχίων ἀποβαίνει λίαν δυσχερῆς ἕνεκα τῆς ιδιότητος ταύτης τοῦ λίθου, διότι ἀκριβῆς συναρμογὴ τῶν ῥωγμῶν τῶν τεμαχίων κατὰ θέσεις τινὰς δὲν εἶνε πλέον κατορθωτὴ, μάλιστα δὲ καὶ ἀδύνατος εἶνε ἄνευ ἰδίας παρασκευῆς ἢ κἀθετος τοποθέτησις τῶν ἀναγλύπτων πλακῶν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ πλάκες αὗται ἦσαν ὠρισμέναί πρὸς κἀθετον τοποθέτησιν, δὲν εἶνε τὸ πάχος αὐτῶν πανταχοῦ ὁμοίον (σαλεύει μεταξὺ 16-18 περίπου ἑκατοστομ.), ἢ δὲ ὀπισθία αὐτῶν ἐπιφάνεια λίαν ἀνωμάλως ἐξεργασμένη, εἰς τρόπον ὥστε ἡ συναρμογὴ αὐτῶν καὶ ἡ καταμέτρησις ἀποβαίνει λίαν δυσχερῆς.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀπαραίτητον νομίζω εἶνε νὰ πραγματευθῶ περὶ τῆς ὑλικῆς καταστάσεως τῶν σωζομένων τεμαχίων καὶ περὶ τῆς πρὸς ἄλληλα συναρμογῆς αὐτῶν, πρὶν ἢ ἐπιληφθῶ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ ὄλου, πρὸς ὃ ἐγένετο ἡ συναρμογὴ αὕτη.

Ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὄλου τῶν ὑπὸ Μυλωνᾶ πε-

οὔ ὁ λόγος αὐτώματος, αἱ δὲ ἀνακαφαὶ ἐξηκολούθουν εἰσέτι. Διὸ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμπαρατεθῶσι καὶ συναρμοσθῶσι τότε, ὥστε νὰ ἀποδειχθῇ τὸ εἶδος τοῦ μνημείου καὶ νὰ γνωσθῇ ἡ παράστασις.

Κ. Δ. Μ.

ριγραφέντων τεμαχίων τῶν ἀναγλύφων, διδάσκει ἡμᾶς ἐξ ἐνὸς μὲν ὅτι τὰ περισσότερα αὐτῶν συναρμόττουσι πρὸς ἄλληλα, ἐξ ἄλλου δὲ ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (1883, σ. 38 καὶ 39) περιγραφέν καὶ ἀπεικονισθὲν τεμάχιον ἀναγκαίως πρέπει νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τῶν λοιπῶν· διότι αἱ μεγαλῆτεροι σχετικῶς αὐτοῦ διαστάσεις καὶ τὰ ἐξέχοντα μέρη τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀναγλύπτου παραστάσεως καθιστῶσιν ἀδύνατον τὴν ἄμεσον μετὰ τῶν λοιπῶν τεμαχίων συναρμογὴν πρὸς ὄλον τι συναφές.

Ἀφίνοντες ἐν πρώτοις κατὰ μέρος τὸ τεμάχιον τοῦτο, συγκεφαλαιουμένον τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιλοίπων ὑπὸ τοῦ Μυλωνᾶ περιγραφέντων παραστάσεων· «*συνωρίς μετ' ἀρματηλάτου*» (ἀριθ. 5) «*τεμάχια ὀπλισμένου ἥρωος*» (ἀριθ. 3-4) «*διαβεθηκόσι τοῖς σκέλεσι βαίνοντος*», καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 ἀπεικονισμένον τεμάχιον μετὰ πολλῶν σπειρῶν καὶ κεφαλῶν ὄφρων, εἰς τὸ ὅποιον προστίθενται πλείονα ἄλλα παρόμοια. Εἶνε φανερόν ὅτι ἐν τοῖς τεμαχίοις τούτοις ἀνευρίσκομεν τὰ στοιχεῖα γνωστῆς μυθολογικῆς παραστάσεως, διασωθείσης ἡμῖν ἐπί τινων ἀρχαϊκῶν ἀγγειογραφῶν, τοῦ Ἡρακλέους δηλονότι μαχομένου πρὸς τὴν Λερναίαν Ὕδραν, παρόντος τοῦ ἐταίρου καὶ ἠμιόχου αὐτοῦ Ἰολάου. Μικρόν τι τεμάχιον ἐφ' οὗ διεσώθη ἐν μέρει τὸ ῥόπαλον, τὸ σύνθημα τοῦ Ἡρακλέους ὄπλον, ἀποδεικνύει ἡμῖν σαφῶς, ὅτι οὗτος εἶνε ὁ ἥρωος ὁ παριστάμενος ἐνταῦθα.

Ἐξωτερικῶς θεωρούμενα τὰ τεμάχια ταῦτα σχηματίζουσι τὰ συστατικὰ μέρη πλακῶν τινῶν, τῶν ὁποίων ἡ τομὴ διέρχεται ἐν μέρει διὰ τῶν μορφῶν τῆς παραστάσεως. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τοὺς ἵππους τῆς συνωρίδος, ἀφ' ἧς ἀρχόμεθα τῆς πρὸς ἄλληλα συναρμογῆς τῶν καθ' ἕκαστα τεμαχίων, διότι ἐνταῦθα διὰ τῆς παραστάσεως καταφαίνεται σαφῶς καὶ ἀμέσως ἡ συναρμογὴ. Σύγκειται δὲ τὸ μέρος τοῦτο τῆς παραστάσεως ἐκ 4 τεμαχίων, χωριζομένων διὰ τοῦ ἄρμου δύο πλακῶν. Ἐκ τῶν δύο ὀπισθίων, τῶν μνημονευομένων ὑπὸ τοῦ Μυλωνᾶ, τὰ ὁποῖα πρὸς ἀριστερὰν τέμνονται καθέτως διὰ τοῦ κρασπέδου τῆς πλακῆς, διεσώθη μόνον τὸ κατώτερον, ἐφ' οὗ εἰκονίζονται αἱ ὀπίσθιοι κνήμαι τῶν ἵππων, ἐνῶ τὸ ὑπέρτερον, τὸ ὅποιον προσαρμόττει

ἀμέσως πρὸς τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥήγμα, εἶνε ἀποτεθραυσμένον κατὰ τὸ ἄνω καὶ ὀπισθεν μέρος οὕτως, ὥστε δὲν διεσώθη τὸ ὅλον πάχος τῆς πλακός.

Εἰς τὸ ὑπέρτερον ὅμως θραῦσμα ἀκριβῶς διεσώθη ἐρυθρά τις γραμμὴ προερχομένη ἐκ τῶν ἡνίων τῆς συνωρίδος καὶ ἐξακολουθοῦσα ἐπὶ τῶν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ προσαρμοσθέντων τεμαχίων. Ἡ γραμμὴ αὕτη δίδει τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσιν τῆς συνεχείας διὰ τὸ πρὸς τὸ ἀριστερὰ προσαρμόττον ἄνω μέρος τῶν ἵππων, ἐπειδὴ τὸ κάτω ἄκρον τῶν ἐνταῦθα διασωθέντων ἡνίων πρέπει εἰκότως νὰ ἀκολουθήσῃ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς γραμμῆς ἐκείνης· συνάμα δὲ συνδέεται ἐνταῦθα καὶ τὸ περίγραμμα τῆς βάσεως τοῦ ἵππου, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ γραμμὴ τῆς κάτω κοιλίας, ἢ ἐπὶ τοῦ κάτω τεμαχίου καὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ σωζομένου ὑπολοίπου τῆς ὀπισθίας κνήμης. Τοῦ τεμαχίου τούτου ἀπωλέσθη μὲν τὸ κάτω κράσπεδον, τὸ ὕψος ὅμως αὐτοῦ προσδιορίζεται ἐκ τῆς ἀμέσου πρὸς τὸ ἄνω τεμάχιον συναρμογῆς του. Οὕτω δὲ τὸ πλάτος τοῦ πρὸς τὰ κάτω ἀποτεθραυσμένου στενοῦ μέρους εἶνε 8-10 ἑκατοστομέτρων.

Τὰ δύο τεμάχια ταῦτα, ἐφ' ὧν ὑπάρχει τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τῶν ἵππων, προσαρμόζουσι πρὸς τὰ δεξιὰ τῆ καθέτω τῆς ἐτέρας πλακός τομῆ. Τὸ πρῶτον μνημονευθὲν ἔχει διατηρήσει ἐντελῶς καὶ τὸ ἄνω κράσπεδόν του. Ἀμφότεραι ὅμως αἱ γραμμαὶ αὐτοῦ δὲν σχηματίζουσι ὀρθήν, ἀλλ' ὀξεῖαν γωνίαν 72 μοιρῶν, εἰς τρόπον ὥστε, ἐπειδὴ πρέπει εἰκότως νὰ παραδεχθῶμεν τὴν συναρμογὴν τῆς πλακός τῆς φερομένης κατ' ὀρθὴν γωνίαν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς βάσεως τοῦ ἀναγλύφου ὡς κάθετον, προκύπτει διὰ τὸ ἄνω κράσπεδον τοῦ λίθου κλίσις πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοιαύτη, ἐξ ἧς ἀναγκαίως ἔπεται, ὅτι ἐνταῦθα ἔχομεν τεμάχιόν τι ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους αετώματος ναοῦ.

Πρὸς τὸ κάτω τεμάχιον τοῦ ὀπισθίου μέρους τῶν ἵππων προσαρμόζει ἀμέσως τὸ μέγα ἀπόσπασμα, ἐφ' οὗ τὸ ἄρμα καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβαίνοντος ἡνιόχου, τὸ ὅποιον διεσώθη καὶ ἐν τῷ κατωτέρῳ κρασπέδῳ τῆς πλακός, ἐνῶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέρη εἶνε συντετριμμένον· μόνον δὲ πρὸς μικρότατόν τι σημεῖον τοῦ ῥήγματός του κατὰ τὰ

ἄνω προσαρμόζει ἀκριβῶς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἡνιόχου, οὔτινος ἢ ἀκριβῆς θέσις προσδιορίζεται ἐνταῦθα διὰ τῆς γραμμῆς τῶν ἡνίων. Ἐάν τις διατάξῃ ἐπιμελῶς αὐτὸ κατὰ τὴν γραμμὴν ταύτην, δεικνύει τὸ ὁλοκλήρως διασωθὲν ἀνώτερον κράσπεδον τὴν αὐτὴν πάλιν κλίσιν, τὴν ὁποίαν ἐβεβαιώσαμεν ἤδη εἰς τὸ ἄνω κράσπεδον τοῦ τεμαχίου, ἐφ' οὗ τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τῶν ἵππων, καὶ σχηματίζει ἀκριβῆ προέκτασιν τῆς κεκλιμένης γραμμῆς αὐτοῦ. Ἀφοῦ οὕτω τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐστραμμένον τέθριππον ἐτοποθετήθη ἐν τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι αετώματος, διευθύνεται τὸ βλέμμα διὰ τῆς πρὸς δεξιὰν ὀπισθεν ἐστραμμένης τοῦ ἡνιόχου κεφαλῆς εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, ὅπου περιμένομεν τὸ κυριώτατον τῆς παραστάσεως μέρος. Ἐνταῦθα προσαρμόζει ἀμέσως πρὸς τὸ ῥήγμα τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἡνιόχου τὸ μέγα τεμάχιον, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζονται αἱ κνήμαι ἀνδρὸς βαίνοντος πρὸς τὰ δεξιὰ διαβεβηκόσι τοῖς σκέλεσι. Τὸ τεμάχιον τοῦτο διεσώθη φέρον τὸ ἐξ ἀρχῆς κράσπεδον αὐτοῦ καὶ ὀρίζεται δεξιὰ ὑπὸ τῆς τομῆς τῆς πλακός, τῆς φερομένης κατ' ὀρθὴν γωνίαν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς βάσεως τοῦ αετώματος. Τὸ θώρακα περιβεβλημένον στήθος ἀποδεικνύεται διὰ τοῦτο ὡς ἀνήκον εἰς τὸ σῶμα, οὗ οἱ πόδες ἐτοποθετήθησαν ὡς εἴρηται, διότι τέμνεται δεξιὰ ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ κρασπέδου τῆς πλακός· ἢ ἀκριβῆς ὅμως αὐτοῦ θέσις προσδιορίζεται μόνον διὰ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ συναρμογῆς, διότι εἰς τὰ ἄλλα μέρη πανταχοῦ εἶνε ἀποτετριμμένον καὶ οὐδαμοῦ δύναται νὰ προσαρμοσθῇ ἀμέσως πρὸς τὸ ῥήγμα.

ᾠδηγήθημεν εἰς τὴν συναρμογὴν τῶν οὐκ εὐαρίθμων τεμαχίων, τῶν συνιστώντων τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἰδρας, ὀρμώμενοι ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι αἱ κεφαλαὶ αὐτῆς ἔπρεπε νὰ ὦσιν ἐστραμμένοι πρὸς ἀριστερὰν τοῦ μαχομένου ἥρωος, καὶ ὅτι αἱ μὲν φονευθεῖσαι ἤδη αὐτῶν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῶσιν ὡς αἱ κάτω, αἱ δὲ ζωηρῶς τὰς γνάθους ἀνεφγμέναις ἔχουσαι, ὡς αἱ ἄνω. Τὸ μέγιστον, δημοσιευθὲν ἤδη ὑπὸ τοῦ Μυλωνᾶ τεμάχιον μετὰ δύο πεφονευμένων καὶ μιᾶς ζώσης κεφαλῆς, διεσώθη ἐν τῷ κατωτέρῳ κρασπέδῳ τῆς πλακός πρὸς ἀριστερὰν, πρὸς τὸ ὅποιον προσαρμόττει ἀμέσως ἐν ἄλλο

ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ τῆς πλακὸς κρασπέδου, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζεται κεφαλὴ ὄφεως λίαν ἀνεωγμένης τὰς γνάθους ἔχουσα καὶ λείψανον ἐτέρου τοιούτου. Εἰς δὲ τὸ ὑπέρτερον κράσπεδον τῆς πλακὸς πρὸς τὰ δεξιὰ φαίνεται μέρος τοῦ ἀποτετρασμένου ἀριστεροῦ βραχίονος τοῦ Ἡρακλέους ἐκτεινομένου πρὸς μίαν τῶν κεφαλῶν τῆς Ὑδρας. Οὕτω δὲ ἔχομεν τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τοῦ ὕψους εἰς τὸ ὅποιον πρέπει νὰ τοποθετηθῇ τὸ ἄνω σῶμα τοῦ ἥρωος μετὰ τοῦ τεμαχίου τοῦ βραχίονος.

Πρὸς τὸ τεμάχιον τοῦτο προσαρμόζει πάλιν μεθ' ἑαυτοῦ τοῦ ῥήγματος ἐν ἄλλο, ἐφ' οὗ διεσώθη τὸ ἐμπροσθεν ἄκρον τοῦ ῥοπάλου τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸ ὅποιον δεικνύει τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ καθήκον ὑπέρτερον κράσπεδον τοῦ αετώματος. Τρία ἄλλα προσαρμόζοντα τεμάχια μετὰ τριῶν πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένων κεφαλῶν ὄφεων προσήρμοζον πρὸς τοῦτο καὶ παρεῖχον ἡμῖν συνεχόμενα οὕτω τὴν πρὸς τὰ ἄνω φερομένην γραμμὴν τοῦ αετώματος, εἰς δὲ τὸ κατὰ πρῶτον μνημονευθὲν κατώτατον τεμάχιον τοῦ σώματος τοῦ ὄφεως ἀκολουθοῦσι πρὸς τὰ δεξιὰ δύο μεγάλα συνεχόμενα τεμάχια ἐκ τοῦ κάτω κρασπέδου τοῦ ἀναγλύφου, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατὰ τὰ ἄνω προσαρμόττει μικρότατόν τι πάντοθεν ἀποτετριμμένον τεμάχιον, ἐφ' οὗ σπεῖραι τινες λαιμοῦ ὄφεως.

Πρὸς τὸ τελευταῖον κατώτερον τεμάχιον τὸ τεμνόμενον πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπὸ τοῦ καθέτου κρασπέδου τῆς πλακὸς, ἐφαρμόζει ἐν ἄλλο πρὸς δεξιὰν ἐπίσης ἀπολήγον τεμάχιον, τὸ ὅποιον διετηρήθη ἐπὶ τοῦ ἄνω πλαγίως ἀνιόντος κρασπέδου τοῦ αετώματος, εἰς τρόπον ὥστε ἔχομεν δι' αὐτοῦ πλήρη σχεδὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον δέκα μεγάλα τεμάχια μιᾶς πλακὸς διὰ τοῦ δεξιοῦ κρασπέδου τῆς ὁποίας δὲν συνεπληροῦτο ἐντελῶς ἢ παράστασις τοῦ τέρατος. Ἐκ τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ σώματος τοῦ ὄφεως διεσώθησαν προσέτι πέντε μικρὰ τεμάχια, τῶν ὁποίων ὁμοίως ἐν μόνον δύναται νὰ καταλάβῃ ὠρισμένην θέσιν, τὴν θέσιν εἰς ἣν ἀπεικονίσθη ἐν τῷ πίνακι· ἐπειδὴ προέρχεται ἐκ τοῦ κρασπέδου τῆς ἐπομένης πλακὸς καὶ ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν συνέχειαν τῶν σπειρῶν τοῦ σώματος τοῦ ὄφεως.

Τὰ λοιπὰ εἶνε λίαν ἀσήμαντα, ὥστε νὰ συμπλη-

ρωθῇ ἐξ αὐτῶν ἡ συνεχόμενη πλάξ εἰς ἣν ἀνήκουσι, μόνον δὲ ἐνός, τὸ ὅποιον ὡσαύτως διέσωσεν ἐν τεμαχίον τοῦ κρασπέδου, δύναται νὰ προσδιορισθῇ ἡ θέσις. Ἀνήκει δηλαδὴ εἰς τὸ κεκλιμένον ὑπέρτερον κράσπεδον τοῦ αετώματος, διότι δεικνύει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κρασπέδου γραμμὴν ἡρέμα προεκτεινομένην, ἀκολουθοῦσαν τὴν τοῦ ἄλλου τεμαχίου τοῦ ἄνω αετώματος, οὐχὶ ὁμοίως καὶ τὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τομὰς τῶν καθ' ἕκαστα πλακῶν.

Οὕτω λοιπὸν ἔχομεν ἐν τοῖς μέχρι τοῦδε ἐξετασθεῖσι τεμαχίοις λείψανα διασωθέντα ἐκ τεσσάρων πλακῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο, ἀνήκοντα εἰς τὸ δεξιὸν ἡμισυ τοῦ αετώματος, ἐπληροῦντο διὰ μόνου τοῦ ὑπερμεγέθους σώματος τῆς Ὑδρας· ἐνῶ ἀμφοτέρω τὰ τοῦ ἀριστεροῦ περιελάμβανον τὸ ἐκ τοῦ μύθου σπουδαιότερον μέρος τῆς παραστάσεως, δηλαδὴ τὸν μαχόμενον ἥρωα, τὸν ἡνίοχόν του καὶ τὴν συνωρίδα. Ἐκ τῶν ἵππων διεσώθη προσέτι μικρόν τι τεμάχιον μετὰ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους κεφαλῆς, ἥτις, ὡς ἡ πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένη γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ δεικνύει, ἦτο κεκυφῖα πρὸς τὸ ἔδαφος. Ἐπὶ τοῦ τεμαχίου δὲ τούτου τοῦ κάτω κρασπέδου τοῦ ἀναγλύφου διεσώθη ἐξέχον περιθώριον πλάτους 3 ἑκατοστ., τὸ ὅποιον παρατηρεῖται ὁμοίως ἐξέχον καὶ εἰς ἄλλα τινὰ μέρη τῆς γραμμῆς τῆς βάσεως τοῦ ἀναγλύφου, δηλαδὴ μεταξὺ τῶν διαβεβηκότων σκελῶν τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἡνίοχου, καὶ ὑπὸ τὸν τροχὸν τοῦ ἄρματος, περαιτέρω τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθει καὶ ὑπὸ τὰς κνήμας τῶν ἵππων, ἔνθα νῦν εἶνε συντετριμμένον.

Τούναντίον δὲ ἐπὶ τῆς τρίτης τῶν σωζομένων πλακῶν δὲν σώζεται τὸ ἐξέχον τοῦτο περιθώριον, ἐπειδὴ ἐνταῦθα αἱ σπεῖραι τοῦ σώματος καὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς Ὑδρας καθήκουσιν εἰς τινὰ μέρη μέχρι τῆς ἐσχάτης πρὸς τὰ κάτω ἄκρας, ἔνθα καὶ συναπολήγουσι τῷ τέλει τῆς πλακὸς. Ἐπὶ τοῦ τεμαχίου δὲ ἐκείνου, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ἵππου, σώζεται πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὸ ὑπόλοιπον στενῶν τινῶν ταινιῶν ἀνυψομένων καὶ ἐπίτινος ἄλλου μεγαλειότερου τεμαχίου, ὅπερ ἂν τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, βλέπει ὅτι προσήρμοζεν ἀκριβῶς μάλιστα κατὰ μέρος τι τοῦ ῥήγματος τοῦ πρὸς τὸ προηγούμενον. Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν ὁμοιάζουσιν αἱ

ταινίαί πρὸς τὰς μακρὰς καὶ λεπτὰς κνήμας ἐντόμου· εἶνε κεκαμμέναί πρὸς τὰ ἔξω, εἰς δύο θέσεις δὲ ἐπικεχαραγμέναί ὡσπερ μέλη καρκίνου ἢ ἀστακοῦ, ὥστε ἐνταῦθα ἀναμιμνησκόμεθα τοῦ καρκίνου, ὅστις ἐπεβοήθησε κατὰ τὴν μυθολογικὴν παράδοσιν τῇ Ὑδρᾷ δάκνων τὸν ἥρωα κατὰ τὸν πόδα, ἐωσότου ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν αὐτόν. Καὶ ἐπὶ ἀγγειογραφῶν δὲ φαίνεται τὸ ζῶον τοῦτο ἐνίοτε μεταξὺ τῶν ποδῶν τοῦ Ἡρακλέους ἢ πρὸς τὰ πλάγια. Ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν τὸ τεμάχιον τοῦτο κατελάμβανεν ἐν τῷ αετώματι, προσδιορίζεται διὰ τοῦ τεμαχίου τοῦ προσαρμύζοντος πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου, ἐπειδὴ πρέπει νὰ τοποθετήσωμεν αὐτὸ εἰς τὴν προέκτασιν τῆς γραμμῆς τοῦ πρὸς τὸ ἔδαφος κεκλιμένου λαίμου τοῦ ἵππου. Μεταξὺ τῶν ἀριστερῶν ἐρυθρῶν κνημῶν τοῦ ζώου παρατηρεῖται τέλος πλατύ τι μέλος ἀπολήγον εἰς σχῆμα καρκίνου, ἐν τῷ ὁποίῳ προδήλως πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν προτεταμένην χηλὴν αὐτοῦ. Τὸ τεμάχιον τοῦτο ἀπολήγει κατὰ τὰς τρεῖς αὐτοῦ πλευρὰς εἰς κράσπεδα ἐκ τῶν ὁποίων εἰκότως τὸ ὑπέρτερον καὶ τὸ κατώτερον πρέπει νὰ σχηματίζωσι τὰς δύο κυρίας γραμμάς τοῦ ἀναγλύφου τοῦ αετώματος, ἐνῶ τὸ κάθετον δυνατὸν νὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ἄρμου τῆς πλακός. Ἡ ἀκριβὴς αὐτοῦ θέσις προσδιορίζεται μετὰ βεβαιότητος, διότι συμπίπτει εἰς τὸ παλινορθωθὲν μέρος τῆς γραμμῆς τοῦ αετώματος· ἐκ τούτου δὲ προκύπτει, ἂν καὶ ἐλλείπη τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ σώματος, ὅτι ὁ θαλάσσιος καρκίνος, οὐτινος ἐγένετο χρῆσις τοιαύτη, ὅπως πληρωθῇ ἡ γωνία τοῦ αετώματος, εἶχε μέγεθος σημαντικὸν ἐνός περίπου μέτρου. Τὸ τελευταῖον μνημονευθὲν ἐκεῖνο τεμάχιον δεικνύει συνάμα, ὅτι ἡ γωνία τοῦ αετώματος ἐσχηματίζετο ἐξ ἰδιαιτέρας πλακός, καὶ ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἀντίθετον τοῦ αετώματος μέρος ἀνάλογόν τι πρὸς τοῦτο παρίστατο, ὥστε πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς πιθανόν, ὅτι ὀλόκληρον τὸ αέτωμα συναπετελεῖτο ἐκ πλακῶν ἕξ.

Τὸ μέγεθος τῶν πλακῶν τούτων εἶνε διάφορον. Τῆς τελευταίας μνημονευθείσης, ἐφ' ἧς αἱ τοῦ καρκίνου χηλαί, τὸ μέγεθος εὐρίσκεται, ἐὰν τὴν κεκλιμένην ἄνω γραμμὴν τοῦ αετώματος προεκτείνωμεν μέχρι τοῦ σημείου τῆς συναντήσεως αὐτῆς

πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς βάσεως τοῦ ἀναγλύφου· ἐκ τοῦ σημείου δὲ τούτου μέχρι τοῦ διασωθέντος κρασπέδου τῆς πλακός εἶνε 0,674, ἐκ δὲ τοῦ ἄκρου κρασπέδου τῆς πλακός ταύτης μέχρι τῆς ἐπομένης, ἣτις διατέμνει καθέτως τὰ σώματα τῶν ἵππων, εἶνε 1,206, ἐνῶ τὸ μῆκος τῆς τρίτης πλακός τῆς διασωθείσης ὀλοκλήρου εἶνε 1,019, τὸ δὲ τῆς τετάρτης 1,267. Ἐὰν τώρα προσθέσωμεν τὸ μῆκος τῶν τριῶν πλακῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ ἥμισυ τοῦ αετώματος, προκύπτει ὀλικὸν αὐτῶν μῆκος 2,899, λογιζόμενον ἀπὸ τῆς ἄκρας γωνίας τοῦ αετώματος μέχρι τοῦ μέσου αὐτοῦ. Τὸ δὲ ὕψος αὐτοῦ μετρούμενον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν κράσπεδον τῆς τετάρτης πλακός εἶνε 0,79. Ἐπειδὴ ὅμως δυνατὸν ἦτο τὸ μέσον τοῦ αετώματος νὰ μὴ συμπίπτῃ ἀκριβῶς πρὸς τὸν ἄρμον τὸν μεταξὺ τῆς τρίτης καὶ τετάρτης πλακός, ἀλλὰ τὸ ἀνώτατον σημεῖον αὐτοῦ νὰ συμπίπτῃ καὶ πρὸς τὴν τρίτην πλάκα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἐπεχείρησα πρὸς ἐξέλεγχιν τούτου, νὰ συναρμόσω ἐπιμελῶς τὰ διασωθέντα τεμάχια καὶ ἀναλόγως αὐτῶν νὰ ἀποκαταστήσω τὴν γραμμὴν ὀλόκληρον τοῦ αετώματος. Εἰς τὴν συναρμογὴν δὲ ταύτην καὶ ἀποκατάστασιν συνέτεινον μάλιστα τὰ ἐκ τῆς ἀμέσου καταμετρήσεως ἐπιτευχθέντα διὰ τῆς συμπράξεως τοῦ κ. Gillieron ἀποτελέσματα.

Οὕτω δὲ ἐβεβαιώθημεν, ὅτι τὸ μεσαίτατον σημεῖον τοῦ αετώματος κεῖται ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἄρμον τῶν δύο μεσαίων αὐτοῦ πλακῶν καὶ ὑπελογίσασαμεν τὸ μῆκος τοῦ δεξιῦ ἡμίσεος αὐτοῦ εἰς 2,91. Ἡ ἐν τῇ καταμετρήσει διαφορά, ἢ προκύπτουσα ἐκ τῆς δυσκολίας τῆς συναρμογῆς τῶν συντριμμάτων, καὶ ἐκ τῆς οὐχὶ κατ' ἀκριβείαν μαθηματικὴν γενομένης ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἐκτελέσεως καὶ ἐξεργασίας τῶν καθ' ἕκαστα πλακῶν, περιοριζομένη εἰς 11 χιλιοστὰ τοῦ μέτρου, δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράδοξος.

Οὕτω δὲ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὡς στρογγύλον ἀριθμὸν τοῦ ὀλικοῦ μήκους τοῦ αετώματος 5,80 Γ. Μ., τὸ ὁποῖον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ὕψος τοῦ 0,79 παρέχει κλίσιν πρὸς τὰ ἄνω 7,4.

Ἐρ Ὀλυμπία τῇ 14 Νοεμβρίου 1884.

K. PURGOLD

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ.

Α. Στίχ. 32. Ἐγραψα τὸ τῶν ἐν παρενθέσει, διότι, ἂν καὶ τοῦτο εἶχε γράψει ὁ χαρακτής, ὁ στίχος θὰ εἶχε 67 γράμματα, ὧν τὰ τελευταῖα 10 σφόδρα συμπεπυκνωμένα.

Β. Στίχ. 1. Τῇ εἰσηγήσει τοῦ καθηγητοῦ Σ. Κουμανούδη ἐξήτασα καὶ αὐθις τὸν λίθον καὶ φαίνεται μοι ὅτι Μ (Δημοκράτου δηλ.) μᾶλλον καὶ ὄχι Ν εἶναι γεγραμμένον· νὰ βεβαιώσω ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν τολμῶ· ἄς ἴδωσι καὶ ἄλλοι αὐτὸν τὸν

λίθον· ὁ κ. Κουμανούδης εἶχεν ἐν χερσὶ χάρτινον ἀποτύπωμα μόνον. Τὸ ὄνομα *Δημοκράτης* φέρεται καὶ ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Rayet ὡς ἀμφίβολον.

Γ. Στίχ. 2, στήλη δευτέρα. Κατ' εἰσηγήσειν τοῦ αὐτοῦ κ. Κουμανούδη ἔγραψα ὀρθῶς ἐν τῇ μεταγραφῇ *Ἄνδρ . . .* (= Ἄνδρας, Ἄνδρόνικος κτλ.) ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ Πίνακι ἡμαρτημένου *Ἄνωρ . . .* Δ ἔχει καὶ ὁ λίθος κακογεγραμμένον ὅμως καὶ δυσδιάκριτον καὶ πως πρὸς Ω ὁμοιάζον. Δ. Φ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ κ. Κ. Καραπάνος τακτοποιήσας μετὰ φιλοκαλίας ἐν ἰδίᾳ αἰθούσῃ τὴν Δωδωναίαν αὐτοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν ἐξέθηκε πάνυ φιλοτίμως εἰς ἐπίσκεψιν καὶ μελέτην τῶν βουλομένων. Ἡ ἀξία λόγου αὕτη συλλογὴ γενομένη ἤδη γνωστὴ διὰ τοῦ συγγράμματος *Dodone et ses ruines*, τὸ ὅποιον ὁ κ. Καραπάνος ἐξέδωκεν τῷ 1878, καὶ διὰ τῆς ἐν Παρισίοις παγκόσμιου ἐκθέσεως ἐφείλκυσε σπουδαίως τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχαιολόγων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν.

Τὰ ἀποτελοῦντα τὴν Δωδωναίαν συλλογὴν εἶνε πολλὰ καὶ διάφορα, οἷον ἀγάλματα, ἀνάγλυφα, ἀναθηματικὰ ἐνεπίγραφα μνημεῖα, ἐπιγραφαί, τρίποδες, λέβητες, ἀγγεῖα, φιάλαι, νομίσματα, δακτυλίδιοι, γυναικεῖα κοσμήματα, ὄπλα, ἐργαλεῖα διάφορα κλπ., ὧν τὰ πλεῖστα ἐκ χαλκοῦ, ὀλίγα δὲ τινὰ ἐκ χρυσοῦ, ἐξ ἀργύρου καὶ ἐξ ἐλέφαντος. Ἐν τοῖς χαλκοῖς διακρίνονται μάλιστα τὰ ἀκόλουθα·

1. *Σάτυρος ὄρχούμενος*, οὗ οἱ πόδες ἵππιοι ἀρχαϊκῆς ἐργασίας.

2. *Μορφὴ γυναικεῖα* ἐνδεδυμένη ἐζωσμένον βραχὺν καὶ ἀχειρίδωτον χιτῶνα ἀρχαϊκῆς ἐργασίας.

3. *Κεφαλὴ ἀρχαϊκωτάτη*, ἧς ἡ κόμη καθήκει μακρά.

4. *Αὐλητρίς* τὸν διπλοῦν αὐλοῦσα αὐλὸν ἐργασίας ἀρχαϊκωτάτης.

5. *Ἀπόλλων γυμνός* (στήριγμα κατόπτρου).

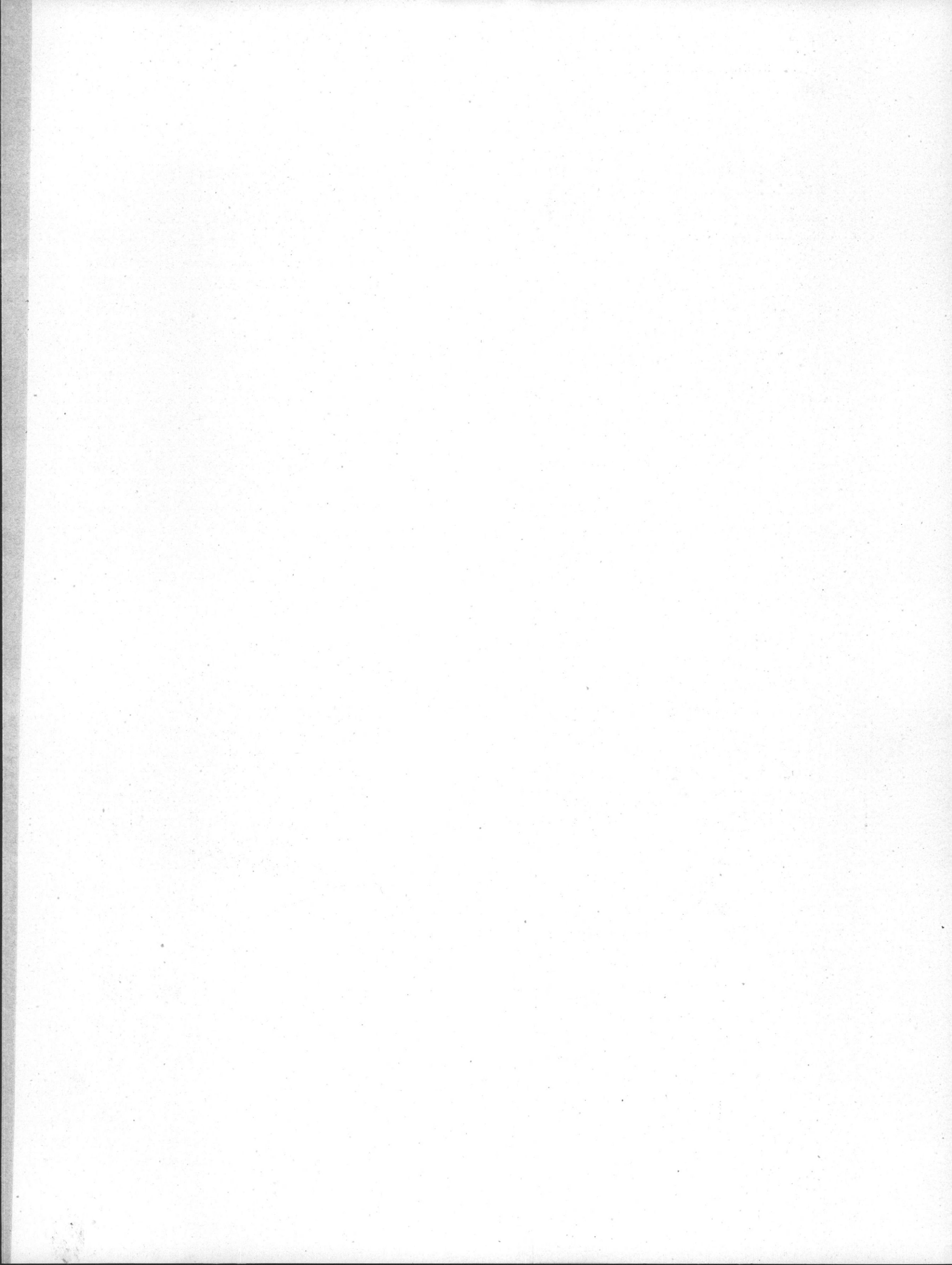
6. *Κωμωδίας ὑποκριτής*.

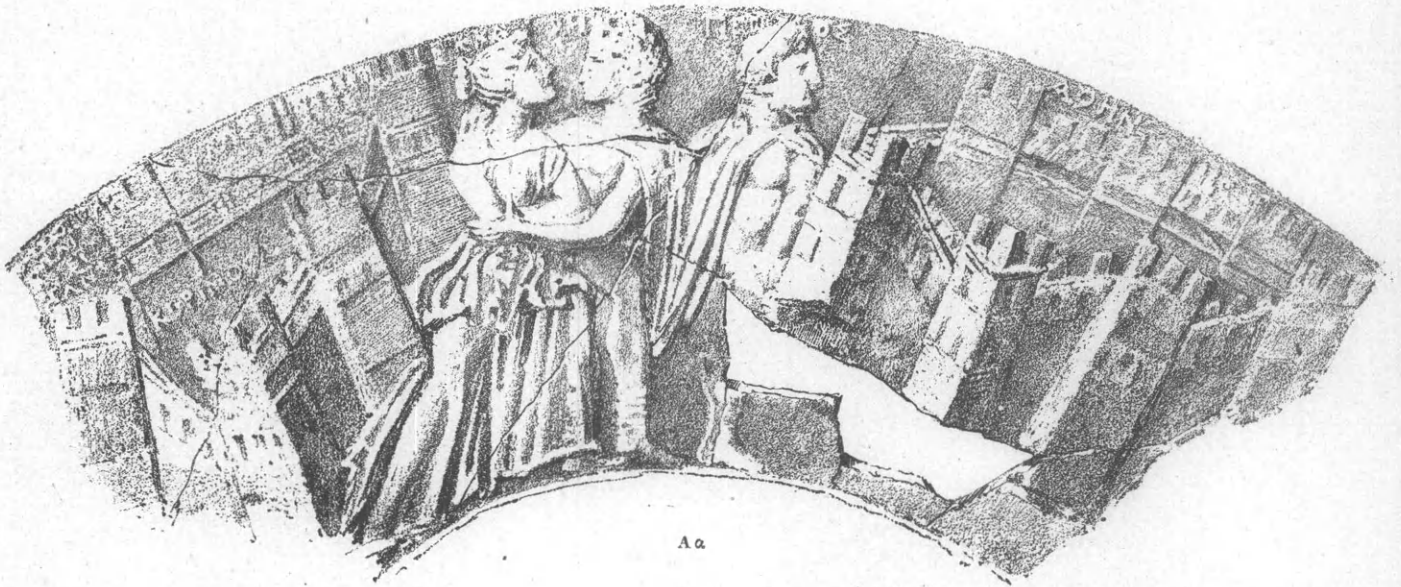
7. *Μαινὰς* ἐξαιρέτου ἐργασίας τῶν καλῶν Ἑλληνικῶν χρόνων· ἀξιοπαρατήρητος εἶναι μάλιστα ἡ πτύχωσις τῆς ἐσθῆτος, ἐφ' ἧς διακρίνεται καὶ ἐμπαιστὸς ἄργυρος.

8. *Σύμπλεγμα ἀνάγλυπτον* δύο μαχομένων ἐργασίας καλλίστης καὶ ἐπιμεμημένης τῶν χρόνων τοῦ Λυσίππου.

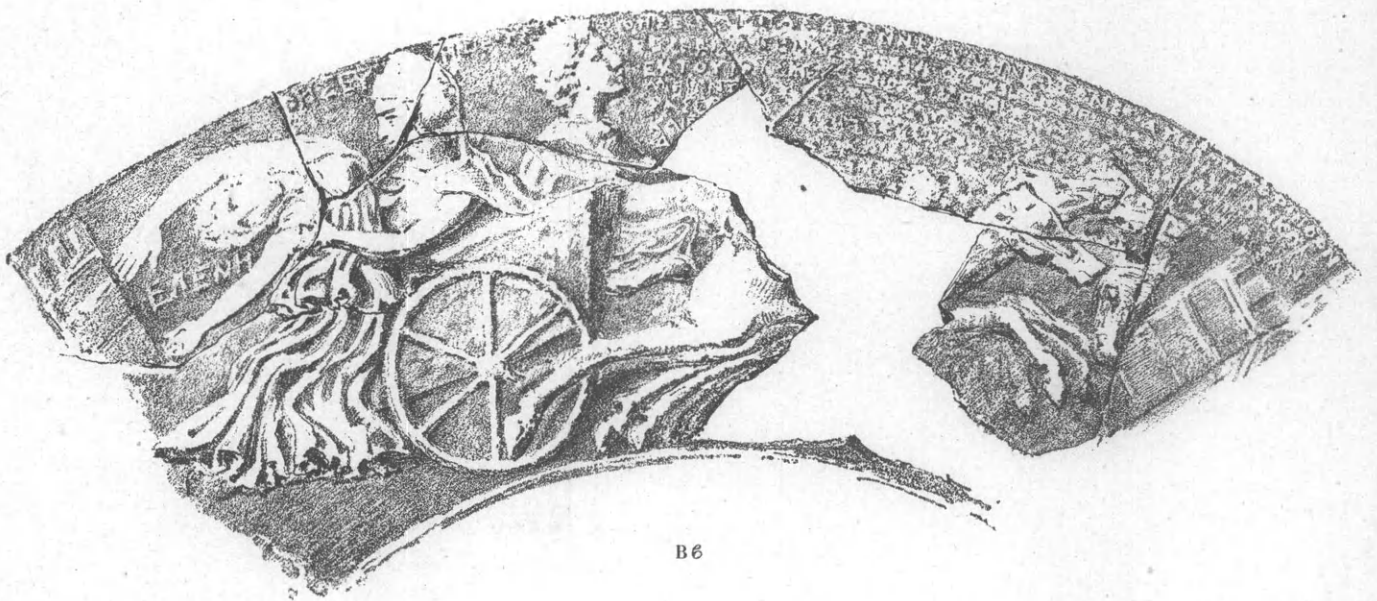
Ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ εἶναι ἐκτεθειμέναι καὶ ἄλλαι ἀρχαιότητες ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος προερχόμεναι ἀξίαι ἐπισκέψεως καὶ σπουδῆς, ἐν αἷς ἐξαίρομεν μάλιστα *ἀνάγλυφον μαρμαρίνον παριστῶν τὸν Ἡρακλέα τοξεύοντα*. Ὁ Ἡρακλῆς οὗτος ἀπεικονίσθη καὶ περιεγράφη ἤδη ὑπὸ τοῦ κ. O. Rayet ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τοῦ πολυτελοῦς αὐτοῦ συγγράμματος *Monuments de l'art antique*.

— Ἐπερατώθησαν διὰ τὸ παρὸν ἔτος αἱ ἐν τῷ *Ἀμφιαραεῖῳ* ἀνασκαφαί, καὶ ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Dörpfeld καὶ τὸ διάγραμμα ὄλου τοῦ ἀνασκαφέντος χώρου, τὸ ὅποιον θέλει δημοσιευθῆ μετὰ τῶν ἀναγκαίων ἐξηγήσεων ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τοῦ παρόντος ἔτους.

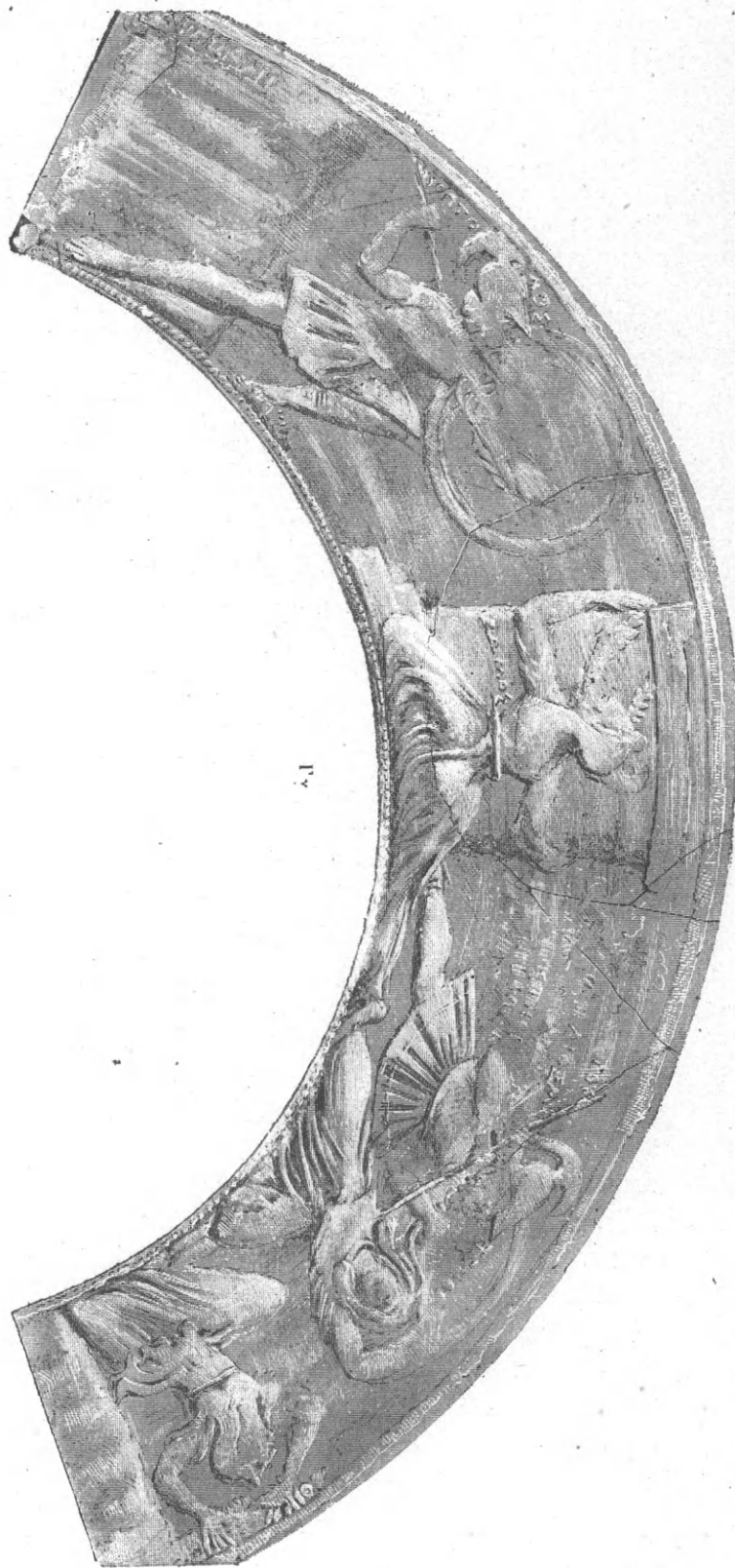
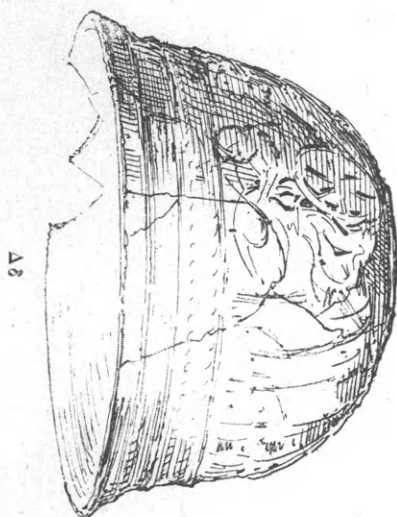

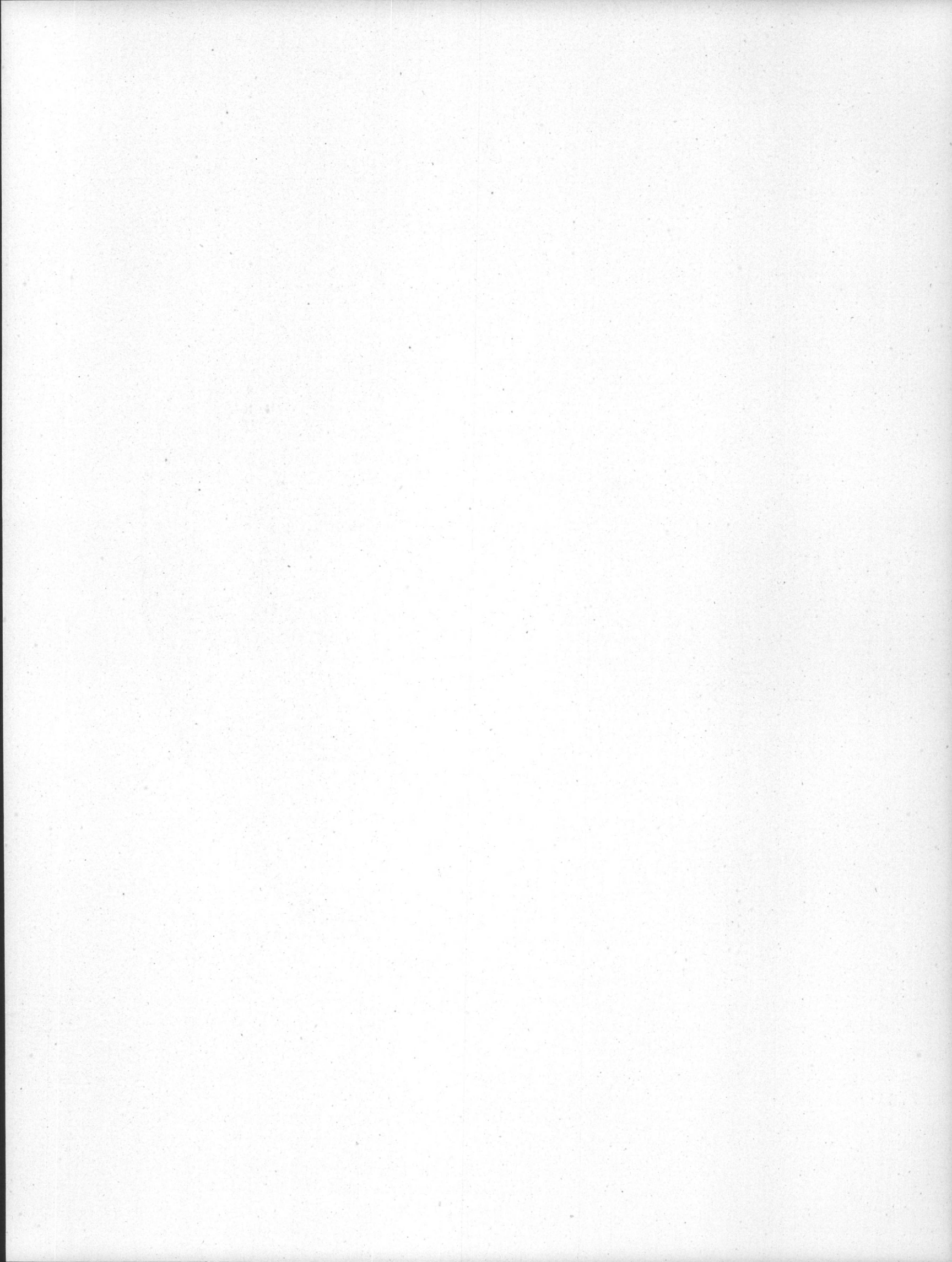

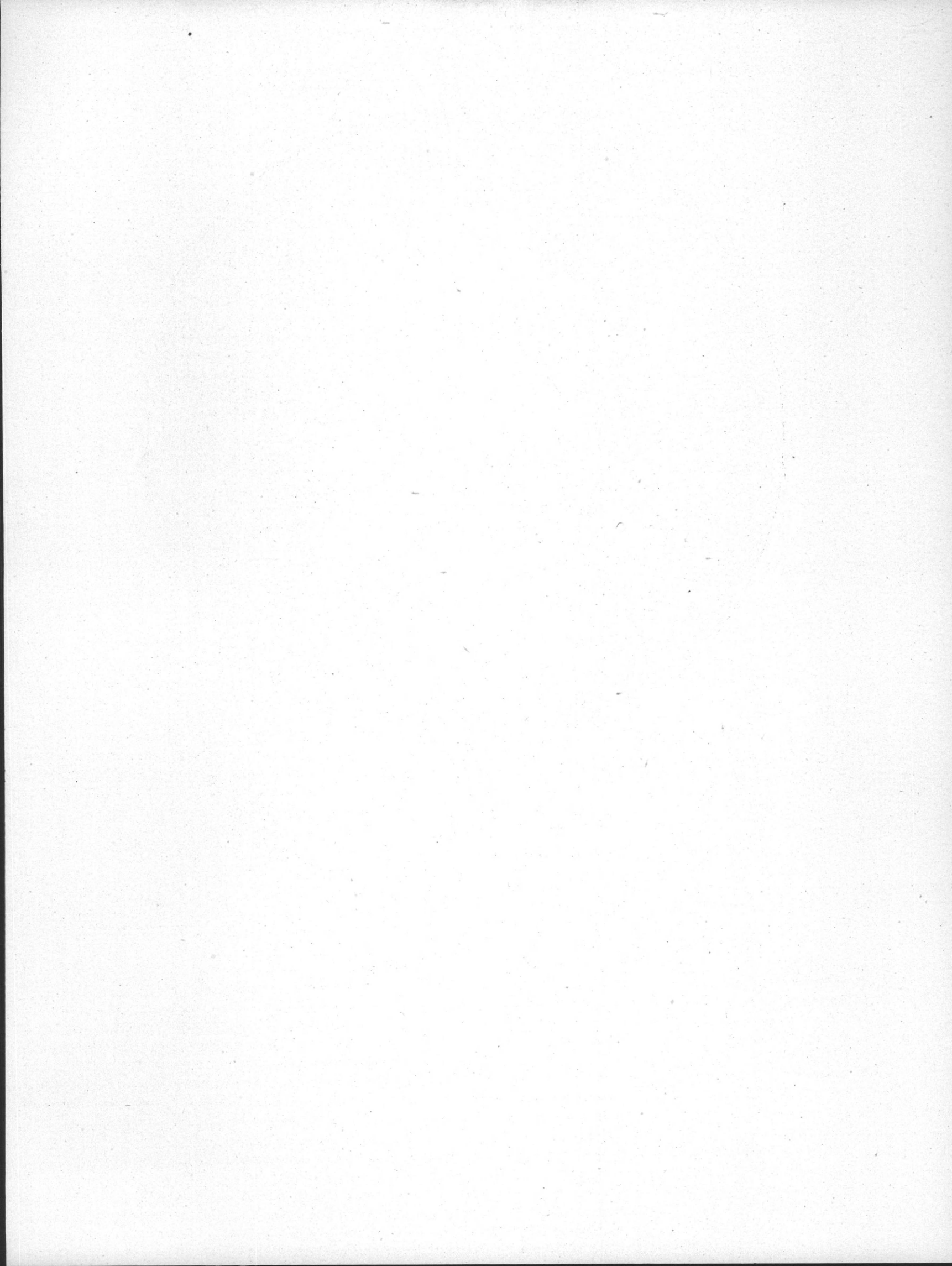
Αα

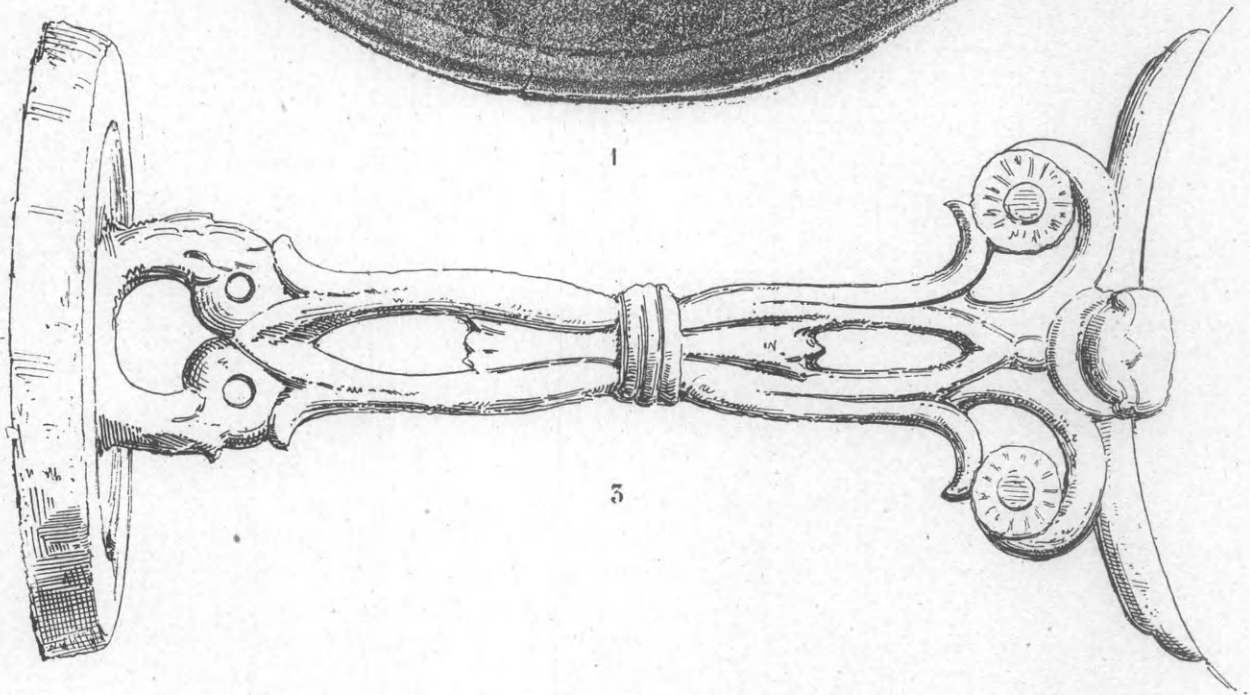

Ββ

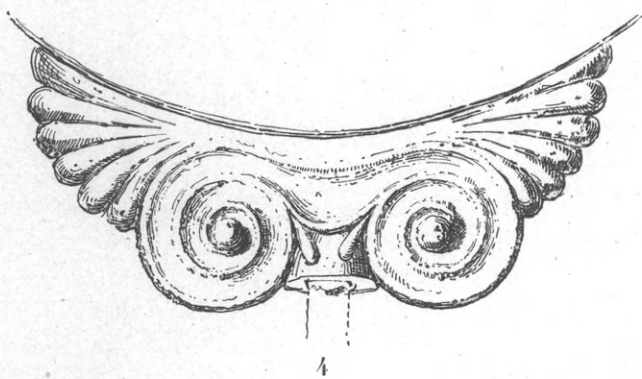

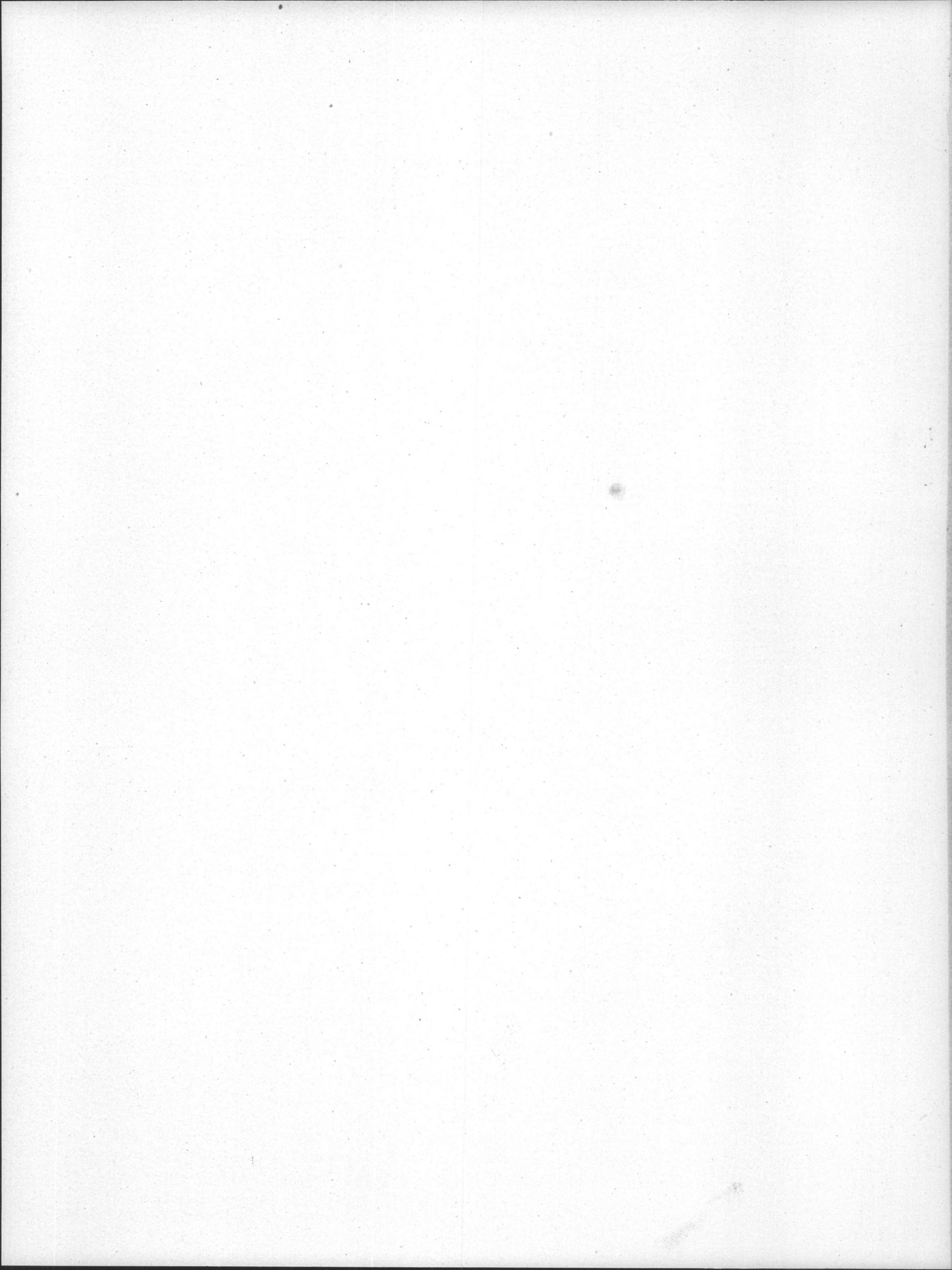
2

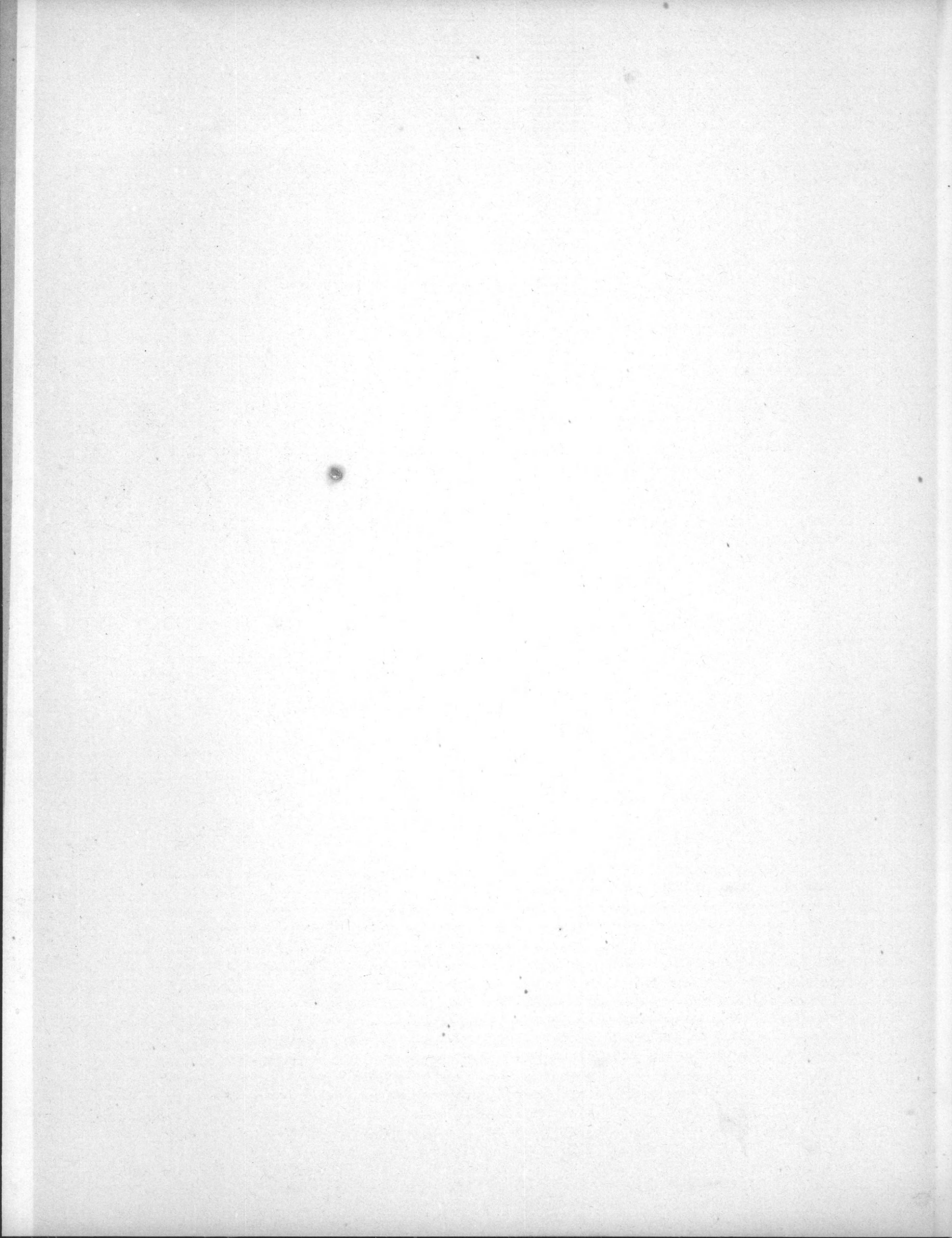

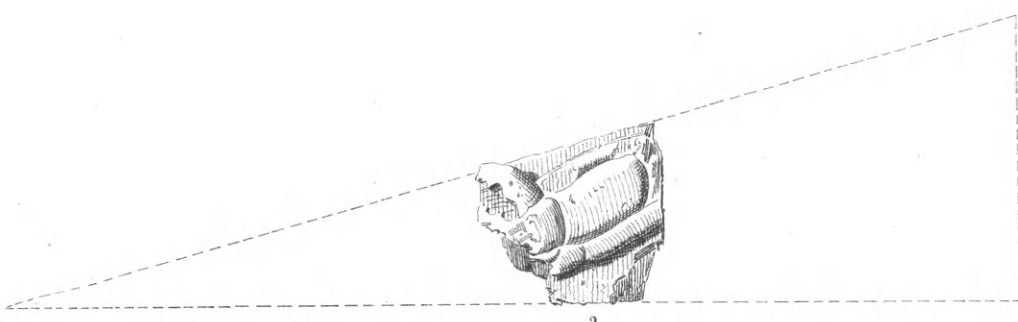
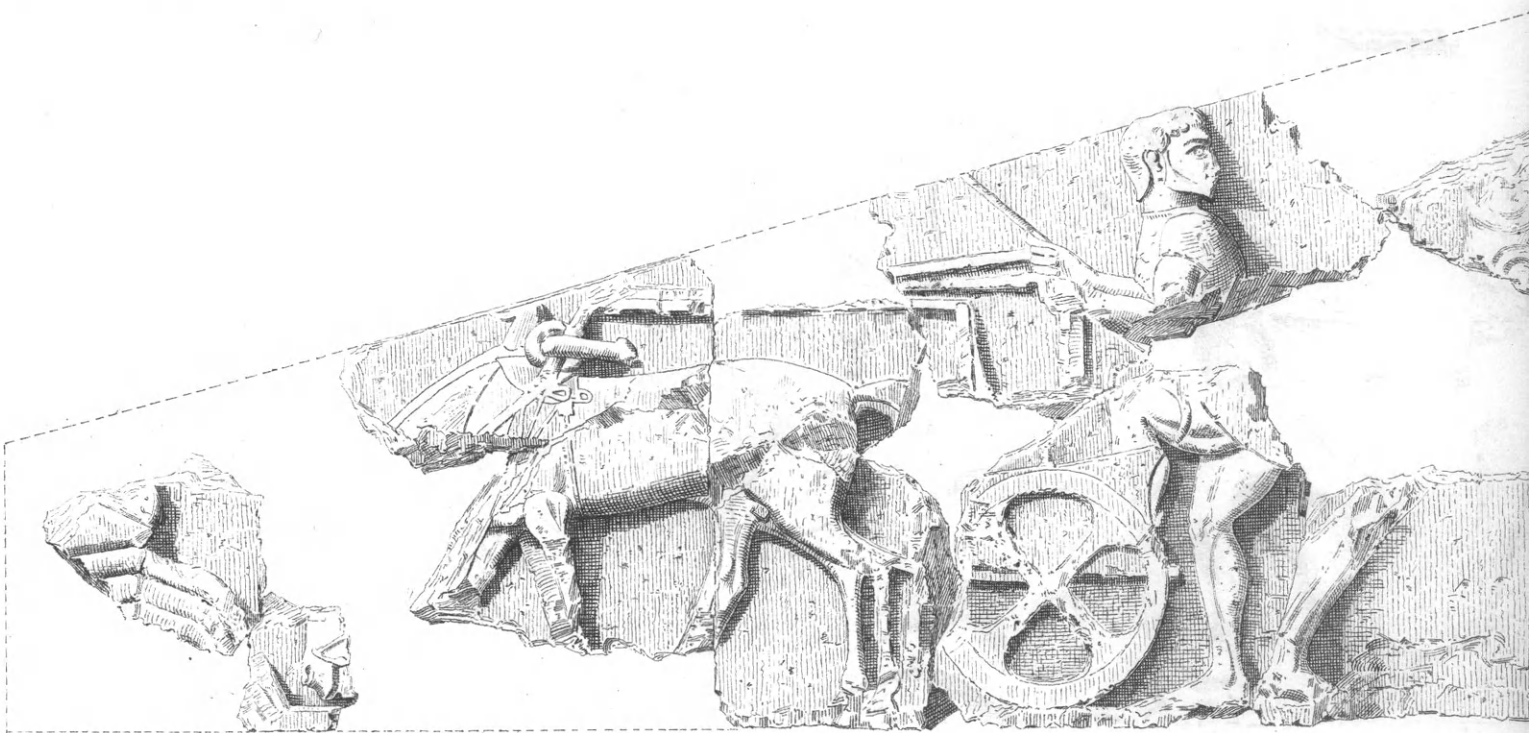
4

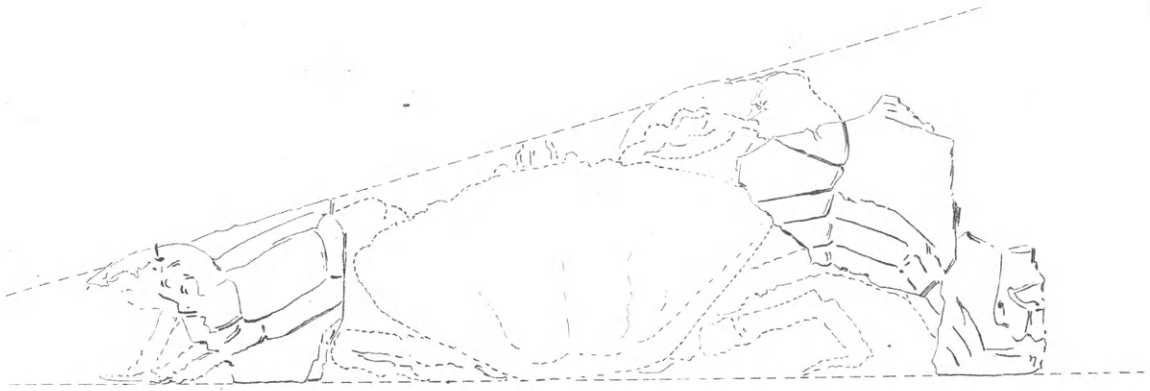
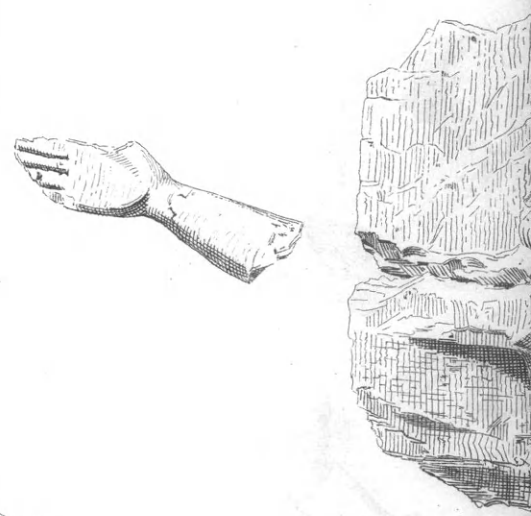
5

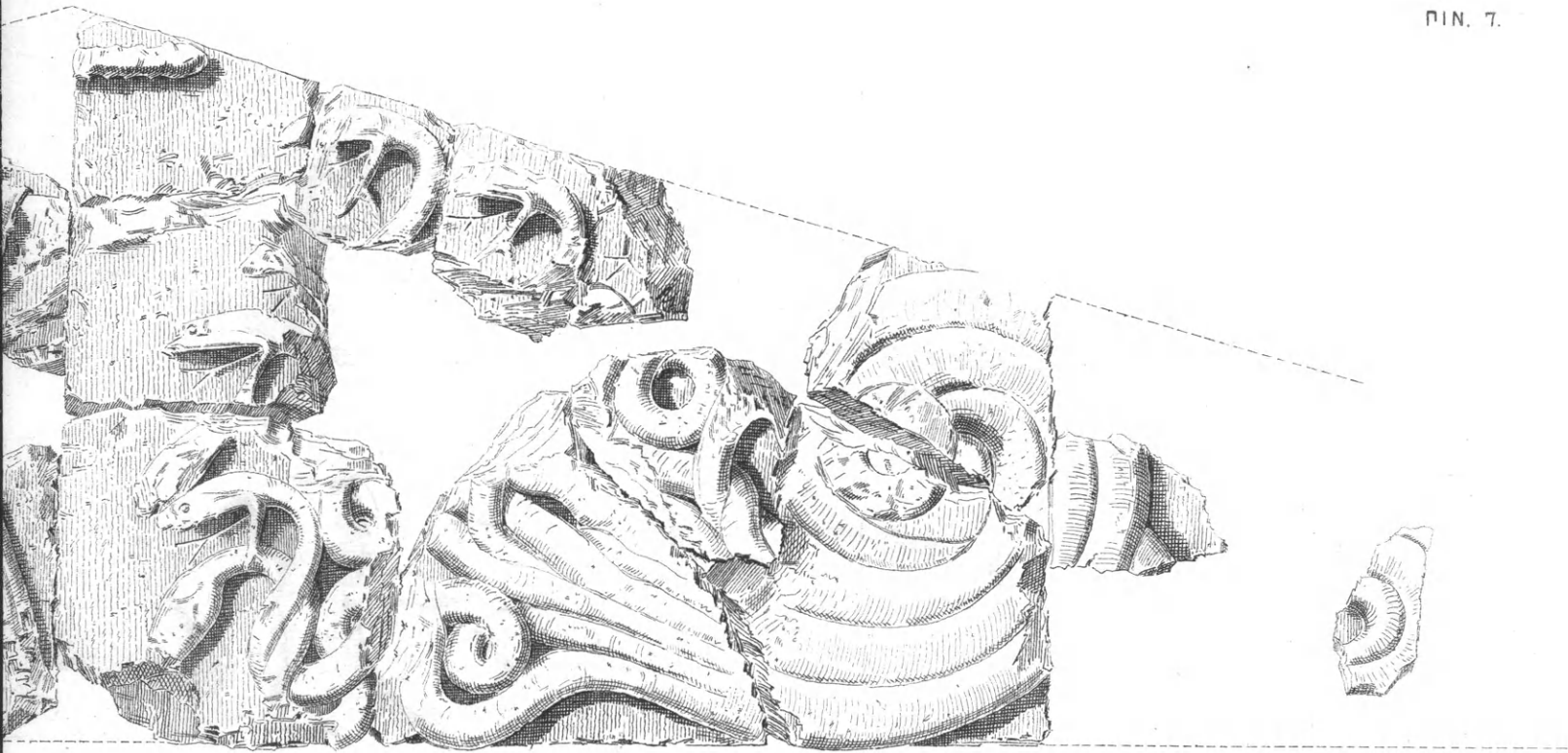

2.

3.

1.

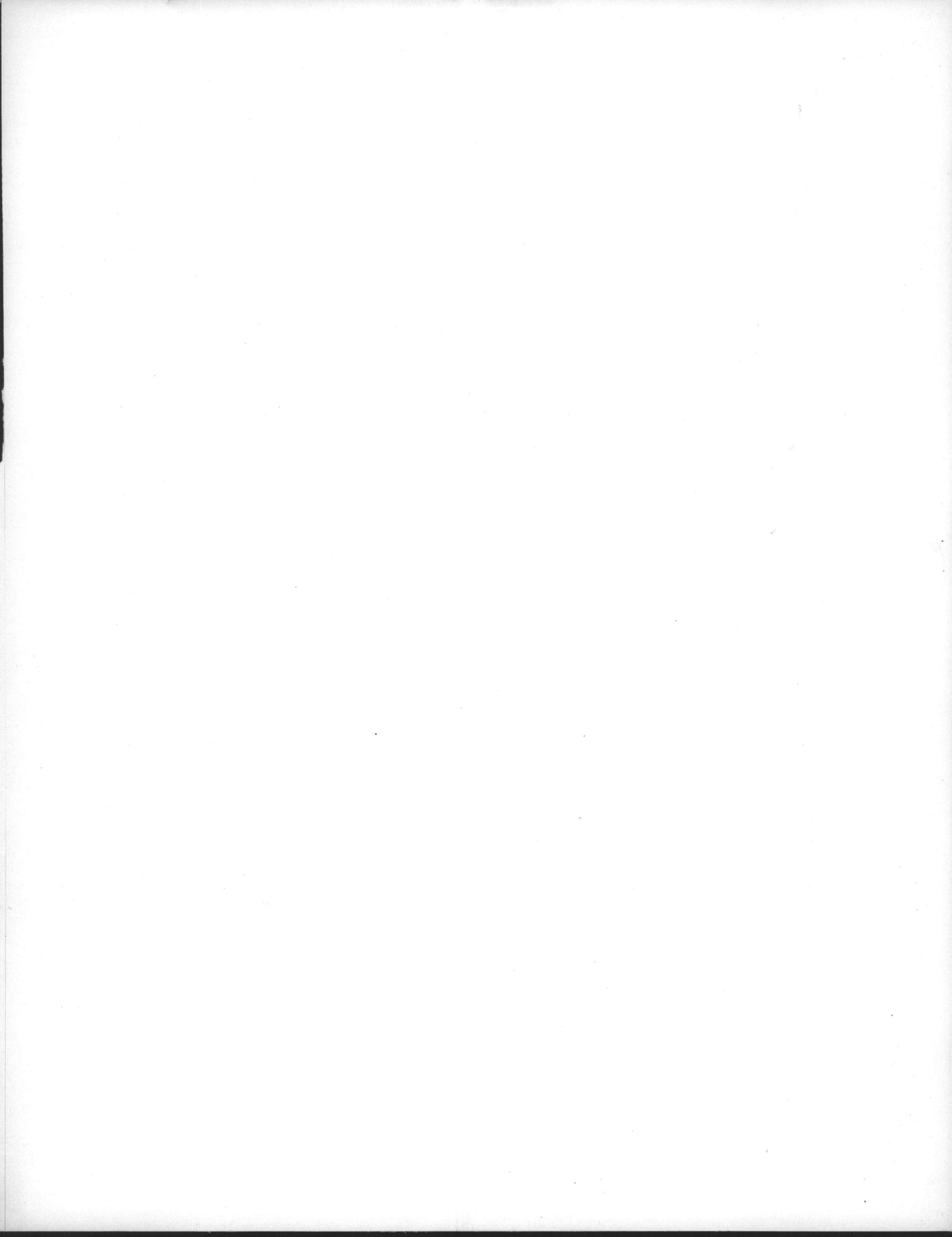

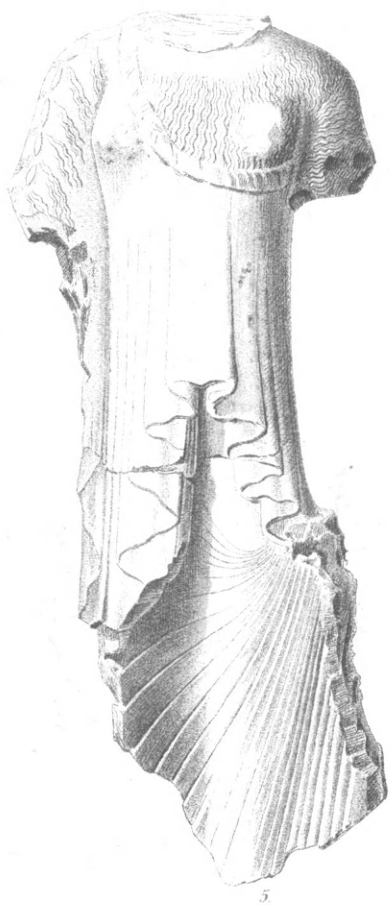
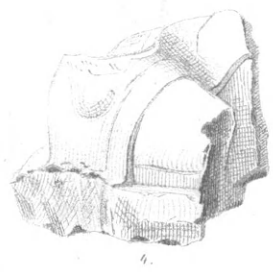
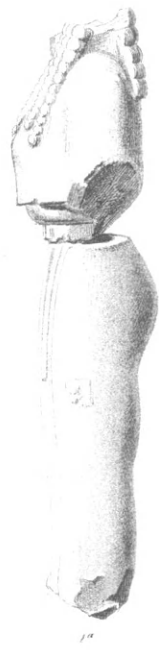
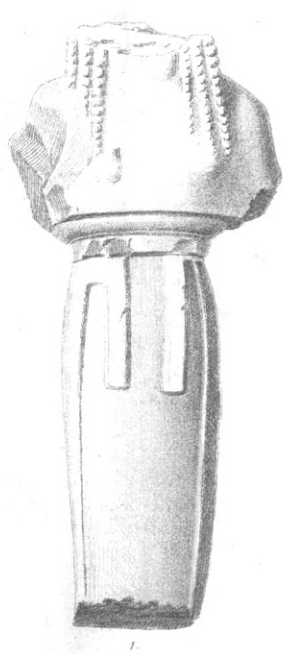
3.

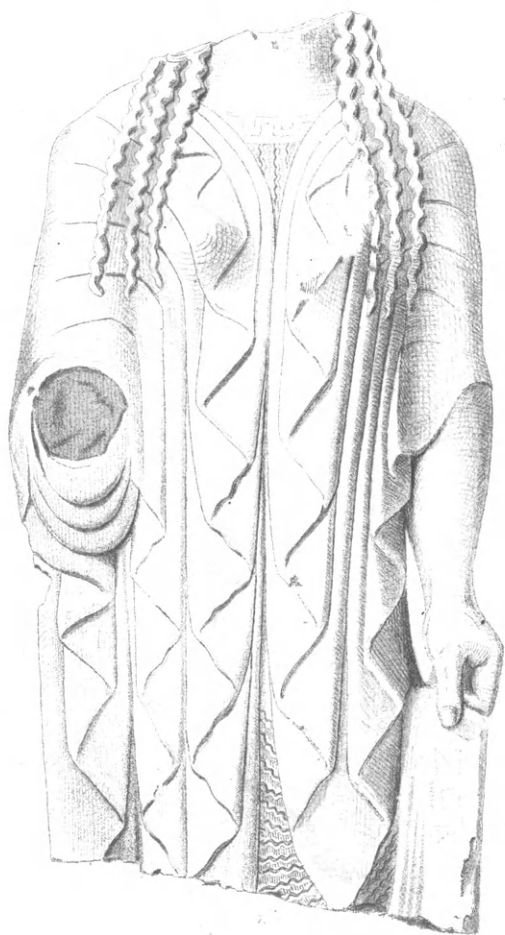
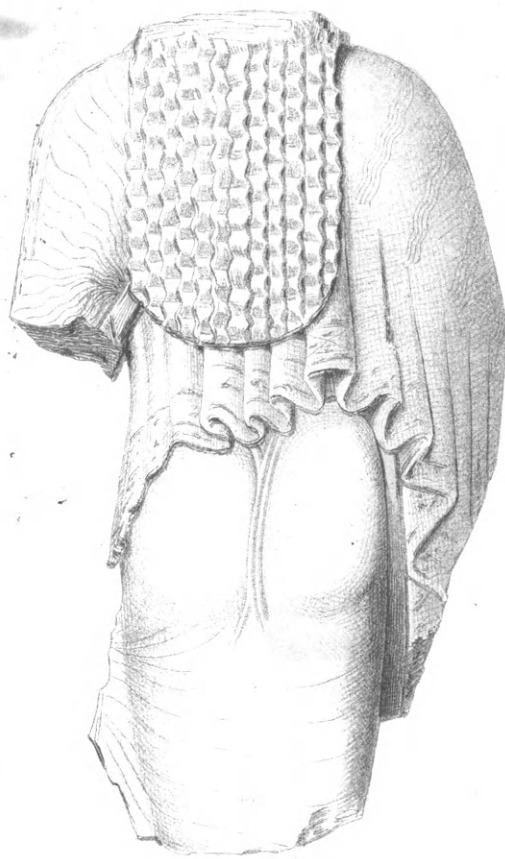
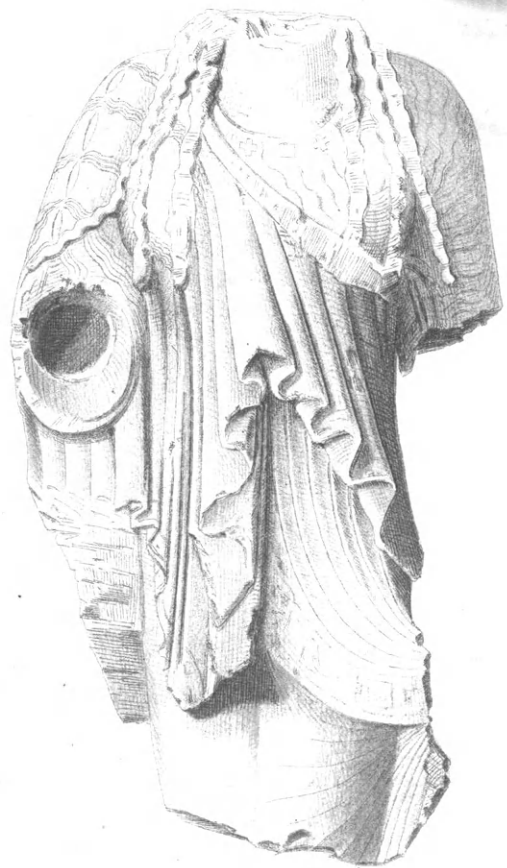

4.

Κ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

	ΣΕΛΙΔ.
Σ. ΒΑΣΗ, Ὑπατικὰ γράμματα πρὸς Ὀρωπίους	97
ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀμφιαράου	121
» » Δύο ἀττικὰ ψηφίσματα	129
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἐλευσίνος (πίναξ 9)	135
Κ. RURGOLD, Ἀρχαῖκόν ἀέτωμα ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως (πίναξ 7)	147
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Προσθήκη εἰς τὴν ἐξ Ἐλευσίνος ἐπιγραφὴν	159
Ἀρχαιολογικαὶ εἰδήσεις	159

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ.

- Πίναξ 7 Ἀρχαῖκόν ἀέτωμα ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
- 8 Ἀρχαῖκα γλυπτὰ ἐξ Ἐλευσίνος.
- 9 Πανομοιότυπον Ἐλευσινιακῆς ἐπιγραφῆς.

Ο μὲν 5^{ος} καὶ 6^{ος} πίναξ ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἐκδοθὲν πρωτοδεύτερον τεῦχος, τοῦ δὲ 8^{ου} πίνακος ἐφ' οὗ ἀπεικονίζονται τὰ ἐξ Ἐλευσίνος γλυπτὰ τὸ ἄρθρον θέλει δημοσιευθῆ ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Φιλίου εἰς τὸ προσεχὲς τέταρτον τεῦχος.

BIBΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ.

- Curtius und Kaupert*, Carten von Attica Heft, III. Berlin, 1884.
- Helbig W*, das homerische Epos aus den Denkmälern erläutert, Archäologische Untersuchungen mit zwei Tafeln und 120 in den Text gedruckten Abbildungen. Leipzig, 1884. 8° p. 353.
- Roscher H. W*, Lexicon der Griechischen u. Römischen Mythologie Lieferung V.
- Collitz Hermann*, Sammlung der Griechischen Dialekt-Inschriften Heft, IV.
- Halbherr Federico*, Iserizioni di Keos (Estratto dal Museo italiano di antichità classica Vol. I, Punt. 2^a a. 1884-85).
- Comparetti Domenico*, Varietà Epigrafiche (Estratto dal Museo italiano ect).
- Hofmann B. K*, Beiträge zur Geschichte der Antiken Legirungen.
- Historische und Philologische Aufsätze*, Festgabe an *Ernst Curtius* zum 2 September 1884.
- Weil Rudolf*, Die Künstlerinschriften der Sicilischen Münzen (programm zum Winckelmannsfeste der Archaeologischen Gesellschaft zu Berlin) mit drei Tafeln Berlin 1884.
- Mittheilungen* des deutschen Archäologischen Institutes in Athen 1884. Heft, III.
- Dumont Albert*, Terres cuites orientales et gréco-orientales. Paris 1884.
- Archäologische Zeitung 1884. Heft, II.
- The Journal of Hellenic Studies Vol. V. Nos. 1 and 2, 1884 text and Plattes.
- Μελετοπούλου 'Αλεξάνδρου Ν*, Κατάλογος τῶν ἀρχαίων νομισμάτων, συμβόλων καὶ κερματίων τῆς ἰδίας αὐτοῦ συλλογῆς. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν ἀδελφῶν Περρῆ 1884. 4ον μετὰ 4 πινάκων.
- Πρακτικὰ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας τοῦ ἔτους 1883 μετὰ 5 πινάκων. Ἀθήνησιν ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν ἀδελφῶν Περρῆ 1884.*
-